

இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்கிற ஆண் களின் வீட்டில் இறந்து போன முதல் மனைவியின் புகைப் படம் தெய்வப்படங்களோடு மாட்டப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்திருக்கலாம். புது மனைவியும் தன் 'அக்கா'வை தெய்வமாகக் கருதி பூப்போட்டு வணங்குவதை கவனித் திருக்கலாம்.

அப்படி ஒரு நாள் ஒரு வீட்டில் ஒரு சம்பவத்தைப் பார்த்தபோது என்னுள் மின்னிய சில கேள்விகள் விதவைகள் எத்தனையோ பேர் மறுமணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களே. அவர்கள் வீட்டில் தங்கள் முதல் கணவனை தெய்வமாக்கி வழிபடுவதில்லையே ஏன்? புதிய கணவன் தன் மனைவியின் முதல் கணவனின் படத்திற்கு, மரியாதை செலுத்துவதில்லையே, ஏன்? உணர்வுகள் இருபாலருக்கும் பொதுவானதுதானே? வழக்கத்தில் ஏன் இந்த பாடபட்சம்? ஒரு ஆண் தன் முதல் மனைவியின் நினைவுகளை கடைசிவரை சமக்கலாம், பகிர்ந்து கொள்ளலாம். ஆனால் பெண் மட்டும் 'கெட்ட கனவாக' தன் முதல் வாழ்வின் நல்ல நினைவுகளையும் மறந்துவிட வேண்டுமா?

இந்தக் கேள்விகள் மறுமணம் செய்து கொள்கிற ஒரு பெண்ணின் மனதில் தோன்றினால் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன்.

விளைவு: ... என்றாள் அவள்.

புத்தகமாக்கியுள்ள குமரிப் பதிப்பகத்திற்கு என்றும் போல் என் இதய நன்றி.

பிரியங்குடன்,

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

ஆத்மா ஹவுஸ்,
25, கெனால பேங்க் ரோடு,
கஸ்தூரிபா நகர்,
அடையாறு, சென்னை-20.

...என்றாள் அவள்

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

1

அபிநயா தூளியிலிருந்து குழந்தையைத் தூக்கித் தூவிட்டு ஜட்டி மாற்றினாள். அவனைத் தோளில் சாய்த்தபடியே தூளியை இழுத்து ஈரப் பகுதியை இடம் மாற்றிவிட்டு மறுபடி படுக்க வைத்தாள். வீட்டின் பின் பக்கத்தில் இருந்து சாக்குத் துண்டு எடுத்து வந்து தூளிக்கு நேர் சீமே போட்டு காலால் தேய்த்தாள்.

அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

"யாரான்னு பார்க்கறியாம்மா?" என்றார் கூடத்தில் நளிசேரில் அமர்ந்து தன் சட்டையில்லாத உடம்புக்கு பணை மட்டை விசிறியால் விசிறிவிட்டபடி அப்பா.

"பார்க்கறேன்பா."

அபிநயா வாசலுக்கு நடந்து தாழ்நீக்கி, தபால்காரர் மிகுந்த இரண்டு தபால்களைப் பெற்றுக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

"யாரும்மா எழுதிருக்காங்க?"

"ஒரு தபால் அண்ணனுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி போட்டு வந்திருக்குப்பா. இன்னொண்ணு... அக்கா எழுதிருக்கா... உங்களுக்கு எழுதியிருக்கா" என்று அவரிடம் இன்லண்ட் கடிதத்தை நீட்ட...

“என்ன ரகசியம் இருக்கு இதில்? பிரிச்சு நீயே படியேன்.”

அபிநயா பிரித்துப் படித்தாள்.

“அன்புள்ள அப்பாவுக்கு, உங்கள் அன்பு மகள் மகேஸ்வரி அநேக நமஸ்காரங்களுடன் எழுதிக்கொண்டது. இங்கு யாவரும் நலம். அங்கு அண்ணன், அண்ணி, அரவிந்த், கிரிஜா மற்றும் அபிநயா, குட்டிப்பயல் வினோத் எல்லோரும் நலமா? இங்கு குழந்தைகளுக்கு பரீட்சைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. லீவுக்கு சென்னை வரும்படி நீங்கள் எழுதியிருந்தீர்கள். ஆனால் இங்கு உங்கள் மாப்பிள்ளைக்கு கம்பெனி வேலையாக சிங்கப்பூர் போக வேண்டி உள்ளது. அவரோடு எங்களையும் அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இன்னும் தேதி முடிவாகவில்லை. சிங்கப்பூர் போய் வந்த பிறகு நானும், குழந்தைகளும் சென்னை வருகிறோம். உங்களுக்கு சிங்கப்பூரில் இருந்து என்ன வேண்டும் என்று எழுதுங்கள். வாங்கி வருகிறோம். அதேபோல அபிநயாவுக்கு ஏதாவது வேண்டும் என்றால் எழுதச் சொல்லுங்கள். நான் சென்னை வந்து நம் வீட்டில் பத்து நாட்கள் தங்கிவிட்டு பெங்களூர் புறப்படும்போது என்னோடு அபிநயாவையும், வினோத்தையும் அழைத்து வர விரும்புகிறேன். சில மாதங்கள் அவர்கள் என்னோடு இருக்கட்டும். அவளுக்கும் ஒரு மாற்றமாக இருக்கும். மெட்ராசில் வெயில் அதிகம் என்பதால் குழந்தைக்கும் பெங்களூர் கிளைமேட் இதமாக இருக்கும். அபிநயா விடம் சொல்லுங்கள். உங்கள் மாப்பிள்ளையும் இதைக் குறிப்பிட்டு எழுதச் சொன்னார். மற்றபடி அங்குள்ள சௌகரியங்களுக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதுங்கள் இப்படிக்கு, உங்கள் அன்பு மகள் மகேஸ்வரி.”

அபிநயா கடிதத்தை மடித்து ரேடியோ ஸ்டாண்டில் பின்புறம் இருந்த பழைய தபால்களோடு செருகி வைத்தாள்.

“என்னம்மா, போறியா அக்கா வீட்டுக்கு?”

“நீங்கள் என்னப்பா சொல்றிங்க?”

“அக்கா வீடுதானே? ஆசையா கூப்புடறா. ஒரு மாற்றமாக இருந்துட்டு வாயேன். உங்கண்ணி இந்த வீடு ஒரு நிமிஷம் உக்கார விடறதில்லை. கைக்குழந்தைக்கு மாற்றச்சென்னுகூடப் பார்க்கறதில்லை.”

“அதெல்லாம் எதுவும் இல்லைப்பா. வீட்ல எப்பிட்டு சாப்பட்டு சும்மாவே எப்படி இருக்க முடியும்? உங்கதான் எல்லா வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொட்டுச் செய்தேன்.”

அபிநயா வீட்டின் பின்புறம் கொடிக் கயிற்றில் தொங்க துணிகளை கிளிப்புகள் நீக்கி குவியலாக அள்ளிக் கொண்டு மறுபடி கூடத்திற்கு வந்து அப்பாவுக்கு அருகில் கமிந்து கொண்டு ஒவ்வொன்றாக மடிக்கத் துவங்கினாள்.

அப்பா நெற்றியில் முத்துக்களாகக் கோர்த்து நின்ற கைவலையைத் துண்டால் துடைத்துக் கொண்டார்.

“என்னப்பா கரண்ட்டுதான் இருக்கே. ஃபேன் போட்டுக்கங்களைன்.”

“போன புதன்கிழமையிலேர்ந்து நான் ஃபேன் கரண்ட்சையே தொடறதில்லைம்மா.”

“ஏன், என்னாச்சுப்பா?”

“ஒண்ணுமில்லைம்மா.”

“அண்ணி எதுவும் சொல்லிட்டாங்களா?”

“என்கிட்ட சொல்லலை. ஆனா எனக்காகத்தான் சொன்னா. நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு குடு போதாதா? என்ட் பில்லு எக்கச்சக்கமா வருதாம். புருஷன்கிட்ட சத்தமா சொல்றா. கூடத்துல இருபத்தி நாலு மணி

நேரமும் ஃபேன் ஒதுன்னு சொல்றா. உங்கண்ணை
'ஏய், மெதுவாப் பேசு!'ன்னுதான் சொல்றானேயொழி
'ஏன் இப்படிப் பேசறே?'ன்னு கேக்க மாட்டேங்கறான்.

“நம்ம வீட்ல அண்ணியும், குழந்தைங்களும் தான்
வெந்நீர்ல குளிக்கிறாங்க. நாமெல்லாம் எவ்வளவு குளிர்
யும் பச்சைத் தண்ணியிலதான் குளிக்கிறோம். உன்
வீட்ல ஹீட்டர்தான் அதிகமா கரண்ட் சாப்பிடுறா
அண்ணனுக்கு தேங்கா சட்னி இல்லைன்னா கோபம்
வந்துடும். நாம மொளகாப் பொடியும், ஊறுகாயும்
தான் தொட்டுக்கறோம். தினம் மிக்ஸி ஒடுது
ரெஃப்ரிஜிரேட்டர்ல இருந்து மழை கொட்டிக்கிட்டிரு
தாலும் ஐஸ் வாட்டர் எடுத்து சாப்பிடறது யாரு? இதை
நீங்க ஃபேன் போட்டுக்கறதாலதான் கரண்ட் பிடி
கூடிடுச்சாமா?”

“கேக்க வேண்டியவனே அவளைக் கேக்க மாட்டே
கறான். வேற யாரு கேக்கறது, சொல்லு. என்
நிலமையை நினைச்ச நானும், உன் நிலமையை நினைச்ச
நீயும் நொந்துக்கதான் வேணும். என்னை விரும்ப
ஆச்ச... அறுபத்தி ஏழு ஆச்ச இன்னும் ஒரு வருஷமோ
ரெண்டு வருஷமோ, இல்லை நாளைக்கேவோ...”

“ஏன்பா இதெல்லாம் பேசிக்கிட்டு...”

“தினம் சூடம் காமிச்சி சாமிகிட்ட இப்பல்லாம்
நான் என்ன வேண்டிக்கிறேன்னு நினைக்கிறே? ஈஸ்வரா
சேக்கிரமா கூட்டிட்டுப் போயிடுப்பான்னுதான் வேண்டி
கிறேன். நோயில படுக்காம, யாருக்கும் சிரமம் வைக்காம
ராத்திரி தூக்கத்துலயே உசரு பிரிஞ்சிட்டா பரவாய்
லைன்னுதான் வேண்டிக்கிறேன்.”

“விடுங்கப்பா, இந்தப் பேச்சை விடுங்க.”

“எல்லாருக்கும் யோசிச்சு யோசிச்சு நல்லது
தான்ம்மா பண்ணேன். அண்ணனை பி. ஈ. படிக்க

படிக்கேன், ஊரெல்லாம் என்னை மெச்சணும்னா?
என் எதிர்காலம் சிறப்பா அமையணும்னுதானே?
உன்னை கடன் வாங்கி, எத்தனை அடகு வச்சி, வட்டி
படி அவனை படிக்க வச்சேன் தெரியுமா? உங்கம்மா
உன் இருந்த ரெண்டு வளையல் அவ கைல இருந்ததை
மார்வாடி கடை பீரோவுலதாம்மா அதிக நாள்
உத்திருக்கு, மகேஸ்வரிக்கு தேடித் தேடி ஜாதகம்
பாக்கி கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியரா பிடிச்சேன்.
உங்கம்மா இருக்கா. சம்மர் லீவுக்கு சிங்கப்பூர் போற
உங்கக்கு அவளோட வாழ்க்கைத் தரம் உசந்திருக்கிறதை
உணர்ப்ப பூரிப்பா இருக்கு. வாயில லட்டு வச்சிட்டு
உங்கக் கடிக்கிறதுக்கு முன்னாடி உடனே துப்பச் சொல்ற
பாக்கி, உன்னை நினைக்கிறப்ப அந்த பூரிப்பெல்லாம்
பாக்கி மனசு பதறுதும்மா.”

அநேகா எதுவும் பேசாமல் துணிகளை மடித்துக்
கொண்டிருந்தாள். கூடத்துச் சுவரில் மாட்டியிருந்த
கலாசாரம் 11.30க்காக ஒரு முறை டொய்ங்! என்று
அடித்தது.

அக்காவுக்கு என்ஜினியர் மாப்பிள்ளை அமைச்சிக்
கொடுத்ததால, உனக்கும் அதே ரேங்க்லதான் அமைக்க
கொடுக்காரு. ஏழாயிரம் ரூபா சம்பளம். நிறம், அழகு.
உயரம் எல்லாம் உனக்கு ஜோடிப் பொருத்தம் பார்த்துப்
பார்த்து என் திருஷ்டியே பட்டிருக்கும். கொஞ்சம்சூட
பாக்கி என் நினைவிற்கு பந்தா இல்லாம மரியாதை கொடுத்துப்
பாக்கி. அவரோட குரல் இப்பவும் என் காதுலயே
அடிக்கும்மா.”

அநேகாவின் விழிகளில் திரண்ட கண்ணீர்
மாட்டுக்கள் உதிர்ந்து மடித்துக் கொண்டிருந்த புடவை
மீது விழுந்தன. எச்சில் விழுங்கி, அவசரமாகக் கண்களை
மூடிக் கொண்டாள் முனையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த அப்பா, “நான் உன் மடையன். எப்ப எதைப் பேசறதுன்னு இல்லா உன்னைக் கலங்க வைக்கிறேன் பாரு. அபி, நம்ம வீட்டையே நீதான் ரொம்பப் பொறுமை. மகேஸ்வரிக் கிரிச்சிக்கிட்டே இருக்கறப்பவே சட்டுன்னு முன்கோபம் வரும். வெங்கடேசனைப் பத்தி கேக்கவே வேணாம் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அனல் பறக்கும். அவன் பொண்டாட்டியையும், குழந்தைங்களையும், சினிமா வுக்கோ, பீச்சுக்கோ கூட்டிட்டுப் போறப்ப சிடுசிடுக்காப் கூட்டிட்டுப் போறானா? ஆனா பொண்டாட்டி செய்த பெரிய பெரிய தப்பெல்லாம் புரியறதே இல்லை. எப்ப கோபம் வரணுமோ அப்ப வர்றதே இல்லை. எதுக்குச் சொல்ல வந்தேன்னா, எவ்வளவு சங்கடமும், துக்கமும் மனசுல இருந்தாலும் அதை வெளில காட்டிக்கூட சகிச்சுக்கிட்டு இருக்கே பாரு, இந்தக் குணம் என்னைக்கு இருக்கணும்மா.”

அபிநயா அமைதியாகத் தலையசைக்க... வீட்டில் அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

ஆட்டோ சத்தம் கேட்டது. “உங்கண்ணியாதான் இருக்கும். நீ இரு. நான் திறக்கறேன்.”

அப்பா எழுந்து சென்று தாழ்ப்பாள் திறப்பதற்கு இரண்டாவது தடவை அழைப்பு மணி ஒலித்தது திறந்தார்.

இடுப்பில் மூன்று வயது கிரிஜாவுடன், இரண்டைக் கைகளிலும் ஷாப்பிங் செய்த கவர்களுடன் உள்ளே வந்தாள் அண்ணி தேவகி.

“அபிநயா, ஆட்டோவுக்கு பதினாலு இருபது ஆகுது. இருபது ரூபா நோட்டுக்கு பாக்கி சில்லை இல்லையாம். பக்கத்தில நாயர் கடையில சில்லை மாத்திக் கொடுத்து ஆட்டோவை அனுப்பிச்சிடு.”

அவளிடம் இருபது ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து எட்டி, “ச்சே! என்ன வெயில்! என்ன வெயில்!” என்றபடி அவர்களுக்குள் போய் ஃபேனை ஐந்தில் வைத்துப் பார்ப்பதுக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள். கிரிஜாவைக் கிழே இறக்கிவிட, அவள் தன் மூன்று சக்கர வாகனத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

அபிநயா ஆட்டோவை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்ததும், “அபிநயா!” என்று அழைத்தாள் தேவகி.

“என்னண்ணி?”

“வெயில்ல வந்தனா, அப்படியே கிறுகிறுன்னு வந்து கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கறேன். இந்த மளிகை சாமான் எல்லாம் பிரிச்சி அந்தந்த டப்பாவுல கொட்டிடுறியா?”

“சரிங்கண்ணி.”

“சம்பா கோதுமையை தட்டுல கொட்டி வெயில்ல விச்சிடு. ரவா வாங்கிருக்கேன். அதைக் கொஞ்சம் தக்கம் புண்ணிட்டு அப்புறம் டப்பாவுல கொட்டு. தாய்கறி என்ன இருக்கு வீட்டுல?”

“முட்டைக் கோசும், தக்காளியும் இருக்கு.”

“கறி பண்ணிட்டு, தக்காளி கிள்ளி ரசம் வச்சுடு. சாதம் வச்சிடறியா?”

“சரிங்கண்ணி” என்று மளிகை சாமான்கள் இருந்த பையோடு நகர்ந்த அபிநயா தயங்கி நின்று, “அண்ணி” என்றாள்.

“என்ன?”

“ஒரு மருந்து சீட்டு கொடுத்திருந்தேனே... வினோத் வந்த அந்த மாத்திரை வாங்கிட்டு வந்தீங்களா?”

“அட! பாரு, சுத்தமா மறந்துட்டேன். நேத்து டயரியா நின்னு போச்சே. காலைல கூட சாதாரணமா தானே போனதா சொன்னே?”

“சரியாயிட்டாக்கூட தொடர்ந்து மூணு நாளைக்கு மருந்து கொடுத்துட்டு அதுக்கப்புறம் நிறுத்தச் சொல்லி டாக்டர் சொன்னாரு.”

“அவருக்கென்ன, சொல்லிடுவாரு. ஒரு மாத்திரை இருபத்தேழு ரூபா. அபிநயா, குழந்தைங்களுக்கு கூடுமான வரைக்கும் மாத்திரை, மருந்து கொடுத்துப் பழக்கக்கூடாது. உடம்பு கெட்டுப் போய்டும். சரியாப் போய்டுச்சுன்னா தொடர்ந்து மருந்து கொடுக்கக் கூடாது.”

அபிநயா எதுவும் சொல்லாமல் மௌனமாக நடந்து சமையலறைக்கு வந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து வந்த அப்பா, “இந்தாம்மா” என்று நூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டினார்.

“எதுக்குப்பா?”

“கேட்டுக்கிட்டுதான் இருந்தேன். மருந்து கொடுக்க கொடுக்க வேணாமனு சொல்றதுக்கு இவ என்ன டாக்டரா? பவுடரு, ஸ்நோ, லிப்ஸ்டிக், செண்ட் பர்ட்டில், தெருப் புழுதின்னு ஆயிரக்கணக்குல காக விரயமாறது தெரியாது. குழந்தைக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுக்கறதில் கணக்குப் பார்க்கறா. பிடி. போய் முதல்ல அந்த மருந்தை வாங்கிட்டு வா. காலைலதான் பென்ஷன் பணம் வந்தது” என்றார் அப்பா.

அபிநயா, “இல்லைப்பா. பரவால்லை” என்று திரும்ப, சமையலறை வாசலில் இடுப்பில் கைவைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் தேவகி.

“செண்ட் பாட்டிலும், பவுடரும் உங்க பணத்துல வாங்கலையே மாமா. என் புருஷன் சம்பாரிக்கிறாரு. உங்க வாங்கறேன். மருந்து அதிகமா கொடுத்து குழந்தை உடம்பைக் கெடுக்க வேணாமேன்னுதான் சொன்னேன். உங்களுக்கும், உங்க பொண்ணுக்கும் நாங்க என்ன, என்ன பண்ணாமதான் இருக்கமா? ஒரு நாளைக்குப் பால் மூணு லிட்டர் வாங்கறோம். நெய் வாங்காம இருக்கமா? முந்திரிப்பருப்பு வாங்காம இருக்கமா? ஒரு மசக்குக்கு மளிகைக் கடை பில் மட்டும் எவ்வளவு வந்துன்னு தெரியுமா உங்களுக்கு?”

பாபடவென்று பேசின தேவகியை அப்பா மௌனமாக வெறுப்பாகப் பார்க்க...

இடையில் நின்று கொண்டிருந்த அபிநயாவுக்கு, கண்ணியும், வினோத்தையும் இப்படித் தவிக்க விட்டு விட்டு ஸ்கூட்டர் விபத்தில் நிம்மதியாகப் போய்ச் சேர்ந்த தன் கணவன் மேல் அர்த்தமில்லாமல் கோபம் வந்தது.

2

கூடத்தில் இரவு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. கணக்காதலி திறந்தே இருக்க பாயில் ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த அபிநயா சற்றுத் தள்ளி தொங்கின தூளியை கைமான் கயிற்றால் மெதுவாக இழுத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நாடா வேய்ந்த மரக்கட்டிலின் இணைப்புப் பகுதிகள் சபலம் எழுப்பி, அப்பா உறக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுப்பதை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. அவரின் உறக்கமின்மைக்கு கொசுக்களைவிட மன உளைச்சல்தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

சாத்தப்பட்டிருந்த அண்ணனின் அறைக் கதவுக்கடியில் இடைவெளியில் ப்யூப்லைட் வெளிச்சம் கசிந்தது. அண்ணனும், அண்ணியும் குசுகுவென்று பேசிக் கொள்ளும் வார்த்தைகள் புரிபடாத ஒலிகள் மட்டும் விட்டு விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அபிநயாவின் கண்கள் மெதுவாகக் கசிய, அவள் இரண்டு உதடுகளையும் இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டு கொஞ்சம்கூட விம்மல் ஓசையை வெளியே சிதற விட்டது விடாமல் ரகசியமாக அழுது கொண்டிருந்தாள்.

சேது! என் அன்பான சேது! எங்கள் அவல நிலையை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா சேது? ஆனால் எதுவும் செய்ய இயலாமல் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா சேது?

உங்கள் திடீர் அஸ்தமனம் எங்களை ஆழ்ந்த இருட்டில் தள்ளிவிட்டது சேது. விளக்கும் இல்லை. வழியும் புரியவில்லை. ஆனால் பயணம் தொடர வேண்டும். எப்படி சேது? எத்தனை நாளைக்கு வலியோடு தொடர்வது?

மன வலிக்கு எந்த மருத்துவர் மருந்து தருகிறார் சேது? இப்படிச் சட்டென்று பிரியப் போவது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதனால்தான் ஒரு சுடு சொல்கூடச் சிந்தாமல், ஒருமுறைகூட முகம் சுளிக்காமல், அன்பைப் பூக்களாகக் கன்மேல் இடைவிடாமல் தூவிக்கொண்டே இருந்தீர்களா? ஒருதரமாவது நீங்கள் கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டு இருக்கக்கூடாதா?

உங்கள் அதிர்ச்சி மறைவுக்கு முன்னால் உங்களுக்கும் எனக்கும் கடுமையான சண்டை வந்திருக்கலாம் சேது. என் மனம் நோகும்படி நீங்கள் கடுமையான வார்த்தைகளைக் கொட்டியிருக்கலாம். ஒரு குடிகாரக் கணவனாய் என்னை இழுத்துப் போட்டு அடித்திருக்கலாம். என்

நினைவு சந்தேகப்பட்டு வார்த்தைக் கத்திகளால் ரத்தம் வளராமல் என்னைத் துண்டு போட்டிருக்கலாம். 'ஒரு நாள் பணத்தோடு வா, இல்லையென்றால் இந்த விட்டுப் படியை மிதிக்காதே' என்று கழுத்தைப் பிடித்து மனவியைத் தள்ளியிருக்கலாம். நானும் ரோஷமாக கழுத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அப்பா வீட்டிற்கு வந்திருக்கலாம்.

அந்த ராட்சசனோடு என்னால் குடித்தனம் நடத்த முடியாது. இனிமேல் எனக்கும், அவனுக்கும் எந்த உறவும் இல்லை' என்று நான் ஆவேசமாகக் கத்தி காலியைக் கழற்றி வீசியிருக்கலாம். விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய உடனே வக்கீலைப் பாருங்கள் என்று கத்தியிருக்கலாம்.

இப்படி ஒரு சூழ்நிலையில் உங்கள் மரணச் செய்தி வந்திருக்கலாம். வந்திருந்தால் 'அப்பாடா!' என்று கிளங்கிற்றுக்கும்!

எதற்காக இத்தனை நல்ல புருஷனாக நடந்து கொண்டீர்கள்! எதற்காக உங்கள் சிரித்த முகத்தை மட்டும் என்னுள் பதிய வைத்தீர்கள்! எதற்காக நினைத்தால் இனிக்கிற சம்பவங்களை மட்டுமே எனக்கு அமைத்துத் தந்தீர்கள்?

இப்படி நினைத்து நினைத்து உருகுவதற்காகவா? உருக உருக கண்ணீர் விட வைப்பதற்காகவா?

உங்கள் பொறுமையான குணம் பார்த்து எவ்வளவு பெருமிதப்பட்டிருக்கிறேன் தெரியுமா? எத்தனை பேரிடம் பித்திக் கொண்டிருக்கிறேன் தெரியுமா?

நம் தேவிலவுக்காக ஊட்டி போயிருந்தோம்.

பொட்டானிகல் கார்டனில் உங்களை நானும், என்னை நீங்களும் போட்டோ எடுத்தபின் கேமிராவை

தூரத்தில் தனியாக வைத்து ஆட்டோமேடிக் சிஸ்டத்தை செட் செய்துவிட்டு, நீங்கள் அவசரமாக ஓடி வந்து என் தோளில் கை வைத்துக் கொண்டிருந்தவர் அது கிளிக் செய்கிற கடைசி விநாடியில் சட்டென்று என் கன்னத்தில் முத்தமிட... சற்றுத் தள்ளி நடந்து கொண்டிருந்த பத்து மாணவ, மாணவிகளும் பார்த்துச் சிரித்திட... எனக்கு வெட்கத்தின் உச்சியில் கோபம் கொப்புளிக்க... நீங்கள் சமாதானப்படுத்த...

பிறகு லேக் வந்த பின்பு...

“கேமிரா எங்கே அபி?”

“அய்யய்யோ!”

“என்ன ஆச்சு! பதறாம சொல்லு.”

“எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு சொன்னீங்களா! நான் கேமிராவை மட்டும் எடுத்துக்க மறந்துட்டேங்க கார்டன்லயே விட்டுட்டேன்.”

“சரி, வா. போய்ப் பார்க்கலாம்.”

“அங்கயே இருக்குமா?”

“இருக்கலாம். பதறாம வாயேன்.”

“தனியா ஒரு கேமிரா கிடந்தா யாராச்சும் எடுத்துட்டுப் போயிருக்க மாட்டாங்களா? எத்தனை பேர் நடமாடற இடம் அது! போச்சு! நம்ம கேமிரா போச்சு!”

“புலம்பாதே அபி. போய்கிட்டே இருக்கோம். இருக்கா, இல்லையான்னு பார்த்துட்டு அப்புறம் பேசலாம்!”

“உங்களுக்கு என் மேல கோபம் வரலையா?”

“எதுக்கு?”

“நான் அதை எடுத்துக்க மறந்ததுக்கு.”

“மறதி எல்லாருக்கும் சகஜம். நேத்து நான்கூடரும் தானியை எடுத்துக்காம புறப்பட்டேன். நீ ஞாபகப் படுத்தலையா?”

“கேமிரா என்ன விலைங்க?”

“ரவியைத்தான் கேக்கணும்.”

“உங்க சொந்த கேமிரா இல்லையா?”

“இல்லை.”

“இப்போ கேமிரா கிடைக்கலைன்னா உங்க தப்பிரண்டுக்கு என்ன பதில் சொல்வீங்க?”

“கிடைக்கலைன்னா பதிலை யோசிப்பமே.”

“கல் மனசுப்பா. கொஞ்சம்கூட பதறவே மாட்டேங்க தரிங்களே...”

ஆட்டோ பிடித்து மறுபடி கார்டன் வந்து, நாம் அமர்ந்திருந்த அதே இடத்தில் தேடிப் பார்த்தபோது, கேமிரா கிடைக்கவில்லை.

“என்னங்க இது, காணோம். யாரோ எடுத்துடடுப் போயிட்டாங்க!”

“அப்படித்தான் இருக்கும்.”

“முலாயிரமாவது இருக்காது?”

“இரு. முதல்ல தோட்டத்தோட ஆபீஸ்ல விசாரிக்கலாம். நல்லவங்க கைல கிடைச்ச ஒருவேளை ஒப்படைச்சிருக்கலாம்.”

அலுவலகத்தில் யாரும் கேமிராவை ஒப்படைக்க வில்லை என்றார்கள். இனி யாராவது ஒப்படைத்தால் கைவல் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லி ஹோட்டல் முகவரி யாங்கி கொண்டார்கள்.

“உங்க ஃபிரெண்டுக்கு என்னங்க சொல்லப் போறீங்க?”

“இந்த மாதிரி கார்டன்ல தொலைஞ்சிருக்கின்றது தான் சொல்லணும்.”

“பதிலுக்கு வேற கேமிரா கேப்பாரா?”

“அவன் கேக்க மாட்டான். ஆனா வாங்கிக் கொடுத்துடறதுதான் மரியாதையா இருக்கும்.”

“அந்த ஆபீஸ்ல சொன்னாங்க இல்லே மூவாயிரமாம் அதோட விலை.”

“ஆமாம்.”

“ஒரே நிமிஷத்தில தொலைச்சுட்டேன் நான்.”

“போய்ட்டுப் போவுது, விடு. வேணும்னே யாராக்கம் தொலைப்பாங்களா?”

“உங்களுக்கு என்மேலே கோபமே வரலையா?”

“ம்கூம்.”

“ஏன்?”

“செயற்கையா வரவழைச்சுக்கச் சொல்றியா? சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடாது அபி. கேமிரா தொலைஞ்சதில எனக்கு வருத்தம் மட்டும்தான். கோபம் இல்லை.”

“வருத்தம். என்மேலதானே?”

“ஏன் உன்னையே சொல்லிக்கிறே? எனக்குப் பங்கில்லையா? எல்லா சாமான்களையும் எடுத்துக்கோன்னு சொன்னதோட பொறுப்பு தீர்ந்ததுன்னு நினைச்சுட்டது சரியில்லைதானே? நீ எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கறியான்னு பார்த்திருக்கலாமில்லையா?”

“நான் மறக்காம எல்லாத்தையும் எடுத்துக்குவேன்னு நம்பினீங்க.”

“சரி விடு, மூடைக் கெடுத்துக்காதே!”

“கல்யாணமான புதுசுலயே உங்களுக்கு இப்படி உலர்ச்சி தண்டம் வைக்கிறேனில்ல? ச்சே!”

“நீ ரொம்ப உணர்ச்சி வசப்படறே அபி.”

“கஷ்டமா இருக்குங்க.”

“தொட்டல் அறைக்கு வந்தும் அன்றைக்கு முழுக்க உன் புலம்பிக் கொண்டிருக்க... உங்கள் முகத்தில் ஒரு கவலையாவது புன்னகை குலைந்திருக்க வேண்டுமே.”

“நான் ஏதோ பிராயச்சித்தம் பண்ணுவதாக நினைத்துக் கொண்டு அசட்டுத்தனமாக என் இரண்டு கை வளையல்களைக் கழற்றி உங்கள் முன்னால் நீட்ட...”

“என்ன இது அபி?”

“வித்துடுங்க.”

“எதுக்கு? வித்துட்டு?”

“இந்தப் பணத்தில கேமிரா வாங்கி உங்க நினைவுகூர்ட்டைக் கொடுத்துடுங்க.”

“எங்கிட்ட பணம் இல்லைன்னு சொன்னேனா?”

“இல்லை. இது நான் செஞ்ச தப்பு! இதுக்கு உன்னைப் பிராயச்சித்தம் தேடணும். என் ஞாபக மறதி பத்திக்கு ஒரு சின்ன தண்டனை வேணும். என் கை வளைய இறுக்கிறதைப் பார்க்கிறப்ப இனிமே எதையும் எடுத்துக்கடாதுன்னு எனக்கு ஞாபகம் வரணும்.”

“பூபேகா, ஆனா உன் கை மூளியா இருந்தா எனக்கு உன்னைமா இருக்குமா அபி? நான்தான் பரவால்லை, உன்னை சொல்லிட்டனேம்மா. ஏன் ரொம்ப டென்ஷன் பண்ணிக்கிறே. பணம் பெரிய சிரமம் இல்லை. நான் பார்த்துக்கறேன். நமக்குள்ளே எதுக்கு இப்படி உயர்ச்சி? நீ தொலைச்சதுக்கு நீதான் பிராயச்சித்தம்

தேடணும்னு சொல்லி எதுக்கு என்னைப் பிரித்து நிறுத்தறே? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி நீ தனி. நான் தனி. இப்போ நீயும் இல்லை. நானும் இல்லை. நான் நமக்கு ரெண்டு உடம்பு. ஒரு உடம்புக்குப் பேரு அபிநயா. ஒரு உடம்புக்குப் பேரு சேதுராமன். புரிஞ்சுதா? இனிமே இப்படி அசட்டுத்தனமாப் பேசாதே. ஒரு நல்ல தம்பதிக்கு சுகமும், சோகமும் பொதுவுடமையா இருக்கணும் அபி.”

நான் திடீரென்று விக்கி அழுதேன்.

“நான் எதுவும் சொல்லிடலையே! எதுக்காக இப்படி அழறே?” என்று என் முதுகு தடவி நீங்கள் ஆறுதல் சொன்னீர்கள்.

“இப்படி ஒரு புருஷனுக்கு பொண்டாட்டியா இருக்க நான் தகுதியானவதானான்னு யோசிச்சேன்.”

“நீ அழகா மட்டுமில்லை. அசடாவும் இருக்கே.”

“சொல்லுங்க. நூறு தடவை சொல்லுங்க. நான் அசடுதான். சின்ன சின்னதா நிறைய மாத்திக்கணும் என்னை. நிறைய குறைபாடுகள் இருக்கு என்கிட்ட சொல்லுங்க. நான் என்னை எதெதுல மாத்திக்கணும்?”

என்னையே குறுகுறுவென்று உற்றுப் பார்த்தீர்கள்.

“சொல்லட்டுமா?”

“ம்.”

“நீ புடவைக்கு மேட்ச்சா அதே நிறத்துல ஸ்டிக்கைப் போட்டு வெச்சுக்கறே பாரு. அது என்னமோ எனக்குப் பிடிக்கலை. அது குறை கிடையாது. ஆனா சிவப்பு குங்குமத்துக்கு உள்ள மரியாதை இதில மனசுக்கு கிடைக்கலை.”

“அப்புறம்?”

“இப்போ ஒரு ரோஜாப் பூ மட்டும் வாங்கி காதோரமா இருக்கிறது அழகா இருக்கு பார்க்க. ஆனா நிறைவா இல்லை. சாந்தி முகூர்த்த ருமுக்குள்ளே தலை நிறைய பூவை வந்தியே, பார்க்க எவ்வளவு லட்சணமா இருக்கிறதெரியுமா?”

என்னை எப்போதும் குங்குமம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், தலை நிறைய பூ வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஆசைப்பட்டு, அந்த ஆசையை காணும் நிறைவேற்றத் துவங்கி...

அது எனக்கு வழக்கமாகும் முன்பே அவற்றுக்கு தவறாமல்லாத கோலத்தைப் பரிசளித்துச் சென்றது தாயமமா சேது?

3

விட்டு வாசலில் படிக்கட்டு அருகில் ஒரு சின்ன என்னை இருந்தது வேதநாயகத்திற்கு வசதியாக இருந்தது. வெயில் தாழ்ந்ததும் மாலையில் முகம் கழுவிக்கொண்டு வீதியில் கொஞ்ச தூரம் நடந்து செல்வார்.

பாதையோரக் கடைகளில் மொச்சை, கீரைக்கட்டு, மகாணிக் கிழங்கு, காலிபிளவர் என்று எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு தெருமுனை பிள்ளையார் கோவிலில் போட்டு, பிரகாரம் சுற்றிவிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் அந்தத் திண்ணையில் அமர்ந்து விடுவார்.

விட்டாரத்தில் விட்டு வைக்கப்பட்ட மரங்கள் மரத்துச் சூடு இருப்பதால் சில்லென்று காற்றடிக்கும். காலை படிக்க விட்டுப்போன, மாலையில் படிப்பதற்காகவே

விட்டு வைக்கிற செய்திகளைப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்.

மூன்றாவது வீட்டில் குடியிருக்கும் வள்ளியப்பா நாலில் ரெண்டில் வந்து விடுவார். திண்ணையில் அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு மனசுக்கு நிறைவாக பேசுவார். அவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது வேதநாயகத்திற்கு தனி உற்சாகம் பிறந்துவிடும். வள்ளியப்பாவுக்கு நாற்பத்தெட்டு வயது. திருமணமாக இருபத்தி இரண்டு வருடங்களாகியும் குழந்தை இல்லை. ஆனால் அந்த சோகத்தை அவர் முகத்தில் எவ்வளவு தேடினாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. வார்த்தைகளிலும் விரக்தி ஒருமுறை கூட தலைகாட்டியதில்லை.

அபிநயாவுக்கு தன் அப்பாவும் அந்த வள்ளியப்பாவுக்கும் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்க ரொம்பப் பிடிக்கும். 'வாதம் புரிவதில் யார் உசத்தி' என்று நிரூபிப்பதற்காக பேசுவதைப் போல இருக்கவே இருக்காது. சகல விஷயங்களையும் பற்றியும் ஒரு அலசல். சில சமயம் ஆழமாக சில சமயம் அசட்டுத்தனமாக. மொத்தத்தில் இயல்பு நழுவுவாத அவர்களின் அரட்டை ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகவே திண்ணைக்கு அருகில் இருக்கும் ஜன்னலை உள்பக்கம் தரையில் குழந்தையைப் போட்டுவிட்டு கையில் கதைப் புத்தகத்தோடு உட்கார்ந்து கொள்வாள். ஆனால் மனசு புத்தகத்திற்குள் நுழையாது.

நாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதற்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் இயல்பாகப் பேசுவது சொல் போய் செயற்கையாகப் பேசத் துவங்கி விடுவார்கள் என்பதற்காகவே அவள் தண்ணை அங்கே இருப்பதை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. சிலசமயம் வள்ளியப்பா சொல்லும் சில உதாரணங்கள் சட்டென்று

அவளை வரவழைப்பதாக இருந்தாலும், சிரமப்பட்டு நினைப அடக்கிக் கொள்வாள்.

வேதநாயகம் தன் மாலை நேர வாக்கிங் முடிந்து திரும்பி, "அரவிந்த்" என்று தன் பேரனை அழைத்தார். "அப்பாக்கம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவன், 'அப்பாங் பப்பாங்!' என்று காற்றில் ஹார்ன் அடித்து, 'அரவிந்த்' என்ற சத்தத்துடன் கார் ஓட்டுகிற பாவனை செய்து வந்து, 'என்ன தாத்தா?' என்றான். நான்காம் வகுப்பு படிக்கிறான்.

"இந்தா, மாவடு வாங்கினேன், அம்மாகிட்ட கொண்டு போய் கொடுத்துடு." அவன் வாங்கிக் கொண்டு வரை ஸ்டார்ட் செய்ய, "இருடா, உன்னோட அபிவிருத்திகிட்ட சொல்லி தாத்தாவுக்கு காபி எடுத்துட்டு வாச்சொல்லு" என்றார்.

தன் மேல் துண்டால் திண்ணையில் இருந்த குழந்தைத் தட்டிவிட்டு அமர்ந்தார். சட்டையைக் கீழ்நிலையில் வைத்துக் கொண்டு வெற்றுடம்பின் மேல் தண்ணீர் போட்டுக் கொண்டார்.

மாலை நேரத்து ஆரஞ்சு வெளிச்சத்தை இருட்டு அமைதி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கிச், கிச் என்று மனச்சலாக குருவிகள் பறந்தன. வாசலில் நின்ற மரத்தை மரத்தில் இருந்து வீசிய காற்றுக்கு ஒரு மரத்தைக்காய் தொப்பென்று விழுந்தது.

நடுவங்கு எடுத்து தலை சீவி நெற்றியில் வட்டமாக கண்ணிப் போட்டு வைத்திருந்த வள்ளியப்பா தனது புத்தக சைலில் இருந்த வெற்றிலைப் பெட்டியுடன் வெற்றிலையைச் சற்றே தூக்கிப் பிடித்தபடி வந்து, "அம் சலீனிக்" என்று வேதநாயகம் அருகில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“ஜவ்வாது தூக்குது, வெளில எதுவும் புறப்பட்டிருக்களா?” என்றார் வேதநாயகம்.

“ஆமாம். ஜே.ஓய்.எம். கல்யாண மண்டபத்தில் ரிஸப்ஷன், என் வைஃபோட சித்தி பொண்ணுக்கு கல்யாணம். கல்யாணத்தை திருப்பதில் முடிச்சுட்டாங்க இங்கே ரிஸப்ஷன். என் வைஃபோட இன்னொரு சித்தி சித்தப்பா எல்லாம் நேத்தே வந்து நம்ம வீட்டுக்கு வந்தாங்க. அவங்களோட சேர்த்து இவளை அனுப்ப வேச்சுட்டேன். நான் மெதுவா வர்றேன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“மணி ஆறு இருக்குமே. எத்தனை மணிக்கு ரிஸப்ஷன்?”

“முகூர்த்த நேரம்மாதிரி ரிஸப்ஷனுக்கு எதுவும் இல்லையே. அஞ்சு ரூ எட்டுன்னு பத்திரிகைல போட்டுக் காங்க. மியூசிக் பார்ட்டி புக் பண்ணிருக்காங்க, எனக்கு பிடிக்கறதில்லை. ஹை வால்யூம்ல ஜாரிங்கா காதுல அறையும். யார்கிட்டயும் ஒரு வார்த்தை உருப்படியா பேச முடியாது.”

“ஒரு வகையில் பார்த்தா இந்த ஜனங்கள் அசட்டுத் தனமா ஆயிரம் பேசறதை எல்லாம் நிறுத்தி வைக்குது இந்த மியூசிக் கச்சேரி.”

“அதென்னமோ வாஸ்தவம்தான். எங்கே எதை பேசறதுன்ற வெவஸ்தையே பல பேருக்கு இல்லை. அன்னைக்கு ஒரு கல்யாணத்துல என் சொந்தக்காரர் ஒருத்தன், ‘உங்க பாட்டி செத்ததுக்கு வர முடியாம போச்சு’ன்னு முகூர்த்த வீட்ல வச்சி துக்கம் விசாரிச்சு கிறான்.”

“இல்லைன்னா ஆட்டோவுக்கு அழுதுட்டு உங்க வீட்டுக்கு வரணும்!”

“பாரு வரச் சொல்றா? வராதே! ஃபார்மாலிட்டிக் கொடுத்தோ ஒரு செத்த துக்கம் உன்னை நிஜமா நினைச்சிருந்தா, சந்தர்ப்பம் அமைஞ்சா உடனே போய் பத்துக்கோ, இல்லன்னா கருமாதிக்குப் போ. முடியாமலா, ஒரு தபால் எழுதிப் போட்டுட்டு உக்காந்துட்டு விசாரிக்கிறதால. என் பாட்டி எத்திரிச்சி வரப் போகாளா? கல்யாண வீட்டுல வச்சி விசாரிச்சா என்ன துக்கம்? பக்கத்தில் கேட்டுக்கிட்டிருக்கிறவன் எல்லாம் எப்படியா? என்ன செஞ்சது உங்க பாட்டிக்கு?”ன்னு அதுவும் துக்கம் விசாரிக்க ஆரம்பிச்சிட்டறான். “பாருவா எல்லாரும் மெனக்கெட்டு முடு மாத்திக்க பண்ணியிருக்கு.”

“உன்மைதான்.”

அந்நயா இரண்டு டம்ளர்களில் காபி எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுக்க, “எங்கம்மா குட்டிப் பய?” என்று வாங்கிக் கொண்டார் வள்ளியப்பன்.

“துங்கறான்.”

அந்நயா, அதோ பாரு மரத்திலேந்து காய்ந்துக்கொண்டு பாரு, காலைல ஞாபகப்படுத்து. பறிக் கொண்டு இந்த சட்டையை உள்ளே மாட்டிடு.”

காலை எடுத்துக்கொண்டு, சட்டையைப் பெற்றுக் கொண்டு, காபி குடித்த காலி டம்ளர்களை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

பெருங்கிட்ட ஒரு முக்கியமான சமாச்சாரம் “பெருங்கிட்ட” என்றார் வள்ளியப்பன்.

“சொல்லுங்க.”

பெருங்கே வேணாம். கொஞ்சம் அப்படியே நடந்து இருக்கு. பேசலாமே. வர்றீங்களா.”

“சட்டையை உள்ளே கொடுத்தனுப்பற வரைக் கம்மா இருந்துட்டு இப்ப சொன்னா எப்படி?”

“விடுங்க. எங்க வீட்டு மொட்டை மாடிக் கொட்டை போய்டலாம். அதுக்கு சட்டை போடவேணாம். கம்மா வாங்க.”

“உங்களுக்கு ரிஸ்ப்ஷனுக்கு நேரமாகலையா?”

“ஏழு மணிக்கு மேலதான் போகப் போறேன்.”

வள்ளியப்பன் தன் வீட்டின் கதவைத் திறந்து உள்வெளியே வரவேற்பறையிலேயே வளைந்து புறப்பட்ட சிமென்ட் படிகளில் ஏறி மொட்டை மாடிக்குவந்தார். வேதநாயகர் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தார்.

சின்ன மொட்டை மாடிதான். என்றாலும் சுத்தமாக அழகாக இருந்தது. ஒரு மூலையில் முக்கோண வடிவத்தில் வாட்டர் டேங்க். இரண்டு இரும்பு கம்பங்கள் கைப்பிடிச் சுவர்களோரமாகப் பொருத்த அதில் நான்கு வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட நெலா கயிறில் இப்போது வெறும் அலுமினிய கிளிப்புகள் மட்டும். இன்னொரு புறம் டி.வி.க்கான ஆண்ட்ரெஸ் வரிசையாக மண் தொட்டிகள். அதில் குரோட்டைச் செடிகள். பதிக்கப்பட்ட சிகப்புச் சதுர ஓடுகளின் மேல் கொஞ்சம் முன்பு தண்ணீர் ஊற்றியிருந்ததால் இடங்களில் மட்டும் குட்டித் தீவுகள். கை வைத்து இரண்டு, மூன்று மூங்கில் நாற்காலிகள் ஓரமாக இருக்க வள்ளியப்பன் இரண்டை எடுத்து எதிரெதிராக போட்டு அவரை அமரச் சொல்லித் தானும் அமர்ந்தான்.

“என்னதான் ஃபேன் சுத்துனாலும் உஷ்ணத்து உடம்பெல்லாம் எரியுது. சாயங்காலம் மொட்டை மாடியில் நாலு குடம் தண்ணி ஊத்தி விட்டுடறோம் ராத்திரி நானும், என் வைஃபும் இப்ப இங்கதான் பாய் போட்டு படுக்கறோம்.”

“இதான் முக்கியமான விஷயமா?”

“நம்ம ஜனங்களுக்கு சினிமா பிடிக்கும். அதுக்கு டிராடி கார்ட்டற நியூஸ்ரீல் பிடிக்காது” என்று வள்ளியப்பன், “சாரதி தெரியுமில்ல உங்களுக்கு? அது பையனைப் பார்க்கறதுக்காக நான் ஒரு தடவை டிராடிக்கு வந்து அறிமுகப்படுத்தி வெச்சேன் பையனாருக்கா?”

“நந்தைவெளில ஒரு பழைய வீட்டை இடிக்காம பாக்கிறதற்கு ஐடியா சொல்லணும்னு வந்து...”

“அதே பையன்தான்.”

“அதுக்கப்புறம் நாலஞ்சு தடவை வந்து போயிருக்க நல்ல, பண்பான பையன்.”

“அப்பா ‘கணேச பவன்’னு ஹோட்டல் வச்சி அதை நாயர் லஸ்ல. எப்பப் போனாலும் உக்கார ஒரு பையன் நிடைக்கிறதில்லை.”

“நாம ரெண்டு பேரும் கூட ஒரு தடவை போய் பார்த்தோம் நின்னுகிட்டே காபி குடிச்சுட்டு வந்திருக்க நாம ஞாபகமிருக்கு. இந்தப் பையனும் அதே ஹோட்டலைத்தான் கவனிச்சுக்கறதா சொன்னதா அப்பா.”

“அவ்வளவு இருந்தான். இப்ப ஆறுமாசம் முன்னாடி அந்த வரிசையில் கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு கடை புடிச்சி ஒரு கடை செலவு செஞ்சி டெக்கரேட் செஞ்சி, ஏ.சி. பண்ணி ஃபீரம் கடை போட்டுக்கான். வெஸ்டர்ன் மியூசிக் களம் போட்டு விட்டு, கூல் ட்ரிங்ஸ், ஐஸ்க்ரீம் இது எல்லாம் வியாபாரம். அதுவும் பிரமாதமாப் பணக்காம். ‘செகண்ட் ஹாண்ட்ஸ் ஒரு நல்ல ஃபியட் ஷாப்பா’னு சொல்லுங்க’ன்னு என்கிட்டயே சொன்னான்.”

“சரி. அவனுக்கென்ன?”

“நேத்து வந்துருந்தான். இதே மொட்டை மாடி தான் உக்காந்து பலதும் பேசிட்டு இருந்தோம். அவன் ஒருவகையில் எனக்கு தூரத்துச் சொந்தக்காரன். எனக்கு நம்பி முறை வேணும். நெருக்கமாப் பேசினதில்லை. நேத்து பேசிப் பார்த்தப்ப அவனோட சில ஐடியாவைக் கேக்கறப்ப சத்தியமா சிலிர்த்துப் போச்சு சார். இந்த காலத்துப் பசங்க மேல ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு தப்பை பார்வை வைக்கக் கூடாதுன்னு நினைச்சுக்கிட்டேன்.”

வேதநாயகம் சௌகரியமாக சேர் மேலே சப்பணங்கால் போட்டுக் கொண்டு வள்ளியப்பனிடம் வெற்றிலைப் பெட்டியை உரிமையோடு எடுத்துத் திறந்து சீவல் அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டபடி, “என்ன சொன்னான் அப்படி?” என்றார்.

“அவன் சொன்னதைச் சொல்றதுக்கு முன்னாலே எனக்கு உங்க அபிப்பிராயம் தெரிஞ்சாகணும் சார்.”

“எதைப் பத்தி?”

“இதில என்ன ஒளிவு மறைவு? ஒப்பனா கேட்டு நேன். அபிநயாவைப் பத்தி மனசுல என்ன யோசனை வெச்சிருக்கிங்க? சின்ன வயசுலயே புருஷன் வீட்லேறித் திரும்பிட்டா. கைல குழந்தை வேற. நீங்க சவுண்ட் இல்லை, குடும்பம் முழுக்க உங்க பையன் பாஸாஜியை தான் நம்பி ஓடிக்கிட்டிருக்கு, அவருக்கும் ரெண்டு குழந்தைகள் ஆச்சு. வீட்ல ஏதாச்சும் ஒரு பிரச்சினை மாத்தி ஒரு பிரச்சினை நடக்கறதா நீங்களே பல தடவை என்கிட்ட சொல்லி நொந்துகிட்டிருக்கீங்க. உங்க பையன் எல்லா விஷயங்களிலேயும் அனுசரிச்சப்போக ஆணை பட்டாலும் உங்க மருமக ஒத்துப் போகணும், எல்லா மருமகன்களுக்குமே தன் குடும்பம் வரைக்கும் தான் அக்கறை இருக்குது. இது உங்க வீட்ல மட்டுமில்லை.

தையும் நடக்கற கதைதான். அந்தப் பொண்ணு மனசுல பூரா இப்படியே அண்ணன் குடும்பத்தோடவே இருக்க முடியுமா?”

வேதநாயகத்தின் விழிகள் கலங்க, “இதை எல்லாம் என்னிடம் நீங்க கேட்டுட்டிங்க வள்ளியப்பன். நான் என்ன நினைம் மனசுலயே கேட்டுக்கிட்டிருக்கேன்” என்றார்.

“இப்ப நேரடியாவே கேட்டுடனேன். உங்க பொண்ணுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிற காலத்துக்கு விருப்பம் உண்டா, இல்லையா?”

“இதைத்தான் நான் பல மாசமா யோசனை வெச்சிவிட்டிருக்கேன். இதைவிட வேற நல்ல யோசனை என்ன முடியாதுங்க. ஆனா அவ மனசுல என்ன இருக்குன்னு முதல்ல தெரிஞ்சுக்கணும்” என்றார் வேதநாயகம்.

4

வேதநாயகத்தின் மடியிலிருந்து வெற்றிலைப் பெட்டியைத் தன் மடிக்கு மாற்றிக்கொண்ட வள்ளியப்பன் இன்னொரு வெற்றிலையாக எடுத்து தொடையில் வைத்துத் துடைத்தபடி சொன்னார்.

“உங்க பொண்ணு என்ன விவரம் தெரியாத வயசா? உண்டா நம்ம வாழ்க்கை இப்படி ஆய்ஞ்சே. இந்த மனசுல நமக்கு மரியாதையும் இல்லை, சுதந்திரமும் இல்லை, மிச்ச காலத்தை எப்படி ஒட்டுறதுன்னு நினைவு புழுக்கம் இருக்கும?”

வேதநாயகம் கலங்கிய பார்வையை மறைத்த கண்ணீரைத் துண்டால் ஒற்றித் துடைத்துக் கொண்டார்.

“நான் பார்த்து வளர்ந்த பொண்ணு சார் துள்ளலும், துடிப்புமா என்ன அரட்டை அடிக்கும் முகத்தைப் பார்த்தாலே தூங்கற சோம்பேறிக்குக்கூட ஒரு சுறுசுறுப்பு வரும். ஜாதகம், நாள், நட்சத்திரம் ஆயிரம் ஐதீகம் பார்த்துதான் கல்யாணம் பண்ண வேச்சிங்க. இந்தப் பொண்ணு என்ன தப்பு பண்ணிச் சன்னு ஆண்டவன் இவ்வளவு பெரிய தண்டனை கொடுத்தான்? சில சமயம் யோசிக்கிறப்போ கடவுள் ஸ்டேடிஸ்ட்டு படுது” என்றார் வள்ளியப்பன் வெற்றிலையை மடித்து வாயில் போட்டுக்கொண்டு.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க. பேரன் ஜென்மத்தாவங்களுக்குக் கூலி!”

“அதைத்தான் சார் நான் சொல்றேன். அபிநவப் பேரன் ஜென்மத்துல எக்கச்சக்கமா பாவம் பண்ணினான் இப்ப அனுபவிக்கிறான்னு சொல்றீங்களா? அவனாக்கூட தெரியுமா பேரன் ஜென்மத்துல என்னவா பொறந்தோம் என்ன பாவம் செஞ்சோம்னு? தெரியாதில்லையா? இந்த ஜென்மத்து ஆத்மாவுக்கு அதில சம்பந்தமில்லையல்லையா? மனுஷன் அமைச்ச சட்டத்துலயே, ஆயிரம் பேர் பார்க்கறப்ப ஒருத்தன் அருவாளால வெட்டிக்கொண்டு செஞ்சிருந்தாலும், அவனைக் கூண்டில நிறுத்தி விசாரிச்சு நீ என்ன சொல்றேன்னு கேட்டு, தம்பி நீ செஞ்ச துக்குற்றத்துக்காக இந்த தண்டனைன்னு தீர்ப்பு சொல்லுது. கடவுளோட கோர்ட் இன்னும் உசந்ததா இருக்க வேணாமா? நான் எந்த ஜென்மத்துல என்ன பாவம் செஞ்சேன்னு எனக்குத் தெரியாதப்போ எனக்குக் கடுமையா தண்டனை கொடுக்கறது என்ன நியாயம் விடுங்க, நமக்கு அந்த தர்க்கம் வேணாம். அபிநவாவுக்கு மறுகல்யாணம் ஏற்பாடு செஞ்சா ஒரு விடுதலை கிடைச்சு மாதிரி சந்தோஷமா ஏத்துக்குவான்னுதான் நான் நினைக்கிறேன்.”

“அது சம்மதிக்கிறானே வெச்சிக்கலாம். எப்படி சம்மதிக்க வெச்சாகணும். முதல்ல முகத்தைப் பார்த்துச் சிக்கலை. ‘பரவால்லைம்மா, நீ பொட்டு போட்கோ’ன்னு சொல்லிட்டேன். வந்து வாய்ச்சாளே மயக்க எனக்குன்னு! அவ ஏதோ இடக்கா சொல்லி கொடுத்தால்லைப்பா, நான் இப்படியே இருந்துடேறேன் இப்போ இவ.”

“என்னமோ பொம்பளைங்களை நாமதான் தடுத்த விடாம தடுக்கற மாதிரி மேடையில் கூச்சல் போடாதீங்க. நுணுக்கமா யோசிச்சப் பார்த்தா பொம்பளைங்களுக்கு பொம்பளைங்கதான் எதிரி. சாரதியைப் பிடி எதுக்குச் சொன்னேன்னு இப்ப புரிஞ்சுக்கிட்டாங்கன்னு நினைக்கிறேன். அவனுக்கு புரட்சிகரமான திட்ட இருக்கு சார். வாய்விட்டு குறிப்பிட்டுச் சொல்லிட்டான்.”

“என்னன்னு?”

“தென்னியர் பாலாஜியைப் பார்க்கறதுக்காக அங்குப் பேரன் சமயங்கள்ல அவர் தங்கையைப் பிடிச்சிருக்கேன். லட்சணமான அந்தப் பொண்ணுக்குப் பாவம் இப்படி ஒரு நிலைமையான்னு மனசல வலிச்சது. அப்போ அதையே யோசிச்சு யோசிச்சப் பார்த்துட்டு எதான் அந்தப் பொண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்கக் கூடாதுன்னு தோணிச்சு. ரொம்ப யோசிச்சு முடிவு எடுத்திட்டேன். அந்தக் குடும்பத்தோட உங்களுக்கு என்ன புறக்கம் உண்டுன்னு தெரியும். நீங்க கேட்டு என்னங்க. அந்தப் பொண்ணுக்கும், அவங்க குடும்பத்தில சம்மதம்னா நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னு சொன்னா தேங்கா உடைச்ச மாதிரி சொல்லிட்டான்” தன் வள்ளியப்பன் எழுந்து சென்று மொட்டைமாடியின் மேட்டில் கவருக்கு அந்தப் பக்கம் துப்பிவிட்டு, மிகவும் கவலிப் போயிருந்ததால் மொட்டை மாடிக்கான

அறுபது வாட்ஸ் பல்பை எரிய விட்டுவிட்டு வந்தாள். அம்மர்ந்தார்.

வீசிய திடீர் காற்றில் வேதநாயகம் தோளில் இரண்டு துண்டு சரிந்தது. இரண்டு வெற்றிலைகள் பறந்து விழுந்தன. அவற்றை எடுக்க வேதநாயகம் குனிந்தான். நீட்டியபோது அவை மறு காற்றில் தூரமாக நகர் சென்றன.

“பரவால்லை. அதை விட்டுடுங்க. என் சொல்றீங்க?”

வெற்றிலை எச்சிலை விழுங்கி விட்டு உதட்டைத் துடைத்துக் கொண்ட வேதநாயகம், “அந்த பையனோட அப்பா, அம்மா சம்மதிக்க வேண்டாமா என்றார்.

“அம்மா கிடையாது. அப்பா மட்டும்தான் அண்ணன் தம்பிங்க மூணு பேர். சாரதி ரெண்டாவது பையன்.. மூத்தவன் வீட்டை விட்டுப் போய் லவ் மேலே பண்ணிக்கிட்டான். சொத்தைப் பிரிச்சுக் கொடுத்த தகராறு பண்ணான். அப்ப வக்கீல் வச்சி மூணு பேர்களுக்குமே பாகம் பிரிச்சிக் கொடுத்துட்டார். ஒண்ணு ஒரே வீட்லே இருக்காங்களேயொழிய சொத்து பிரிச்சாச்சு. சாரதியோட பங்குக்கு மைலாப்பூர்ல ஒரு வீடு ரொக்கம் நாலு லட்சமும் வந்ததாம். அதில பாதி பணத்தை பாங்குல போட்டுட்டு மீதிலதான் ஐஸ்கிரீமை ஆரம்பிச்சிருக்கான். மைலாப்பூர் வீட்டில வாடகைக்கு விட்டுக்கான். ஆயிரம் ஸ்கொயர் பீட ரெண்டு பெட்டும். ரெண்டாயிரம் வாடகை வந்ததாம். போன மாசம்தான் ஒரு டெனண்ட் காலி பண்ணிருக்கான். சாரதிக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு அதே வீட்ல குடித்தனம் பண்ணணும்னு ஐடியா ஏற்பட்டதாம். வீட்டை வொய்ட்வாஷ் பண்ணி யாருக்கும் வாடகை

பாட்டி வச்சிருக்கானாம். அப்பா சம்மதிச்சாலும், அக்காட்டாலும் அபிநயாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள சொல்றான்.”

“வாட்சனை மாதிரி எதாவது...”

அவளையும் கேட்டுட்டனே. அவனுக்கு கோபமே வந்தது. ஒரு விதவைப் பொண்ணுக்கு வாழ்க்கை துடிப்புல இருக்கிற என்கிட்ட இப்படிச் கேக்க என் பொண்டாட்டிக்கு அவசியமான நகைகளை, சிரிப்புகளை என்னால வாங்கிக் கொடுத்து குடித்தனம் குடியும்னு ஆணிததரமா சொல்லிட்டான்.”

வேதநாயகம் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு வானத்தில் பறக்க துவங்கியிருந்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடி அவளையே ஆழ்ந்தார்.

“இந்தக் கல்யாணத்தில நியாயமா யோசிக்க முடியாது பையன்தான். அவன் யோசனை பண்ணிட்டு பத்தே பேர் வடபழனி கோயிலுக்குப் போய் பணம் முடிச்சுட்டு ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டுட்டு வந்தான்னு சொல்றான். அபிநயாவும், நீங்களும் அவன் வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதுதான் பாக்கி. அபிநயாஸ் உங்க பையனையும் கலந்துக்கங்க.”

“அவர்களுக்கு ரிசப்ஷனுக்குப் போக நேரமாகலை?”

“அதை விடுங்க. நடந்து முடிஞ்ச கல்யாணத்துக்கு என்னைட்டம். நாம பேசிட்டிருக்கிறது நடக்க முடியாத கல்யாணத்தைப் பத்தி. இதுதான் சார் கல்யாணம். நான் மெதுவா போய்க்கிறேன்” என்றார் அவளப்பன்.

அவளப்ப பார்த்து ஒரு நல்ல வழியை அவளுக்குத் தெரிவிக்கக்கூர்வதான் என் மனசுக்குப்படுது. நான் அப்படிப் பேசணுமோ அப்படி அபிநயாகிட்டயும், என்

□ 30 ...என்றாள் அவள்

பையன் கிட்டயும் பேசிட்டு உங்களுக்குத் தான் சொல்றேன். அதுக்கப்பறம் மேற்கொண்டு ஆலிசை டியதைப் பார்க்கலாம்” என்ற வேதநாயகம் எழுந்த கொண்டார். அவர் மடியில் கிடந்த வெற்றிலைக் காம்புகள் கீழே விழுந்தன.

வள்ளியப்பன் நாற்காலிகளை ஓரமாகப் போட்டு, ஸ்விட்ச்சை அணைத்துவிட்டுப் படிக்க இறங்கினார்.

வேதநாயகம் தன் வீட்டு வாசலில் நுழையும்போது உள்ளே தேவகியின் குரல் பெரிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“மறந்துட்டேன்னு சாதாரணமா ஒரே வார்த்தை சொல்லிட்டா சரியாப் போச்சா? ஹீட்டர் ஓய் பாயிலாகி வெடிச்சா என்னாகறது? ஹீட்டர் எதிரியுமா உனக்கு? நாலாயிரம் ரூபா. போச்சு உங்கண்ணன்தான் வேற வாங்கணும். நீ வாங்கு இல்லை உங்கப்பாதான் வாங்குவாரா? மணி எது ஆகுது இப்போ? ஏழாகப் போகுது. மத்தியானம் ரெண்டு மணிக்குப் போட்ட சுவிட்ச்சு. ஆறு மணி நேரம் எரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கு. வெந்நீர் போட்டுக் குளிக்கணும் தோணுதில்லை, சுவிட்ச்சை அணைக்கணும் தோணாதா?”

“எனக்கில்லை அண்ணி. குழந்தையைத் தவிர வெந்நீர்ல குளிப்பாட்டினேன். அவன் பச்சைத் தன்ம தான் குளிச்சுட்டிருந்தான். நாலஞ்சு நாளா ஜலதோஷ இருந்ததால வெந்நீர்ல குளிப்பாட்டினேன்” என்பவ்யமாக, கெஞ்சலாக அபிநயா பதில் சொல்கொண்டிருந்தாள், “சுவிட்ச்சை அணைக்க மறந்து” என்ற தப்புதான்.”

“என்னடா இப்படிச் சொல்றாளேன்னு நினைக்காமமா. உனக்கும் சரி, என் மாமனாருக்கும் சரி, என் என்ன செலவு ஆகுதுன்னு யோசிக்கிற தம்பிபை கிடையாது. நாளையிலேர்ந்து உனக்கு உங்க பிள்ளைமனா ஸ்ட்லவுல போட்டு எடுத்துக்க.”

வேதநாயகம் வீட்டுக்குள் நுழைவதைப் பார்த்த அவன் சட்டென்று குரலைக் குறைத்துக்கொண்டு, மனத்தைக் பால் கலக்கணும்னு சொன்னியே, “பாப்பா” என்று பேச்சை மாற்றிவிட்டு சமையலறைக்கு வந்தான். அபிநயா ரகசியமாகத் தன் கண்களைத் திறந்துக் கொண்டு நகர்வதைப் பார்த்தார்.

அச்சலில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அன்று நேரத்தில் மோட்டார் பைக்கில் வந்து இறங்கிய அபிநயா, சைடு பாக்கில் இருந்து ஒரு பிரீஃப் கேஸ் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து வாசலருகில் நின்று தன் குழந்தைமனம் இரண்டு குழந்தைகளும் ஓடி வந்து, “பாப்பா” என்று கூட்டிக் கொண்டன.

அபிநயா கன்னங்களையும் தட்டிவிட்டு, “போய் விடுவாருங்க. அபிநயா! இங்கே வா” என்றான்.

அபிநயா தோளில் சார்த்திய குழந்தையோடு வந்து, “என்னன்னா?” என்றான்.

அவன் ஒரு அக்கவுண்ட்ஸ் பேப்பர் கொடுத்து “பாப்பா! அடிக்கச் சொல்லிருந்தேனில்ல? ஒரு பைக்கை மூணு தடவை செக் பண்ணிட்டு என்கிட்ட வாங்கணு சொன்னேன். சரி, சரின்னு தலையை தட்டிட்டு கூட்டிக் கொடுத்தே. சரியா இருக்கும்னு

நினைச்சி அப்படியே கையெழுத்துப் போட்டு பார்த்தாள். அனுப்பி வெச்சிட்டேன். அவன் கூட்டிப் பார்த்தான். முப்பதாயிரம் டோட்டல் வித்தியாசம் இருக்கிறது. போன்ஸ் சொல்றான். சரியாப் பாருங்கன்னு நான் சொல்ல, நீங்களே சரிபார்த்து அனுப்புங்கன்னு நினைச்சு அனுப்பிட்டான். சரிபார்த்தா வித்தியாசம் இருக்கிறது. எதுக்கு நான் ஏழு தடவை சொன்னேன். நல்லா பண்ணுன்னு, ம்?" என்று கத்தினான் பாலாஜி.

"ஸாரிண்ணா. ரெண்டு தடவை செக் பண்ணி மிஸ் பண்ணிட்டேன் போலிருக்கு."

"உலகம் பூரா இந்த ஸாரியை வச்சிதான் பொழுது நடத்திக்கிட்டு இருக்கு. வீட்ல சும்மாதானே உலகம் திருக்கேன்னு ஒரு வேலை கொடுத்தா அதை உருப்படிச் செய்ததில்லை" என்று படபடத்துவிட்டுத் தன் அறைக்குள் நுழையப் போனவனை "பாலாஜி என்றார் வேதநாயகம்.

"என்னப்பா?"

"கை, கால் கழுவிட்டு, காபி சாப்பிட்டுட்டு வர ஒரு விஷயம் பேசணும்."

"எனக்கு தலை வலிக்குது. ஒரு மணி போய் அக்கடான்னு படுக்கப் போறேன். என்ன, சொல்லுங்க வேதநாயகம் எழுந்து கொண்டார்.

"நீ பாட்டுக்கு ஒரு பக்கம் அவளை கரிக்க கொட்டறே. உன் பொண்டாட்டி ஒரு பக்கம் துப்பாக்கி வெடிக்கிற மாதிரி திட்டறா! என்ன நினைச்சிட்டிருக்கிற ரெண்டு பேரும்? அவ இந்த வீட்டுப் பொண்ணை உன் தங்கச்சி! அவ புருஷன் உயிரோட இருந்திருந்தானா உங்ககிட்ட ஏதோ வேலைக்காரி மாதிரி தனக்குனிஞ்சு நின்னு பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை! அவ

தப்பாய்டுச்சு. திரும்பி வந்துட்டா! அவ எவ்வளவு நேரம் நெளந்து போயிருப்பா! அவளுக்குக் கரிசனம் இதுதலா நாலு வார்த்தை என்னைக்காவது சொல்லிடுக்கியா நீ? ஒரு சுமை கூடிடுச்சின்னு எதிரி பார்க்கறீங்களேடா! உன்னைப் பெத்ததும் உன்னை ஒரு சுமை கூடிடுச்சின்னு நாங்க நினைச்சு உன்னை சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்துப்போமா? இல்லை, இவ்வளவு பெரிய படிப்புதான் உன்னைக்குப் போமா? இன்னைக்கு என்னினியர்ங்கிற பாதையோட நாலு காசு சம்பாதிக்கிறேன்ற திமிர்ல உன் எல்லாம் மறந்துட வேண்டியதா? நீ அவளுக்கு உலகம் சொல்ல வேணாம். இவ நிலைமை இப்படி இருக்கே, இதுக்கு என்ன செய்யலாம்னு உக்காந்து பார்க்கப் பார்த்திருக்கியா நீ? சொல்டா! வாயை ஏன் மூடிக்கிட்டே?" என்று இன்னும் கூட சூடாக ஆயிரம் தடவை எழுந்த துடிப்பை எல்லாம் அடக்கிக் கொண்ட வேதநாயகம்,

சரிப்பா. நீ ரெஸ்ட் எடு. நாளைக்குப் பேசிக்க வர" என்றார்.

5

கோவிலின் பிரகாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள் அவளா. அருகில் உட்கார்த்தி வைத்திருந்த வினோத் அவளைக் கொட்டி பூவாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றுத் தள்ளி நின்ற வேதநாயகம் கோவிலில் இருக்கையாகச் சந்தித்த தன் நண்பரோடு சேம நலம் பங்கு கொண்டுருந்தார்.

‘வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சு கிடக்கறே, வாங்க கோலில் வரைக்குமாவது போய்ட்டு வரலாம். என் சொல்லித் தன் தந்தை இங்கே அழைத்து வந்திருந்தான். ஏதோ ஒரு விஷயத்தை அவர் தனிமையில் அவன் பேச விரும்புகிறார் என்பது தெளிவாகவேப் புரிந்தது.

அபிநயா அருகில் தெரிந்த கோபுரத்தைப் படபடவென்று இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டு வந்த அமர்ந்து கிச்சிச் சப்தம் செய்து கொண்டிருந்த பறவைகளைப் பார்த்தாள்.

கல்யாணமான புதிதில் இதே கோலில் சேதுவோடு வந்து, சாமி கும்பிட்டுவிட்டு இதே பிரகாரம் மேடையில் அமர்ந்திருந்த போது அவன் பேசியதை நினைவுக்கு வந்தன.

“அதெப்படி அபிநயா, சரியா வழி கண்டுபிடித்த இந்த கோபுரத்துக்குப் பறவைகள் வருது? நாம நான் தடவைப் போன ஒரு வீட்டுக்கு அஞ்சாவது நான் போறப்ப வழி புரியாம தடுமாறுவோம். இல்லையா?”

“அதுதான் பறவைகளுக்கான சிறப்பு சத்தம். எந்தெந்த தேசத்திலேர்ந்தோ கரெக்ட்டா சேலுக் வேடந்தாங்கலுக்கு பறவைகள் வந்து சேரலையா?”

“பறக்கற, அனுபவம் எப்படி இருக்கும்? நினைச்சுப் பாரேன்”

“சுகமாவும் இருக்கும். பயமாவும் இருக்கும். ரங்கராட்னம் சுத்தறப்ப தட்டு மேல்முனைக்குப் போன வயிறு அப்படியே ஜிவ்வுன்னு சுருட்டிக்குமே, அது மாதிரி இருக்கும்னு நினைக்கிறேன்”

திடீரென்று சேது சிரித்தான்.

“எதுக்கு சிரிக்கிறிங்க சேது?”

“கற்பனை செஞ்சிப் பார்த்தேன். ரெண்டு கையையும் கை மாநிரி உதறிக்கிட்டு பத்தடி ஓடினாப் போதும், பறக்க முடியுன்னு வெச்சுக்க, அப்ப இந்த பறவைப் பூரா எப்படி இருக்கும்?”

“பத்தடி அவன் கேட்க, அந்த கவாரசியமான மனையை அவனும் மனதில் ஓட்டிப் பார்த்துச் சிரித்தாடி. “ஒரே மனுஷப் பறவைகளோட டிராஃபிக்கா கம்மம் டிராஃபிக் கான்ஸ்டபிளும் பறந்துகிட்டே போகாட்டுவார். ரோடெல்லாம் காலியா இருக்கும். அப்பால் தேவையே இருக்காது,” என்றாள்.

“அதெல்லாம் சரி, பாவம் இந்த பறவைகள்! இது பறக்கறதுக்கு இடமே இருக்காது.”

“பாபலீஸ்காரங்க கலவர காலத்தில வானத்தை பிடிக்கிட மாட்டாங்க. பெரிய ஹாரன் அடிச்சுக்கிட்டு வந்து எரோப்ளான் பறக்கும்.”

“ஓன்னு சொன்னா ஒம்போது கற்பனை பன்றியே தந்தைய சினிமா பார்ப்பியா?”

“பங்கம், ஸ்கூல் படிக்கிறப்ப எல்லா ஸ்டூடண்ட்சை பிடிச்சா ஒரு அவார்டு படத்துக்குக் கூட்டிட்டுப் போடப்ப போனதுதான். எனக்கு என்னமோ சினிமா பிடிக்கறதே பிடிக்கிறதில்லைங்க. அப்படி என்னதான் பிடிக்கா, நிறைய பேர் வெறியா சினிமா பார்க்கறாங்க, அது நிறைய சினிமா பார்ப்பிங்களா?”

“கண்ணை மாதிரி ரொம்ப வெறுப்பும் இல்லை, காதலும் இல்லை. ரொம்ப நல்ல படம்னு சொல்லி, பத்திரிகைகளிலேயும் எழுதினா போவேன். கணக்கு பார்த்தா வருஷத்துக்கு நாலுங்கற கணக்குகூட வராது. அது சரியா நாயகன் பார்த்தேன். அதுக்கப்பறம் எதுவும் பார்த்தலை.”

“நல்லவேளை.”

“ஏன்?”

“என்னை மாதிரியே உங்களுக்கும் சினிமாவை ஆர்வமில்லாம இருக்கே. அதுக்காக சொன்னேன் ஆனா எனக்கு இன்னொரு விஷயத்தில் ஆர்வம் உண்டா?”

“என்ன?”

“நிறைய புதுப்புது ஊர்களுக்குப் போய் கதை பார்க்கணும். விதவிதமான இடங்களைப் பார்த்து விதவிதமான மக்களோட பழகி... அது ரொம்ப சுவாரசியமா இருக்கும். இல்லே?”

“ஆமாம் அபிநயா, ஒவ்வொரு ஸம்மர் வெக்கேஷனுக்கும் ஒரு மாநிலம்னு வச்சிக்குட்டு பதினைஞ்சு இருபது நாள் ஊர் சுத்திட்டு வரலாம். நம்ம வீட்டுக்கு போனதுமே ஞாபகப்படுத்து. ‘மாடி ஏழ்மல ஒரு மர பீரோ நிறைய நாள் சேகரிச்சி வச்சிருக்கிற பொருள்களை எல்லாம் உனக்குக் காமிக்கணும்.’”

“என்ன சேகரிப்பிங்க?”

“ஸ்டாம்ப்ஸ், பழைய காய்ன்ஸ், அப்புறம் விதமான சாவி வளையங்கள். கொஞ்சம் காஸ்ட் ஹாபி. ஆல்பம் ஆல்பமா நிறைய வச்சிருக்கேன் பள்ளிக்கூடத்தில் படிச்சிட்டுருந்தப்ப ஒரு சயன்ஸ் வாத்தியார் சுத்துக் கொடுத்த பழக்கம் இது. அப்ப செலவுக்குன்னு எப்ப காசு கொடுத்தாலும் ரேர்த வச்சி ஸ்டாம்ப் வாங்கிடுவேன்.”

“என்னங்க நீங்க, ஏன் என்கிட்ட காட்டலை கல்யாணத்துக்கப்பறம் பதினைஞ்சு நாள் உங்க வீட்டு இருந்துட்டு இப்பதானே அம்மா வீட்டுக்கு வந்தோம் மறந்துட்டிங்களா?”

“மக்களை அபிநயா. உனக்கு இந்த மாதிரி மக்களிலே ஆர்வம் இருக்குமா, இருக்காதான்னு சொல்லுறியலை.”

“ரொம்ப ஆர்வம் உண்டுங்க. சொன்னா சிரிப்பிங்க. நோட்புக் முழுக்க விதவிதமான வண்ணத்துப் பூக்கள் ஓட்டி வச்சிருக்கேன். ஏதோ காசு எல்லாம் என்னால முடிஞ்சு கலெக்ஷன்.”

“உன் நோட்புக்கை அலங்கரிக்கிறதுக்காக அவ்வளவு வண்ணத்துப் பூச்சிகளை சாகடிச்சியா? பாவம்!”

“அப்படிப் பார்த்தா கல்யாணத்தன்னைக்கு பட்டு ஓட்டி சுட்டிக்கிட்டு ஜம்முன்னு இருந்திங்களே, உன்னை பட்டுப் பூச்சிகளோட மரணத்தில் தயாரிக்கப் பட்டது அது?”

“சாண்டர்! மடக்கிட்டே நீ.”

“அபிநயா! என்னம்மா யோசனை?” என்ற மத்தையகத்தின் குரலில் கலைந்து தன் நினைவுகளிலிருந்து தப்பி அபிநயா, “ஒண்ணுமில்லைப்பா” என்றாள்.

“மத்தையகம் தன் பேரனைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் கொஞ்சினார்.

“அபிநயா,” என்றார்.

“கொல்லுங்கப்பா.”

“உன்னைப் பார்க்கிறப்ப எல்லாம் ரொம்ப மத்தையா இருக்கும்மா. உன் எதிர்காலத்தை கவனச்சா கவலையாவும் இருக்கு. பயமாவும் இருக்கு. உன் வாய் வார்த்தை ஆறுதலுக்கோ, தோள்ல சாஞ்சி மத்தையகோ இப்போ நாள் இருக்கேன், எப்போ எந்த பயம் எஸ்வரன் என்னைக் கூப்பிட்டுக்குவான்னு சொல்லலை.”

38 □... என்றாள் அவள்

“ஏம்பா இப்படியெல்லாம் பேசறிங்க?” என்று அபிநயா.

“வயசு கொஞ்சமா ஆச்சி? போக வேண்டிய வயசுதானே? நான் சாகறதுக்காக கவலைப்படலைம்மா. எப்போ, எப்போன்னுதான் காத்திருக்கேன். என்னோட கவலை உன்னைப்பத்தி அபிநயா.”

அபிநயா முழங்கால்களைக் கட்டியபடி தன்னை தூக்கி அந்த கோபுரத்தில் இரைச்சலாய் இடம் அமரும் பறவைகளைப் பார்த்தாள்.

“அண்ணனும், அண்ணியும் உன்னை ரொம்ப கேவலமா நடத்தறாங்க. நீ வெளில எதுவும் பேசமுடியாத மனசுக்குள்ளே நொந்து போறே. ஏம்மா, இதெல்லாம் எனக்கு புரியாம இருக்குன்னா நினைக்கிறே? நான் போய்ட்டேன்னா அதுக்கப்பறம் உன்னை எப்படி நடத்துவாங்கன்னு கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூடக் கூடமா இருக்கு.”

“அவங்க பேர்ல தப்பில்லைப்பா. கல்யாண வரைக்கும்தான் நான் இந்த வீட்டுப் பொண்ணு அதுக்கப்பறம் நான் வேத்து மனுஷிதான். விருந்தா வந்த பத்து நாள் தங்கினா சந்தோஷமா பழகுவாங்க. நிரந்தரமா தங்கினா முதல்ல சலிப்பும் அப்புறம் வெறுப்பும் தானா வந்துடுது. நானும், இவனும் இப்போ வீட்ல பாரம்தாம்ப்பா. ஆனா அதுக்கு நான் என்ன சொல்லி முடிப்பதற்குள் விசுக்கென்று கண்ணில் கண்ணி முளைத்தது.

“உன்னையும் ஒரு பெரிய படிப்பு படிக்க வந்திருந்தாயார் தயவுலயும் இருக்க வேண்டிய அவசியம் வந்திருக்காதும்மா. என் பென்ஷன் பணத்தை வசதி எதுவும் செய்ய முடியாதும்மா. அதனால தன்மானத்தை

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர் □ 39

இழக்க வேண்டுமோ போட்டு மிதிச்சிட்டு, எல்லாப் பொருளும் வாங்கிவிட்டு பல்லைக் கடிச்சிவிட்டு தனக்கு ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கேன்.”

இந்தப் பய மட்டும் பிறக்காம இருந்திருந்தா பானதுமே செத்துத் தொலைச்சிருப்பேன்ப்பா. நான் பார்த்திறப்ப சாக மனசு வர மாட்டேங்குது. உன்மையால்தான் என்கிற நினைப்புலயே வாழத் தான் இவனுக்காகதான்ப்பா உயிரைப் பிடிச்சி இருக்கேன். மனசளவில் எப்பவோ செத்தாச்சு.”

அப்போதும் அமைதியாக இருந்துவிட்டு, “நான் ஒரு மனுஷன் சொல்றேன். உடனே மறுத்துடாதே. உன்னைப் போதே, பிடிக்குதோ, பிடிக்கலையோ முழுசா பிடிச்சுக் கொண்டு அப்புறமா நல்லா யோசிச்சி உன் மனசைத் சொல்லும்மா” என்றார்.

அபிநயா நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

“உன் பையனுக்காகத்தான் வாழறேன்னு சொன்னியே, உன் பையனும்தான். ஆனா உனக்காகவும் வாழணும்மா. உன் பையனாகிடலை, கொஞ்சம் வயசுதான். உலகத்தில எந்தக் புது விஷயம் இல்லை. உன் பையனுக்கும், உன்னைக்கும் ஒரு நிரந்தரமான ஆதரவு வேணும். ஒரு நிரந்தரமான நிழல் வேணும். பாதுகாப்பு வேணும். நீ உன்னை நல்லாப் படிச்சி பெரிய மனுஷனாக்கணும். நீ உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது தப்பில்லை அபிநயா.”

“அப்பா” என்றாள் அதிர்ச்சியுடன்.

“நான் சொல்லி முடிச்சுடறேன்ம்மா. சாரதின்னு உன் பையன். நீ பார்த்திருக்கே. அண்ணனைப் பார்க்க உன்னை நல்ல வசதி இருக்கு. தொழில் இருக்கு. உன் பையன். அவன் உனக்கு வாழ்க்கை

தர்றேன்னு அவனா முன் வந்து நம்ம வள்ளியப்பன்னை கேட்டிருக்கான். உன் சம்மதத்தைத் தவிர வேற என்ன அவன் எதிர்பார்க்கலை.”

அவள் கண்களில் இருந்து பொலபொலவென கண்ணீர் உதிர்ந்தன.

“ஏம்மா அழறே?”

பதில் சொல்லாமல் முழங்கால்களின் மேல் முட்டை புதைத்து விசம்பலுடன் அழத் துவங்கினாள். அந்த அழுவதைப் பார்த்ததும் அவருக்கும் கண்கள் கலங்கின.

ஆறுதலாக அவள் தோளில் தொட்ட வேதநாயகன். “அதான் ரெண்டு ஜென்மத்துக்குப் போதுமான அளவு ஏற்கனவே அழுது தீர்த்துட்டியேம்மா. எதுக்கு கம்ம அழுது உடம்பைக் கெடுத்துக்கறே? நான் சொன்னது உன் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிரந்தரமான ஏற்பாடு. நான் தீர்மானிச்சாக்கூட பையன் கிடைக்கிறது கஷ்டம். உன் விஷயத்தில் ஆண்டவனாப் பார்த்துதான் அந்தப் பையன் மனசுல புகுந்து உன் மேல இரக்கப்பட வெச்சிருக்கான். மனசுல கன்னாபின்னான்னு எதையும் நினைக்காத சரின்னு சொல்லு, எல்லாம் சரியா வரும்,” என்றார்.

“இல்லைப்பா. எனக்கு இஷ்டமில்லைப்பா. மனசுல பூரா அவர்தான் இருக்கார். கொஞ்ச காலத்தா வாழ்ந்திருந்தாகூட சந்தோஷமா வாழ்ந்திருக்கேன். அந்த நிறைவான நினைப்புகளை நெஞ்சம் பூராவச்சிக்கிட்டு மறுபடி ஒரு வாழ்க்கையை இன்னொரு தரோட... வேணாம்ப்பா, எனக்குப் பிடிக்கலை. என்னால நினைச்சுக்கூட பார்க்க முடியலை.”

“இல்லைம்மா. நீ ஒருவிதமான குழப்பத்தோட பேசறே. கொஞ்ச நாள் பழகினா சரியாப் போய். ஆம்பளைங்க ரெண்டாந்தாரம், முணாந்தாரம்

புத்தகமில்லையா? முதல் சம்சாரத்தோட நிறைவா அதுவன்னா அர்த்தம்? குழ்நிலைகளுக்காக அனுசரிக்க வேண்டிய உனக்கு ஒரு புருஷன் தேவை இல்லாமலேயாம், ஆனா இவனுக்கு ஒரு அப்பா வேணும்,” என்று அவர் சொன்னபோது, கோவில் மணி ஒலித்தது.

6

தேவகி சமையல் மேடையைச் சுத்தம் செய்துவிட்டு, ரெஃப்ரிஜிரேட்டரில் வைத்துவிட்டு தன் கண்களுக்கு கலந்த பால் டம்ளருக்கு மூடி போட்டு பதிக் கொண்டு, தனது படுக்கையறைக்கு வந்தாள்.

முத்தகதாரரின் தரையில் படுத்து உறங்கிப் படுத்துக்கொண்டாள். பாலாஜி கட்டிலில் சாய்ந்தமர்ந்து படுத்துவார இதழ் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இந்தாங்க,” புத்தகத்தில் இருந்து கண்ணை உதர்த்தாமல் அவள் நீட்டிய பால் டம்ளரை வாங்கிப் பதிக் துவங்கினாள்.

தேவகி தன் புடவையை அவிழ்த்து விட்டு காட்டன் பிடி அணிந்து கொண்டு அவன் அருகில் அமர்ந்தாள்.

“அப்பறம் படிச்சுக்கலாம். தனியா நாலு வார்த்தை புத்தகத்து இந்த வீட்ல நமக்கு இந்த நேரத்தை விட்டா எதன்போ சமயம் கிடைக்குது?” புத்தகத்தை இவளே திறக்கி வைத்தாள்.

“என்ன தேவகி?” என்றான்.

“காலலை மொட்டை மாடியில நீங்க ஷேவிங் பூசுவிட்டிருந்தப்போ உங்கப்பா வந்து ரொம்ப நேரம்

எதோ பேசிட்டிருந்தார் போலிருக்கு?" என்னவோ ஒரு வாழைப்பழத்தை உரித்தபடி.

"ஆமாம்."

"என்னைப்பத்தி எதாச்சம் புகாரா?"

"அதில்லை தேவகி. அபிநயா பத்திப் பேசினார்."

"என்னவாம்? பேரனுக்குக் காது குத்தனுமாமா?"

"இல்லைடி. அபிநயாவுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் செய்து வைக்கலாமான்னு பேசினார்."

"அதுசரி. கன்னுக்குட்டியோட மாட்டை வாங்கித் துக்கு யாராச்சம் ஒரு இளிச்சவாயன் ரெடியா இருந்த தாராளமா செஞ்சி வைக்கலாம்."

"சரரதின்னு ஒரு பையன். என்கிட்ட கன்சல்டன்சிக்கு வந்திருக்கான். நீ பார்த்திருப்பே தேவகி."

"ஐஸ்கிரீம் கடை வச்சிருக்கிறதா சொன்னானே."

"அந்தப் பையன்தான். அவன் அபிநயா கல்யாணம் செய்துக்கறேன்னு வள்ளியப்பன் சொல்லி, அவர் அப்பாகிட்ட பேசிருக்கார்."

"ஏன்... அந்தப் பையனுக்கு என்னாச்சு? கிறுக்கிப் பிடிச்சிடுச்சாமா? கையும், காலும் நல்லாத்தானே இருக்க நொண்டியோ, மொடமோ இல்லையே?"

"அதெல்லாம் எதுவுமில்லை."

"நல்ல வசதியான வீட்டுப் புள்ளை. படிச்சவன் சொந்தமா தொழில் செய்றான். அவனுக்கென்ன தலையெழுத்து ஒரு விதவைப் பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு?"

அவன் மனசுல இவனுக்கு வாழ்க்கை பண்ணுமனு பட்டிருக்கு. சிலபேர் பேச்சளவுல வந்தும், புரட்டுன்னு பேசுவாங்க. இவன் செயல்படுத்துக்கும் ஆசைப்படறான். ஒரு பைசா செலவு இல்லாம கோயிலுல வச்சி சும்ப்பிளா பண்ணிக்கிறேன்னு சொன்னாம்."

"அபிநயாகிட்ட உங்கப்பா பேசிட்டாராமா?"

"அதெது கோவிலுக்கு அழைச்சட்டுப் போய் இதமா சொல்லி அபிப்ராயம் கேட்டிருக்கார்."

"என்ன சொன்னாளாம்?"

"அந்த நாள் வாழ்ந்தாலும் என் புருஷனோட வாழா வாழ்ந்துட்டேன். அவரை மனசுல வச்சிக்கிட்டு எப்போதும் எப்படிக்குடும்பம் நடத்தறதுன்னு கண்ணு சொன்னாளாம்."

"அட! அட! அட! கண்ணகி பரம்பரை!"

"அவ மனசுல எவ்வளவோ இருக்கும். எவ்வளவா பேசறது தப்பு தேவகி."

"தாட்டுல பொண்ணுங்களுக்கா பஞ்சம்? ஒருத்தன் தாடி ஒரு செலவுகூட இல்லாம பண்ணிக்கிறேன்னு சொல்லி, இவளுக்கென்ன கசக்குதாமா? நிரந்தரமா தன்னு வீட்டையே டேரா அடிச்சி வாழ்க்கையை நடத்தலாம் னு நினைச்சிட்டிருக்காளா?"

"மெதுவாப் பேசு தேவகி."

"கடை வியா என்னதான் சொன்னாளாம்?"

"சரியான முடிவு சொல்லலையாம். உனக்கு இப்ப புருஷன் தேவைப்படலென்னாக்கூட உன் வாழ்க்கை ஒரு அப்பா வேணும்மா. நல்லா யோசிச்சுப் பண்ணு அப்பா சொன்னாராம்."

“இதில யோசிக்கிறதுக்கு எதுவும் இல்லை. அறுத்த ஒருத்திகிட்ட இன்னொரு கல்யாணம் பேசறதும் தர்மசங்கடமான விஷயம். அவளுக்கு சம்மதம் இருந்தாக்கூட வெளில சொல்றது தர்மசங்கடமான விஷயங்க. உங்க கங்கை மனசுக்குள்ளே ஒரு சந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும். நமக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையப் போகுது. பிரமிப்பு எல்லாம் இருக்கும். ஆனா அதை எல்ல வெளில காட்டிக்கிறதுக்குக் கஷ்டமா இருக்க. ஏதாச்சும் தப்பா நினைப்பாங்களோன்னு ஒரு குறுக்கை இருக்கும்.”

“அவளுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிகிறது இஷ்டம்தான்னு சொல்றியா?”

“இதெல்லாம் உடைச்சி சொல்ல முடியாதுங்க. காலைல அப்பா இந்த விஷயமெல்லாம் சொல்லி உங்களை என்ன கேட்டார்?”

“நீ என்ன நினைக்கிறேன்னு கேட்டார்.”

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க?”

“அவளுக்கு இஷ்டம்தான் தாராளமா சொல்வாக்கலாம்னு சொன்னேன்.”

“நாளைக்கே நீங்க உங்கப்பாவை அழைக்கப் போய் அந்தப் பையனைப் பார்த்துப் பேசுவந்துருங்க.”

“என்ன பேசச் சொல்றே?”

“எங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம், கல்யாணத்தை வச்சிக்கலாம்னு கேளுங்க.”

“அபிநயாவை தெளிவா கேட்டுக்க வேணாமா?”

“நீயும் என்ன தெளிவா கேக்கறது? நீங்க பேசிட்டு அந்த மாதிரி பேசுருக்கும்மா. இத்தனாம் தேதி மீட்டர் சொல்லுங்க, போதும்.”

“அப்படியா சொல்றே?”

“அப்பாருங்க, அவ வாய் விட்டு எனக்கு இந்தக் கல்யாணம் சம்மதம்தான் சொல்வான்னு எதிர் சொல்லுங்க. நல்ல சம்பந்தமா வந்திருக்கு. இந்தக் கல்யாணம் பண்ணி அனுப்பி வெச்சிடறதுக்கு அப்பாருங்க. இதென்ன சத்திரமா? எல்லாருக்கும் கொடுத்து சமைச்சிப் போட்டுக் கொடுத்து என்னால முடியலை. நமக்குன்னு ஒரு வேணாமா? தனிமை வேணாமா? நாலு காசு தான் சாமான் வாங்கவேணாமா?”

“அப்பா தன் கன்னத்தில் கையை முட்டுக் கொடுத்து யோசிக்க...”

“என்ன யோசிக்கிறீங்க?”

“இதெல்லாம் ஒரு வகையில் நியாயம்தான். அந்த வாழ்க்கை பூராநாம அடைக்கலம் தரமுடியாது. அந்த ஏற்படறப்ப அதை பயன்படுத்திக்கிறதுதான் நமக்கு நல்லது. நமக்கும் நல்லது” என்றான்.

“அப்பா மார்பில் சாய்ந்து கொண்ட தேவகி, கைகளை நல்லதோ, கெட்டதோ... இந்தக் கல்யாணம் இந்த நமக்கு நிச்சயமா நல்லதுங்க” என்று சொன்னான்.

“அப்பாவுடைய பேசுன்னு சொல்றேனல். வெளில சொல்றது அன்றாடி அவளை அனைத்துக் கொண்டான்.”

மோட்டார் பைக்கில் பின்புறம் இரண்டு பைக்கைக் கால்களைப் போட்டுக் கொண்டு வேதநாயகம் திருக்க நிதானமாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பாலாஜி.

“எங்கே போறோம்ப்பா?” என்றார் அவர்.

“அந்தப் பையன சாரதியைப் பார்த்து என் தீர்மானமாப் பேசிட்டு வந்துடலாம்பா.”

“அதுக்கு முன்னாடி அபிநயாகிட்ட சம்மதம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கிட்டு, நம்மகிட்ட சொன்ன வள்ளியப்பனையும் அழைச்சுக்கிட்டுப் பி அந்தப் பையனைப் பார்க்கறதுதான் யுன இருக்கும்ப்பா.”

“தேவகி அபிநயாகிட்ட பேசிப் பார்த்துட்டாள். ‘அப்பாகிட்டயோ, அண்ணன்கிட்டயோ நேரடி சம்மதம்னு சொல்றதுக்கு எனக்குத் தயக்கமா இருக்க ஆனா இந்தக் கல்யாணம் நடக்கறதுதான் எதிர்காலத்துக்கு நல்லதுன்னு எனக்குப் படுது’ன்னு தேவகிகிட்ட சொல்லிருக்கா இதைவிட என்ன சம்மத வேணும் உங்களுக்கு?”

“அப்படின்னா சரி. எதுக்கும் வள்ளியப்பனை அழைச்சுக்கிட்டு...”

“எதுக்கு அவரு? சீரு, வரதட்சணைன்னு ஏதாவது உக்காந்து பேசப் போறதா இருந்தா நடுவுல ஒரு வேணும். நம்ம சைடுல சம்மதம்னு தெரிவிச்சு மேற்கொண்டு பேசப் போறோம். இதில அவரை கூட்டிட்டுப் போகணும்னு எனக்குத் தோணலை.”

அதற்கு மேல் வேதநாயகம் எதுவும் பேசவில்லை.

எத்தனையோ விஷயங்களில் மந்தமாக நடக்க கொண்டாலும், இந்தத் திருமண விஷயத்திலாவது அவர்

மேலும், நிமிரமும் காட்டுவதில் சற்று மனதிற்கு வருத்தம் இருந்தது.

அவ் வந்து சாரதியின் அந்த ஐஸ்கிரீம் கடைக்குப் பைக்கை நிறுத்தினான். வேதநாயகம் வந்ததும் இறங்கினான். கல்லா மேஜையில் அமர்ந்த சாரதி இவர்கள் வந்ததும் எழுந்து கைசுப்பி, “என்னிணியர் சார், வாங்க சார்” என்று இரண்டு பைக்கை வரவேற்றான்.

அவர்களைக் கொஞ்சம் தனியாப் பேசணும். இப்ப பைக்கைப் போடாமா? இல்லைன்னா நீங்க உங்க வீட்ல வந்து மணிக் கு ஓய்வா இருப்பீங்கன்னு சொன்னா, என்ன” என்றான் பாலாஜி.

“அப்படியே உள்ளே ஃபாமிலி ரூம்னு இருக்கு. வாங்க” என்று எழுந்து கொண்ட சாரதி, சூப்பர்வைசர் போல வந்த கருவரை அழைத்து கல்லா மேஜையின் சாலியை காட்டி விட்டு உள்ளறைக்கு அவர்களை அழைத்து அமரச் செய்தான்.

அவ் விநாடிகளில் ஐஸ்கிரீம் வந்தது. இவர்கள் அதைப்போதும், வற்புறுத்தி சாப்பிடச் சொன்னான்.

“என்ன விஷயம் சொல்லுங்க?” என்றான் சாரதி.

“நேரடியாகவே வந்துடறேனே. நம்ம வள்ளியப்பன் கிட்ட என் தங்கச்சி சம்பந்தமா பேசியிருந்தீங்க. அவர் எல்லாம் விபரமா எடுத்துச் சொன்னார். அவர் கைகொடுங்க. இப்படி ஒரு எண்ணம் உங்களுக்கு வந்ததுக்காகவே உங்களைப் பாராட்டியாகணும்” என்று அவனுடைய கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான் பாலாஜி.

அவள் சற்று சங்கோஜத்தில் நெளிந்தாள்.

“என் தங்கச்சி கொடுத்து வச்சிருக்கணும். என்னை மனப்பூர்வமான சம்மதங்க. மேற்கொண்டு கல்யாணம் எங்கே வச்சிக்கலாம், எப்போ வச்சிக்கலாம்முன்னால்தான் சொல்லணும்.”

சாரதி சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தாள். “நான் கொஞ்சம் மனசுவிட்டுப் பேச விரும்புகிறேன். பள்ளிக்கூடத்திலயும், காலேஜிலயும் படிச்சப்போ புத்தக ரமா மேடைகள்ல பேசியிருக்கேன். எனக்கு புத்தக ரோட சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் ரொம்பப் பிடிச்சன. ஆனா என் வாழ்க்கையில் ஒரு விதவைப் பொண்ணு வாழ்க்கை தரணும்னு ஒரு லட்சியமா அமைச்சுக்கிறேன். ரெண்டு மூணு தடவை உங்க வீட்டுக்கு வந்தேன். உங்க தங்கச்சியைப் பார்த்தப்ப அவங்களோட சம்பந்தம் என்னைக் கவர்ந்திடுச்சி. இப்படி ஒரு அம்மா பொண்ணுக்கு இந்த மாதிரி ஒரு நிலைமையான்னு பரிதாபம் எனக்கு ஏற்பட்டிச்சி. தனிமையில் யோசனை பார்த்தேன். இந்தப் பொண்ணை பொண்ணு பார்த்தேன். போனா நான் உடனே சம்மதம் சொல்வேன்னுபயன் கல்யாணமாகி கொஞ்சநாள்தான் வாழ்ந்துருக்காது பாவம்! இந்த இரக்க உணர்ச்சியும், அவங்க அம்மா சேர்ந்துதான்என்னைத் தீர்மானிக்கவச்சது. ஒரு முடிவு வந்ததும் வள்ளியப்பன் சார் கிட்ட சொன்னேன். என்னை ஒரு விஷயம் தெளிவாத தெரியணுங்க” என்றாள்.

“என்ன?”

“இந்தக் கல்யாணத்தில உங்க தங்கச்சிக்கு யார் மனசோட சம்மதமா?”

சற்றே தயங்கிய பாலாஜி, “நிச்சயமாங்க. நான் அதிர்ஷ்டம் செஞ்சவளா நினைக்கிறா அவ” என்றாள்.

பிடிவன் வாசலிலேயே இறக்கி விட்டுவிட்டு தன் பாலாஜி புறப்பட்டுப் போனான் பாலாஜி. தெருவே மனசுத் தெரிந்தது வேதநாயகத்திற்கு. உற்சாகத் தருப்புகளை விலக்காமல் வீட்டுக்குள் இரண்டு மூன்று விட்டுப் பிறகுணர்ந்து கழற்றிப் போட்டு விட்டார்.

“அப்படியா! எங்கேம்மா இருக்கே?”

தேவகி திரும்பி வரலுக்கு சமையலறையில் இருந்து தேவகி வந்தாள். “துவைச்சிட்டிருக்கா. போனா என்னாச்சு? சாரதி என்ன சொன்னாள்?”

தேவகி தேதி வரைக்கும் முடிவு செய்து கொண்டு வந்தாள். மகிழ்ச்சியான செய்தியை முதலில் சொல்லிடம் சொல்லத்தான் விருப்பமாக இருந்தது.

பிறகு பதினேழாம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை வடபழனி கோவில்ல கல்யாணம் வெச்சிக்கலாம்னு வந்தாள். மாலை வாங்கறதுலேர்ந்து, புதுத்துணி வரைக்கும் எல்லாம் அவர் பார்த்துக்கறேன்னு வந்தாள்.

பதினேழாம் தேதினா...” தேவகி திரும்பி சுவர் கல்லிடரில் இன்றைய தேதி 8 என்பதைப் பார்த்தாள். “அதுசரி, பத்திரிகை வந்தா ஊர் கூட்டி விருந்து வைக்கிற கல்யாணமா தான் ஏற்பாடு அதுஇதுன்னு கவலைப்படணும். இந்தக் கல்யாணத்தை நாளைக்கேகூட வெச்சலாமே.”

வேதநாயகம் அவளின் விமரிசனத்தை ரசித்தான். வீட்டின் பின்பக்கத்திற்கு வந்தார்.

துவைக்க வேண்டிய துணிகள் குவியலாகத் துறைவின் பிளாஸ்டிக் பக்கெட்டில் சோப்புத்தூளைப் பெரிசாக வளையலைப் பின் தள்ளிக் கலக்கி நுரை பண்ணி கொண்டிருந்தாள் அபிநயா.

“அபிநயா” என்று துவை கல்லில் நாமில்லாதவள் என்று தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்தார்.

“அந்தப் பையனைப் பார்த்துப் பெரிசாக வர்றோம்மா. நானும், அண்ணனும் போயிருந்தேன். என்ன ஒரு மரியாதை! பவ்யம்! இந்தக் காலத்தில் இப்படிப் பார்க்கறது அபூர்வம்.”

“யாரைச் சொல்றீங்கப்பா?”

“அன்னைக்கு சொன்னேம்மா, சாரதி.”

அவள் முகத்தில் இயல்புநிலை மாறியது.

“வர்ற பதினேழாம் தேதின்னு முடிவாகியிருக்கு.”

“அப்பா?” என்றாள் அர்த்தம் புரியாமல்.

“என்னம்மா அப்படிப் பார்க்கறே? கல்யாண நாளைச் சொன்னேன். வடபழனி முருகன் கோவில்லுக்கு முடிவாகியிருக்கு. சீரு, அது இதுன்னு எந்தப் பேச்சு வெச்சிக்காதீங்கன்னார். ஆனாலும் நான் சொன்னேன். ‘அவளுக்கு ஏற்கனவே நான் செஞ்சி போட்ட நகைங்களை பெரிய மனசு பண்ணி சம்பந்தி விட்டிருப்பிக் கொடுத்துட்டாங்க. அதெல்லாம் அவளுக்குக்கு செஞ்சது. பீரோஷுல பூட்டி வச்சிருந்து நான் என்ன செய்யப் போறதில்லை. அந்த நகைங்களை போட்டுதான் அனுப்புவேன்’னு அடிச்சி சொன்னேன்.”

அபிநயாவுக்குக் கைகள் நடுங்கின.

“அப்பா இது, எதுக்காக இப்படி அவசரமா, எல்லாம் வெல்லாம் எடுக்கறீங்க?”

“அந்தான் உனக்கு கோவில்ல வச்சி விளக்கமா போட்டுன்னே, யோசனை பண்ணி எடுத்த முடிவு என்னமா இது.”

“அந்தக் சொன்னீங்க. அது உங்க ஆதங்கம்.”

“உனக்கும் இதுதான் நல்லதுன்னு பட்டுதானே சொன்னீங்கட்டே சம்மதம் சொல்லிருக்கே.”

“அண்ணிகிட்டயா? நானா? இதைப்பத்திப் பேசவேண்டியேப்பா.”

“அதெவகிட்ட நீ சம்மதம் சொல்லிட்டதா பாலாஜி. அந்தனால்தான் மேற்கொண்டு அந்தத் தம்பிகிட்ட எதுக்காக நான் அவனோட போனேம்மா. என்ன அப்படிச் சொல்றே?”

அபிநயா சட்டென்று தன் முகத்தில் கைகளைப் போட்டுக்கொண்டு அழத் துவங்கினாள். அழுகை மூட்டை சொன்னாள்.

“எனக்கு மனசு ஓட்டலைப்பா. வேணாம்ப்பா தான் இப்படியே இருந்துடறேன். ப்ளீஸ்ப்பா.”

வேதநாயகத்திற்கு திக்கென்றது.

சாரதியின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கிப், பாராட்டி, தம்மதம் சொல்லி, எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்யச் சொன்னிட்டு வந்தாயிற்று. இவளோ...

கமல வேண்டிய இரண்டு பெரிய பாத்திரங்களை அந்தக் கொண்டு பின்பக்கம் வந்த தேவகி, பாத்திரங்களைப் போட்டுவிட்டு நேராக இவர்களிடம் வந்தாள்.

“நல்ல சேதி வந்து சொல்றப்பகூட எதுக்காக இவ்வளவு ஒப்பாரி வைக்கிறே? அழுவறதுன்னா உனக்கு என்ன சாப்புடற மாதிரியா?”

“தேவகி!” அதட்டினார் வேதநாயகம். “கல்யாணம் உனக்கு இவ சம்மதம் சொல்லிட்டான்னு பாலாஜி இவ சொன்னியா?”

“ஆமாம். சொன்னேன்”

“எதுக்காக அப்படிப் பொய் சொன்னே?”

“இல்லைன்னா நீங்க ரெண்டு பேரும் பொய் பேசிட்டுவந்திருப்பீங்களா? ஒரு நல்ல காரியம் நடக்கக் கூடக் கூடப் பொய் சொல்றது தப்பில்லை. மனசுக்கு சந்தோஷப்பட்டாலும் அவ சிரிச்சிக்குட்டு சரி சொல்லமாட்டா. இப்ப என்ன கடல்ல விட்டுட்டமா? இந்த மாதிரிப் பொண்ணுங்களுள் எத்தனை பேருக்கு இப்படி அதிர்ஷ்டம் அடிக்கும்? எதுக்கு இப்போ அழுது மாய்மாலம் பண்ணா இவ? ம?”

“இந்தக் கல்யாணம் நடக்கறது அவ காலத்துக்கு நல்லதுன்னு சுத்தி இருக்கிறவங்க அத்தனை பேருக்கும் பட்டாலும், சம்பந்தப்பட்டவ அவ மனசை அதை உணர வேணாமா? அதுக்கு அவங்க கொடுக்காம இப்படிப் பொய் சொல்லிருக்கத் தேவையில்லை.”

“சரி, அவ நிதானமா யோசனை பண்ணி இந்த கல்யாணம் வேணாமனு சொன்னா விட்டுடுவீங்க. எத்தனை நாளைக்கு இங்கேயே உக்காந்து இருப்பா கூடப் பொறந்த தங்கச்சிக்கு புடவை வாங்கித் தரண வேள்ளமா காசு வந்தா நகை வாங்கித் தரண வாழ்க்கை பூரா தோள்ல சுமந்துக்குவானா அண்ணன்? அப்படி எதிர்பார்க்கிறதும் நியாயமா என்று படபடவென்று பொரிந்தாள் தேவகி.

“தேவகி, நீ ரொம்ப அதிகமாப் பேசறே?”

“அதனத்தை அதிகமாப் பேசிட்டேன்? புருஷன் மனசை இவனை வச்சிக் காப்பாத்தக் கடமைப் பட்ட யாரு? இவனோட மாமனாரும் மாமியாரும். அவங்க கவலைப்பட்டாங்களா? அடடா, நம்ம மாமனா இப்படி ஆயுச்சேன்னு நினைச்சாங்களா? மாமனோட எதிர்காலம் நல்லா இருக்கணுமேன்னு நினைச்சாங்களா? கூட்டிட்டுப் போய்டுங்கன்னு சொல்சன்யமா சொல்லிடலையா அவங்க? போட்ட மனசையே ரொம்ப யோசனை பண்ணிட்டு, அதுக்குக் கொர்ட்டு அது, இதுன்னு விவகாரமாய்டுமன்னு கொடுத்தனுப்பிச்சாங்க? அதுக்கப்புறம் ஒரு காலமாவது இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்திருப்பாங்க. அனா இங்கே அண்ணன் மட்டும் மகாராணி காலங்கணுமாக்கும். அப்படி எம் புருஷன் என்ன காலம், கணக்குல இல்லாமன்னு லட்சம் லட்சமாவா மறச்சுக்கிட்டிருக்காரு? வீட்டுல ஒரு நிம்மதி இல்லை? ஒரு சிரிப்பு உண்டா? எந்த நேரம் பாரு எழவு இல்லை? என்ன மாதிரி ஒரே அழுகை. சந்தோஷமா நாலு மாதங்க பேச முடியுதா? நாலு இடத்துக்கு போக முடியாது? நாங்கனும் வயசு தாண்டிடலை. தலையில நரை இல்லை.”

“தேவகி!” சுத்தினார் வேதநாயகம்.

“கல்யாணம் கத்தாதீங்க மாமா. அதுவா தேடி வந்த கல்யாணம் இந்த சம்பந்தம். எதையாச்சும் சொல்லித் தரண கல்யாணத்தை நிறுத்த நினைக்க வேணாமனு சொல்லிட்டு எடுத்துச் சொல்லுங்க. அவ பிடிவாதம் இல்லாமன்னா பெங்களுர்ல அவங்கக்கா வீட்ல போய் தங்கச் சொல்லுங்க. அவளும் கூடப் பொறந்தவளா? என் புருஷனுக்கு இருக்கிற அதே கடமையும்,

உரிமையும் அவளுக்கும் இருக்கு' என்று கோபம்
சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் சென்றாள் தேவி.

வேதநாயகம் பரிதாபமாகத் திரும்பி தன் மகன் பார்த்தார்.

பார்த்தாள். அபிநயா தன் அழகையை நிறுத்தியிருந்தாள். ஆனாலும் கண்களுக்குக் கீழே கண்ணீர் கவியும் முந்தானை முனையால் அழுத்தமாகத் துணி கொண்டு அவரைப் பார்த்தாள்.

“இல்லைப்பா. இனிமே நான் அழலை. இந்தக் கல்யாணத்தில பரிபூரணமான சம்மதம் பேசிட்டு வந்தபடியே இருக்கட்டும். மிச்ச ஏதும் களை நீங்க கவனிக்கலாம்” என்றாள் தீர்க்கமாக.

“அபிநயா!” என்றார் ஆச்சரியமாக. “நிஜமாயா சொல்றியா?”

“அப்பா, இந்தக் கல்யாணம் மத்தவங்களைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்குதுப்பா. படப்படப்பா போன களேன்னு அண்ணியை கோவிச்சுக்காதீங்க. அவள் நினைக்கிறதில் நியாயம் இருக்குப்பா. நான் அவங்களை ஒரு வேண்டாத சுமைதான். இங்கேந்து அப்பா வீட்டுக்குப் போனாலும் நிலமை மாறிடாது. பத்த நாளைக்குப் பாசம் பொங்கி வழியும். அப்புறம் அப்பா யும் பாரமாய்டுவேன். நீங்க ஸ்திரமா இருந்து, அம்மா இருந்திருந்தா சரி. அது ஏன் இப்போ? கொஞ்சம் தன்மானத்தோட வாழணும்னு தோணுது. அது வினோத்துக்காகத்தான். அவன் ஒரு நல்ல சூழ்நிலை வளரணும். இதில் என் மனசு, என் விருப்பம் இதெல்லாம் கடைசி பட்சமாய்டுது.”

“அபிநயா, மனசோட இல்லாம ஒரு கட்டாயம்
சூழ்நிலையில் நீ இந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் பின்னா
ரொம்ப நாள் கழிச்சி நீ எடுத்த முடிவு சரியானதுதான்

நினைப்பேம்மா” என்று எழுந்து கொண்டார்.

புதுவை கட்டிக் கொண்ட போது பட்டப்
அண்ணிதான் அவளை அலங்கரித்தாள்.
மீண்டும் குங்குமம் அமர்ந்தபோது
பட்டமே அதிகமாக இருந்தது.

வந்திருந்தார்கள். வீட்டில் செளகரியம்
அளவற்ற அக்கா கணவர் மட்டும் அதே ஏரியாவில்
தங்கித் தங்கியிருந்தார்.

மறுத்துத் தங்கியிருந்தார். இவ்வாறு இவள் மறுக்க மறுக்க கேட்காமல் முதல் விரல்களுக்கு மருதாணி வைத்து விட்டாள். மீதமுள்ள விரல்களை ஒட்டி திருஷ்டி கழித்து, தோள், உன்னை. நினைச்சி மனசு எவ்வளவு தூரம் விரிந்திருப்பேன் தெரியுமா? இப்பதான் சந்தோஷமா இருக்கிறேன் என்றபோது, “எனக்கு பயமா இருக்குக்கா” என்று அபிநயம்.

அப்பா நடித்துக்குவாரு.”

“அதில்லைக்கா” என்றாள்.

மயிலை நன்றா?''

இது... இது... அவருக்கு செய்யற துரோகம் மாதிரி
மனசுல வந்து கஷ்டப்படுத்து

“யாரு, வினோத்தோட அப்பாவுக்கா? அசடு! இந்தக் கல்யாணத்துலதான் அவரோட அசடு சாந்தியடையும். பொண்டாட்டியையும் பிள்ளைகளையும் அனாதரவா விட்டுட்டு இப்படிப் பிரிஞ்சுட்டமேதான் அந்த ஆத்மா பரிதவிச்சிட்டு இருக்கும். இப்பதான் துக்குளிர்ந்திருக்கும். அசட்டுத்தனமா எதையாவது நினைச்சுக்காதே” என்று இன்னும் எவ்வளவு சொல்லித் தேற்றினாள் மகேஸ்வரி.

“டாக்ஸி வந்துடுச்சி. ரெடியா? போகலாம்” என்று உள்ளறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து பாலாஜி கொடுக்க, மாலை போடப்பட்டிருந்த தன் கண்ணைக் கும்பிட்டுவிட்டு, கண்ணீர் துளிர்க்க கோவிலுக்கு புறப்பட்டாள் மீண்டும் மணப்பெண்ணாகிய அபிநயா.

8

டாக்ஸியில் கோவிலுக்குப் பயணம் செய்தபோது குழந்தையை மகேஸ்வரி வைத்திருந்தாள். அபிநயாவுக்கே ஒரு துளிகூட சந்தோஷம் இல்லை. கலக்கமாக இருந்த மனம் வார்த்தைகள் இல்லாத உணர்வுத் துன்பத்தை நிறைந்திருந்தது.

சேது! எனக்கு பயமாக இருக்கிறது சேது. ஆனால் எனக்கு வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே.

வினோத் மட்டும் இல்லையென்றால் நான் எப்போதோ உங்களிடம் வந்திருப்பேன். அவன் காரணமாக வாழவேண்டிய கட்டாயத்தில் தள்ளப்பட்டேன்.

என் வேதனையைப் புரிந்துகொண்டு ஆதரவு காட்ட யாரும் இல்லையே சேது, நான் என்ன செய்வேன்?

அவ்வளவு பொங்குகிறது. சரி, தனியாக வாழலாம் என்று எந்த நம்பிக்கையில் வாழ்வது. ஒரு அடிப்படை இல்லாமல் ஒரு ஆதாரம் வேண்டாமா? மாதா மாதம் அவ்வளவு வேண்டாமா?

எனக்கு என்ன தெரியும்? நிறைய படித்துத் தொலைக்க வேண்டிய சேது. தனியாக ஒரு கைக்குழந்தையுடன் தனது நிறைய இடைஞ்சல்கள் இருக்கின்றன சேது. அது உங்கடங்கள் இருக்கின்றன.

தனியாக வாழலாம் யோசித்துப் பார்த்துதான் இந்த குழந்தை வர வேண்டியிருந்தது.

எனக்கு ஒரு கணவர் தேவைப்படாமலிருக்கலாம். எனக்கு ஒரு அப்பா அவசியம் தேவை. அப்பா சொன்னது நச்சென்று இருந்தது. உணர்வுக்கு உட்கார்ந்து யோசிக்க வைத்தது.

அழகத்தை அழும்போது, நாம் சிங்கம் போல, யானை போல நான்கு கால்களில் நடந்து அவனைச் சிரிக்க வைக்கிறாயா? அதுபோல வினோத் வாழ்க்கை பூரா வாழ்க்கை இந்த மனைவி வேடம் ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது.

தனியாக எனக்கு தனிப்பட்ட ஏக்கங்களோ, தனிப்பட்ட ஏக்கங்களோ இல்லை சேது. மனசில் நிறைவாக இருக்க விரும்புகிறேன். உங்களுடன் வாழ்ந்ததை நினைப்பேன் அசை போடுவதே ரொம்ப திருப்தியாக இருக்கிறது. அதுவே எனக்குப் போதும்.

எனக்கு என் தனிப்பட்ட விருப்பத்திற்கேற்ப வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்கிற சுதந்திரமும் எனக்கு உண்டு. குழந்தையையும் இல்லை.

இதை நயவுசெய்து உங்களுக்குச் செய்கிற துரோகம் அதுமட்டுமே நினைத்து விடாதீர்கள் ப்ளீஸ்....

நினைவிருக்கிறதா சேது, நம் வீட்டிலேயே சம்பவம் நடந்தது.

நம் வீட்டில் செல்லம்மா என்று ஒரு வேளை அவளுக்கு மூன்று குழந்தைகள். கணவன் ஒரு வேளை சரக்கு மாஸ்டர். திடீரென்று கணவனின் குணம் மாறித் துவங்கியது. குடிக்கத் துவங்கினான். வீட்டில் கொடுப்பதில்லை. சதா அவளை அடித்தான், கண்டதான். குழந்தைகளுக்குக் கால் வயிறுதான் கொடி முடிந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் அவனுக்கு ஒரு மனைவியைப் பெண்ணோடு தொடர்பு ஏற்பட்டு அவள் வீட்டிலே தங்க ஆரம்பித்தாள். இவள் வீட்டிற்கு வருவதற்குப் பணம் கொடுப்பதும் இல்லை.

“நானும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தேன். அந்தாள் கால் விழுந்து கெஞ்சினேன். எட்டி உன் சான். அந்த தேவடியா வீட்டுக்கே போயி என் புருஷன் விட்டுடுன்னு கெஞ்சினேன். அவ அவமானப்பட்டு அனுப்பிச்சா. ஒரு வருஷமா இந்தப் பகல் திரும்பலைம்மா. நாங்க எல்லாம் உசுரோட இருக்கே. செத்துப் போய்ட்டமான்னுகூட எட்டிப் பார்த்து வனை பேர் அளவுக்கு என்னத்துக்காக புருஷன் சொல்லிக்கிறது? அவன் எங்களை மதிக்கிறதாயிற்று நினைக்கிறதாயில்லை. நான் மட்டும் ரோஷங்கொண்டேன். அவன் கட்டுன தாலியை கழுத்துல சுமந்துக்கொண்டு திரியனுமாக்கும்?” என்று செல்லம்மா ஆவேசத்துடன் சொன்னபோது...

நான் பதறினேன்.

“அடிப்பாவி! அதுக்காக என்ன செஞ்சே?”

சோபாவில் உட்கார்ந்து பேப்பர் படிக்கிற பாவனையில் நீங்கள் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கீர்கள்.

அவள் எதுவும் செஞ்சிடலைம்மா. எங்க ஜாதி பிடிக்கக் கூட்டினேன். அந்தாளைக் கூப்பிட்டு வந்துல நிக்க வச்சேன். அவன் என்னவோ மனுஷனாட்டம் இனிமே என்னோட நடந்ததேன். பணம் கொடுக்கறேன்னு சொன்னான். எனக்கு வாழ்க்கையைப் பிச்சையா நீ என்னடா எனக்கு வாழ்க்கையைப் பிச்சையா நான் பொண்டாட்டி, குழந்தைங்கங்கிற உணர்வு கானா இருந்திருக்கணும். பஞ்சாயத்துக்கு சொல்லறதெல்லாம் சும்மா நாக்குலேர்ந்து வர்ற மாதிரி எப்போ ஒதுக்கித் தள்ளிட்டுப் போய்ட்டியோ, உன் மனசை விட்டும் போய்ட்டே, இனிமே உனக்கும் நான் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. கஞ்சியோ, கூழோ உன் குழந்தைங்களை நான் காப்பாத்திக்கிறேன். உன் கட்டுன தாலி'ன்னு அத்தனை பேர் முன்னால நான் காப்பாத்தினேன். அந்தாள் மூஞ்சில எறிஞ்சிட்டு நான் பாட்டுக்கு உன் மீடம்மா.”

நான் அதிர்ந்து போய் அவளைப் பார்த்தேன்.

“செல்லம்மா இப்படிப் பண்ணிட்டே? ஆயிரம் ரூபாயும் தாலியைப் போய்...”

“இப்போம்மா நீ ஒண்ணு. பிள்ளையாரை மனைவியாகக் கரவச்சி அலங்காரம் பண்ணி, வித விதமா உன் செஞ்சி சாமி கும்படநீங்க. சாயங்காலம் எப்போந்து கடல்ல கடாசிடலையா? அதுக்குப் பதிலா என்ன ஐதீகம் இருக்கோ, எனக்குத் தெரியாது. உன் மனசைச் சொன்னேன். தாலிக்கு மரியாதை அதைக் கணவன் நடந்துக்கற நடத்தையிலதாம்மா இருக்கு. உன் குழத்துல தொங்கக் கூடாதும்மா. மனசுல உன் குழத்துல, மாப்பிள்ளை ஒடிப்போய்ட்ட கல்யாணப் பிள்ளை வாழைமரம் எதுக்கு? விடும்மா. இப்பதான் உன் குழத்துல நம்மதையா இருக்கு” என்றாள் அவள்.

நான் அன்றைக்கு இரவு ரொம்ப நேரம் உங்களை
அவள் செய்தது சரிதானா என்று வாதம் செய்தேன்.

நீங்கள் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னீர்கள்,

“அபிநயா, அவங்களோட குடும்ப வாழ்க்கையை
பெரும்பாலும் கலாச்சாரம் பாதுகாக்கிறதில்லை.
பொருளாதாரம்தான் நிர்ணயிக்குது.”

“எனக்குப் புரியலை” என்றேன்.

“இப்போ செல்லம்மா புருஷன் ஒரு வருஷமா விடு
தங்கி குடித்தனமும் பண்ணலை, பணமும் கொடுக்கலை.
இதானே அவளோட பெரிய குறை? அவன் வீட்டு
சரியா வரலைன்னாகூட அப்பப்ப குடும்பம் நடந்து
துக்கு பணம் கொடுத்துட்டு வந்திருந்தா இவ இப்படி
பெரிய முடிவுக்கு வந்திருக்க மாட்டா.”

“அப்ப மட்டும் பஞ்சாயத்து கூட்டியிருப்பா
மாட்டாளா?”

“கூட்டியிருப்பா. அப்போ கோரிக்கை வேற மாட்டா
இருக்கும். என்கிட்ட என்ன குறையைக் கண்டுபிடிக்க
இவரு, என்னோட வாழச் சொல்லுங்க’ன்னு அடிக்கடி
முறையிட்டிருப்பா. ஆவேசமா தாலி அறுத்தா
மாட்டா...”

“என்னங்க இது செல்லம்மாவையே கொஞ்சம்
படுத்துறீங்க, அப்ப அவ புருஷன் குடும்பத்தை நான்
பணம் கொடுக்காததுதான் பெரிய விஷயமா நினைக்கிறா
கிறாளா?”

“ஆமாம். அதை வெளில சொல்லமாட்டா.”

“எனக்கென்னமோ நீங்க சொல்றது சரியான
படலைங்க” என்றேன்.

தனக்கு மூணு மாதத்திற்குப் பிறகு நீங்கள் அவளை
சரியாகக் கணித்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதை
நான் வந்து தயங்கித் தயங்கிப் பேசியபோதுதான்
நீங்கள்.

“செல்லம்மா, மூணு நாளைக்கு லீவு வேணும்மா.”

“என்ன விஷயம்?”

“மழனிகுப் போய்ட்டு வரணும்.”

“என்ன நிமிர்னு பக்தி?”

“செல்லம்மா வெட்கமெல்லாம் படாமல் உடனே
பக்கத் கல்யாணம்மா” என்றதும் நான் திடுக்கி
டப்பட்டேன்.

“என்ன சொல்றே?”

“செல்லம்மா தாம்மா. மூணு குழந்தைகளை வச்சிக்கிட்டு
பணம் செஞ்சு வர்ற வருமானத்துல எப்படிம்மா
பக்கத்தை ஓட்டறது?”

“என்ன மாப்பிள்ளை?”

“செல்லம்மாவாகன்னு பேரு. லாரில டிரைவரா
பக்கத்திலிருக்காரு. பக்கத்து வீடுதான். நான்
பாத்தாரம். மூத்த தாரம் எவனோடவோ ஓடிப்
பாத்தா வருஷம் ஆச்சாம். என் புருஷன் ஒரு வருஷம்
விட்டுப் பக்கம் வராம இருந்தப்ப என் குடும்பம்
பாத்தால் வயிறு, அரை வயிறு சாப்பிட்டுச்சின்னா அது
பக்கத்திலாவர் செஞ்சிட்டிருந்த உதவிதான். குடிசைக்குக்
கூடுதலாகக் கொடுத்தாரு. குழந்தைங்களுக்கு துணி
கொடுத்தாரு. நல்ல மனுஷரும்மா. பிரியப்பட்டு
பக்கத்திலுன்னு சொன்னப்ப எனக்கு மறுக்க மனசு
இல்லை. ஆம்பளை இல்லாம மூணு குழந்தைங்களை
பாத்தப்ப குடித்தனம் பண்றது? ஒரு நல்ல சோறு, ஒரு
தண்ணீர் எனக்கு வேணாம்னு உக்காந்திருக்கலாம்.

குழந்தைங்களும் பஞ்சப் பரதேசிகளா இருக்கிறார்கள். நினைக்க முடியுமாம்மா?" என்றாள்.

அன்றைக்கு ராத்திரி நான் உங்களிடம் சொன்னதை எல்லாம் சொன்ன போது, சிரித்தீர்கள்.

“நான்தான் சொன்னேன், அவங்க வாழ்க்கை தீர்மானிக்கிறது கலாச்சாரமில்லை, பொருளாதாரம்.”

“குழந்தைங்க எதிர்காலத்துக்காக கட்டிக்கொடுக்க சொல்றா. இவ அவனோட பொண்டாட்டியா குழந்தை நடத்தறப்ப உறுத்தலா இருக்காதா சேது?”

“என்ன உறுத்தல்?”

“ஏற்கனவே ஒரு புருஷன் தொட்ட உடம்பு.”

“ரொம்ப ஆழமா உணர்ச்சிகளைக் கூறு பொருளாதாரம் ஆராய்ச்சி பண்றது நாமதான். அவங்க பொருளாதாரம் இருந்தாலும் சரி, கோபமா இருந்தாலும் சரி, உணர்ச்சி யோசிக்கிறதில்லை. உடனே பாசம், உடனே கோபம் நீ வேணும்னா பாரேன். இன்னும் பத்தே மாதம் செல்லம்மா நாலாவதா இந்த புருஷனுக்கு ஒரு குழந்தைப் பெத்துப்பா” என்று நீங்கள் சிரித்தீர்கள்.

சேது, என் நிலைமைக்கும், செல்லம்மா நிலைமைக்கும் பெரிதாக எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

இந்த என் இரண்டாவது திருமணத்தை நினைக்கிறா தாரம்தான் தீர்மானிக்கிறது. அவளுக்கு மறு குழந்தைகள், எனக்கு ஒரே ஒரு குழந்தை என்பது வித்தியாசம்.

அவளால் புதிய கணவனுடன் மனம் ஒன்றி வாழ முடிந்தது. ஆனால் என்னால் அப்படி முடியுமா என்பது புரியவில்லை சேது. அவள் பழைய கணவனைப் நினைத்துப் பார்க்க நல்ல விஷயங்கள் இல்லை.

வாழ்க்கையையே மறக்க விரும்பினாள் அவள். நானோ உங்களோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மறக்க முடியாது நினைக்க விரும்புகிறேன். அன்றாடம் சொல்கிறேன். மறக்கு பயமாக இருக்கிறது.

பழனி கோவிலுக்கு வந்தபோது, மண்டபத்தில் இருந்து ஏழெட்டு ஜோடிகளுக்கு திருமணம் நடந்து கொண்டிருந்தன.

தாயியைச் சேர்ந்த ஜனங்கள் பத்து பேர்தான் இருந்தார்கள். அய்யர் தயாராக இருந்தார்.

அபிநயாவுக்குக் குப்பென்று வியர்த்தது.

அந்த செலுத்தப்பட்ட பொம்மை போலத்தான் மண்டபத்தில் அமர்ந்தாள். தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த தாயியை ஒருதரம்கூட நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை.

அந்தமே சொல்லப்பட்டு, சாரதி, அவள் கழுத்தில் கட்டியபோது அபிநயாவிற்கு மயக்கமாக வந்தது.

9

கல்யாணம் முடிந்ததும் சரவண பவன் ஹோட்டலில் சரவணன் பட்டுக் கொண்டு பாலாஜியின் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள்.

அந்த வரைக்கும் வந்திருந்த இரண்டு நண்பர்கள் அங்கே கொண்டு புறப்பட்டதும் சாரதியிடம் பாலாஜி அவர்களைக் கேட்டான்.

அப்பாவுக்குதான் இந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டம். கோபம். அவரை எதிர்பார்க்கறதும் நியாய

மில்லை. உங்க அண்ணனும், தம்பியுமாவது வந்தால் மட்டும் வரலாம்.”

“அவங்களுக்கும் இஷ்டமில்லைங்க.”

“இப்போ உங்கப்பாகிட்டே மரியாதைக்கு அழைச்சுட்டுப் போய் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கறீங்க.”

“வேணாம். எதாச்சும் சுருக்குன்னு சொல்லுறீங்க. எனக்குப் பழகின விஷயம். அபிநயாவுக்குக் கஷ்டம் இருக்கும். கொஞ்ச நாள் கழிச்சு தானா பணம் தணிஞ்சதும் அழைச்சிட்டுப் போய் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கறேன்” என்றான் சாரதி.

உள்ளறையில் வினோத்தை தோளில் மெதுவாகத் தட்டிக் கொடுத்துத் தூங்க வைத்துக் கொண்டு இருந்த அபிநயாவுக்குக் கூடத்தில் நடக்கும் உரையாடல்கள் தெளிவாகக் கேட்டன.

‘அபிநயாவுக்குக் கஷ்டமா இருக்கும்’ என்று சொன்னபோது அவளுக்கு திடீரென்று அவன் மெதுவாக மரியாதை ஏற்பட்டது.

ஜன்னல் வழியாக சாரதி தெரிந்தான் பக்கவாது தோற்றத்தில். பட்டு வேஷ்டி. பட்டு முழுக்கை சட்டை. வகிபெடுத்து படிய வாரிய தலை. கூரான கருகருவென்று மீசை. நெற்றியில் விபூதி. குங்குமம் கன்னத்தில் அய்யர் வைத்துவிட்ட திருஷ்டிக்கான தலைமை லேசாகத் தீற்றியிருந்தது. தலையில் மார்பில் இருந்து ஓட்டிக் கொண்ட ஜிகினாத் தூள் மின்னியது.

அபிநயா அப்போதுதான் அவனை மெதுவாகக் களாவது பார்வையை நிறுத்தி வைத்துப் பார்த்தான்.

இவர்... இவர்... நல்லவராக இருக்க வேண்டவனே. இப்போது மனதில் விழுந்த மரியாதை தொடர்ந்து வர வேண்டும்.

“உங்க யோசனை எப்படி?” என்றான் பாலாஜி. “நீங்கள் தட்டில் இருந்து ஒரு பாக்கு பொட்டலம் எடுத்துக் கொண்டு, தட்டை சாரதி பக்கம் கொடுப்பாடி.”

“எதைப் பத்தி கேக்கறீங்க?”

“உங்க உங்கப்பாவோடதான் இருக்கீங்க. அப்பா உங்க இந்தக் கல்யாணத்தில சம்மதமில்லை. உங்களை எங்கே கூட்டிட்டுப் போய் குடித்தனம் பண்ணு இருக்கீங்கன்னு கேக்கறார். அதானேங்க?”

“உங்க தைவன தூண் அருகே நின்றபடி. உங்க தள்ளி தனது சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து உங்கப்பாக்கே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் வேதநாயகம். உங்க தரையில் அமர்ந்து உதிரி கனகாம்பரம் தூண் நாரில் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்கனை நான் இதைப்பத்தி வள்ளியப்பன் மைலாப்பூர்ல சொல்லியிருந்தேனே. மைலாப்பூர்ல உங்களுக்கு வந்த சொந்த வீடு இருக்கு. வெள்ளை பங்குக்கு வந்த சொந்த வீடு இருக்கு. நீங்க பேசி உங்க கொடுத்திங்கன்னா நாளைக்கே நான் அபிநயாவுக்கு வினோத்தையும் கூட்டிட்டுப் போய் புது வீட்டை உங்கனைச் செய்றேன்.”

“நாளைக்கு வேணாம். நாளைக்கு ராத்திரிக்குதான் உங்கனை டைம் குறிச்சிக் கொடுத்திருக்கார். நம்ம சாரதி முகூர்த்தம் நடக்கட்டும். அதுக்கப்புறம் உங்கனை பார்த்து அழைச்சுட்டுப் போங்க.”

அபிநயாவிற்குச் சட்டென்று உடம்பு முழுக்க உருக்கம்.

இவரோடு நான்... எப்படி? மனசு முழுக்க இரங்கும்போது... ச்சே! இது ஒரு மாநில மில்லையா? ஆனால் திருமணம் என்றால் பொருளாதாரப் பொறுப்புகளோடு கடமைகள் தீர்ந்து விடுமா என்ன? கூடல் தாம்பத்யம் எப்படி சாத்தியம்? ஆனால்... நான்...

அவளுக்கு ஒரு பாட்டில் வேப்பெண்ணெய் போல மனம் முழுக்க கசந்தது. குறுகுறுப்பாய் இவள்...

“தயவு செஞ்சி நான் சொல்றதுக்காக நீங்க தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது” என்று தயக்கத்து ஆரம்பித்தான் சாரதி.

எல்லோரும் அவனையே கவனித்தார்கள்.

“இது வழக்கமான கல்யாணம் இல்லை. கல்யாண பொண்ணு கன்னிப் பொண்ணு இல்லை. சாஸ்திர சம்பிரதாயம் இதைவிடல்லாம் கல்யாணம் வரைக்க கடைப்பிடிச்சது போதும்னு நினைக்கிறேன்.”

“மச்சான், என்ன சொல்றீங்க நீங்க?”

“இந்தக் கல்யாணத்தில என்னையும் சேர்த்து எல்லாருக்கும் வெறும் சந்தோஷம் மட்டும்தான். அபிநயாவுக்கு மட்டும் சந்தோஷம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், சங்கடம் அதிகமா ஆக்கிரமிச்சிருக்க இருக்கும். அபிநயாவோட மனநிலையைக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்த்தா, நான் சொல்ல வரணும் புரிஞ்சுக்குவீங்க. நாளைக்கு நேரம் பார்த்து நம்ம னும்னு நீங்க பிரியப்படற சாந்தி முகூர்த்த சடங்கம் நான் விரும்பலை. நாளைக்கே நான் அபிநயாவை மைலாப்பூர் வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போறேன். குழப்பமான மனநிலையிலேர்ந்து அபிநயா விடுபடும் புறம் இயல்பா நடக்க வேண்டிய விஷயங்க நடக்கட்டும்” என்றான் சாரதி.

அபிநயாவுக்குக் கண்களில் கண்ணீர் கரந்தது. மனம் மரியாதைக்கும் மேலாக ஒரு பக்தியே...

மனதைப் படித்தவர் போல எத்தனை நளினமாக, பக்குவமாக இவர் பேசுகிறார்.

சொல்றது அவ்வளவு சரியாப் படலை. சில நாள் நான், நட்சத்திரம், நேரம்னு பார்த்து நடந்தாதான் பரவால்லை” என்ற தேவகியை பார்த்தார் வேதநாயகம்.

பார்த்துவினை! நீங்க சொல்றதை என்னால எடுக்க முடியுது. அதுதான் சரின்னு எனக்கும் படுது. நட்சத்திரம் பார்த்துதான் முதல் கல்யாணமும் வரணும். அது எதுக்கு இப்போ? நீங்க சொன்ன நாளைக்கு அவளை அழைச்சுட்டுப் போங்க நினை. இது விஷயமா இதுக்கு மேல வேற யோசனை வேண்டாம்” என்று அவர் சொல்லிவிட்டு விரைவாகப் பார்த்தார்.

மோவாயைத் தோளில் இடித்துக் கொண்டு விரைவாகச் சொன்னாள்.

மைலாப்பூரில் அந்த வீடு தனியாக இருந்தது. ஒரு இரண்டு அறைகள். பின்புறம் பாதாளம், கிணறு இருந்தது. சின்ன தோட்டம் இருந்தது. அடி பம்ப் இருந்தது. மொட்டைமாடி இருந்தது. மொட்டை மாடியில் இருந்து கபாலீஸ்வரர் கோபுரம் தெரிந்தது. காற்று சுகமாக வீசியது. அந்த வீட்டுக்கு இருந்தவர் விட்டுச் சென்ற பழைய மொட்டை மாடி மேல் கூட்டமாய் காக்காய்கள் இருந்தன. அபிநயாவுக்கு அந்தச் சிறிய வீடு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அப்பாவும், அண்ணனும் கூடவந்து விட்டு விட்டுப்

புறப்படும் போது அப்பா அவளைத் தனியாக அழைத்துச் செல்லுக்கு உதவும்” என்று ஆயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்தார்.

“எதுக்குப்பா இதெல்லாம்? அதான் என்ன களையும் கொடுத்திருக்கீங்களே. அப்புறம் என்ன என்றாள்.

“இருக்கட்டும். மாப்பிள்ளை ரொம்ப நல்ல மனிதன்தான். தெரியுமாமா. மனசு புரிஞ்சு ரொம்ப பக்கம் யோசனையோட பேசுறார். உன்னோட என்ன நல்லா இருக்கும். அனுசரிச்சு நடந்துக்கம்மா. இதை அவர்கிட்ட நீ வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசலை. நான் கவனிச்சுக்கிட்டுதான் இருக்கேன். உன் சங்கடம் எனக்குப் புரியுமாமா. கொஞ்சமா இந்த புது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுத்திக்கோ. உன் தயக்கம் எல்லாம் நான்ல சரியாப் போய்டும்.”

இரண்டு எட்டு நடந்தவர் இரும்பு பாதை வாரத்துக்கு ஒரு தடவை நான் வந்து உன் பார்த்துட்டுப் போறேன்மா. கூடுமான வரைக்கும் அங்கே அண்ணன் வீட்டுக்கு வர்றதை தவிர்த்துக் காரணமாதான் சொல்றேன். வரட்டுமா?”

புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

சாரதி ஒரு ஆட்டோ நிறைய தன் வீட்டிலிருந்து தன்னுடைய பொருள்களை எடுத்து வந்தான். பிறகு சமையலுக்கான அத்தியாவசியங்களில் பாத்திரங்கள், ஸ்டவ், மளிகை சாமான்களையெல்லாம் வாங்கி வந்தான்.

“அபிநயா” என்றான்.

தரையில் அமர்ந்திருந்த அபிநயா நிமிர்ந்தான்.

வாங்கலாம் உன்னையும் அழைச்சுக்கிட்டு கடைத் திறப்போகலாம்னு நினைக்கிறேன். உனக்கு என்னுடைய நோக்கத்தோடு தேவையான சாமான்களை எல்லாம் வாங்கிப் போட்டு வச்சிக்கோ. வாங்கிட்டு வந்துட

என்றாள். குனிந்து வினோத் தவழ்வதைப் பார்த்தான்.

அவள் அருகில் வந்தான். கீழே சற்று விலகி விட்டு உட்கார்ந்தான். வினோத்தைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

வினோத்தைப் பார்த்தபடி பேசினான்,

“நீயோ, என்கிட்ட உனக்கு எந்தவிதமான பிரச்சனையும், பயமோ தேவையே இல்லை. நான் உனக்கு உதவியாக நாலி கட்டிட்டாக்கூட உன் மனசுல இருக்காது. அழுத்தமா பதியலைன்னு எனக்குத் தெரியுமே. உன் தடுமாற்றங்கள் நியாயமானதுதான். உன் அபிநயம் நான் அதில பதிவாகற வரைக்கும் உரிமை உன் பேர்ல உனக்குப் பிடிக்காத எதையும் நான் மாட்டேன். புரிஞ்சுதா?”

வினோத் மௌனமாகத் தலையசைத்தான்.

தலையசைக்கும் என்னை ஒரு ஃபிரெண்டர் போலிருக்கா. இயல்பா இரு. பேசு. உன்னோட மனசுல ஒரு அடிப்படையான கேள்வியை எழுப்பி அபிநயா.”

வினோத் நடுக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

“உனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் இஷ்டம் இல்லையா...?”

“இல்லைங்க” என்றான். “என் வாழ்க்கைக்கு என்னுடைய வினோத்தோட நல்ல எதிர்

காலத்துக்காகவாவது இந்தக் கல்யாணம் அவசியம்னு நான் உணர்ந்துதான் சம்மதித்தேன்.”

“அப்பா! வாய்விட்டுப் பேசினியே. மாதிரியே உன் குரலும் இனிமையா இருக்கு. மனசுல எதுவும் இல்லாம எல்லாம் பேசிடறவன் ஒரு நிஜம் சொல்லட்டுமா?”

என்ன என்பதுபோலப் பார்த்தாள்.

“உன்னை நான் ஏன் கல்யாணம் செய்துது இந்த சின்ன வயசில உன் நிலமை இப்படி ஆயிருக்க இரக்கமா? இருக்கலாம். ஆனா அந்த இரக்கம் பத்து பர்ஸெண்ட்தான். தரலாம். இந்தக் கல்யாணம் உனக்கு ஒரு அப்பா வேணுங்கற அக்கறையாக அக்கறைக்கும் பத்து பர்ஸெண்ட்தான் தரலாம். என்பது பர்ஸெண்ட் என்ன சொல்லு, பார்க்கலாம் அவள் அமைதியாய் இருந்தாள்.

“நானே சொல்லிட்டுமா? உன் அம்மா அபிநயா. எவ்வளவு அழகா இருக்கே தெரியுமா? விதவையா இருந்தாலும் பரவால்லைன்னு கல்யாணம் செய்துக்க துடிக்க வைக்கிற அழகு!”

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவளுக்கு கிளுகிளுப்பு பதிலாக ஒரு குற்ற உணர்வுதான் உள்ளே புகு கொண்டிருந்தது. உடல் முழுக்க வியர்வை தொடங்கியது.

சாரதி பேசியபடி, “ஐ லவ் யு அபிநயா. அது உண்மையான காரணம்” என்று அவள் கையை மெல்ல யாகப் பற்றியபோது, சட்டென்று வலுக்கட்டாயமாக கையை உருவிக் கொண்டாள் அபிநயா.

அவள் கையை இயல்பாகத் தொட்ட சாரதி அவள் கைக்கு உருவிக் கொண்டதும், நிமிர்ந்து முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“என்னாச்சு அபிநயா? நான் உன்னைத் தொடறதுக்குப் பிடிக்கலையா?”

அமைதியாக தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தாள். இப்போது இருந்தது. வினோத்தை எடுத்துத் தன் கைக்கு வைத்துக் கொண்டாள்.

“தயக்கே, உன் தடுமாற்றம் புரியுது. இந்தப் புது உலகத்துக்கு உன் மனசை தயார்படுத்திக்கோ. இங்கே உனக்கு நல்லது நடந்திருக்கு. ஒரு புது வெளிச்சம். அபிநயே முகத்தை உம்முன்னு வெச்சுக்கக் கூடாது. இப்போ இருக்கணும். சிரிச்சுப் பேசணும். இது உன் தாய் உன் புருஷன். இந்த வீட்ல உனக்கு எல்லா கல்யாணமும் இருக்கு. இயல்பா இரு. என்கிட்டே எது வேணும்னாலும் கேக்கலாம். புரிஞ்சுதா?”

அபிநயா தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

“உனக்கு எதாச்சும் பிரசண்ட் பண்ணலாம்னு சொல்பாடறேன் அபிநயா. சொல்லு, உனக்கு என்ன வேணும்?”

“எனக்கு எதுவும் வேணாங்க.”

அப்பாந்தியா, இப்பதானே சொன்னேன் சகஜமா உனக்கு பரிசு வாங்கித் தர எனக்கு உரிமை இல்லையா? தயக்கமே இல்லாம கேளு. எது வேணும்னாலும் கேளு.”

அவள் கெஞ்சும் முகத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“ப்ளீஸ்... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றாள் அபிநயா.

அவன் முகம் லேசாகக் கறுத்துப் போனது. கெஞ்சும் பெருமூச்சை வெளியேற்றி விட்டு எழுந்தான்.

பின்புறம் சென்று முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்ததலைவிட உடை மாற்றிக் கொண்டான்.

சமையலறையில் மளிகை சாமான்களைப் பரிசீலனை செய்துக் கொண்டிருந்த அபிநயாவிடம் வந்தான்.

“நான் கடைக்குப் புறப்படறேன்.”

“சரி” என்றாள்.

“சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு வர்றேன். ரெடி இரு. கடைத்தெரு போய் சாமான்கள் வாங்கி வந்துடலாம். நிறைய வாங்கணும்.”

“நான் வரணுமா? லிஸ்ட் எழுதித் தந்துடறேனே.”

அவளை சில விநாடிகள் பார்த்து விட்டு, “சரி” என்றான். வாசலில் நின்ற தன் ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டுச் சென்றான்.

வாசல் சுதவை மூடிக்கொண்டு உள்ளே வந்தான் அபிநயா.

சுவரில் மாட்டின கண்ணாடியில் தன் முகம் தெரிந்தது. நெற்றியில் குங்குமம். கூந்தலில் மல்லிகைச் சரம். ஆனால் மனதில் உற்சாகமோ, குதுகலமோ இல்லையே; ஏன்?

ஒரு வெறுமையும், வார்த்தைகளில் அடங்காத தவிப்புமே வியாபித்திருப்பது ஏன்?

தன் சொன்னது போல என்னால் உரிமையாகவோ, தகுதியாகவோ இருக்க முடியவில்லையே. சந்தோஷம் இல்லையே. என்னமோ பரீட்சை எழுதப் பதில்படப்படும், எதோ தப்பு செய்துவிட்டதைப் பற்றி வருறுப்பும் தானே அதிகமாக இருக்கிறது.

புறப்படச் செய்து விட்டேனோ?

தன்னைத்தான் எதிர்காலம், அண்ணன், அண்ணிக்கு உதவியாக இல்லாமல் இருப்பதற்காக என்று பலவிதங் கையாடல் உணர்ந்து இந்தத் திருமணத்திற்கு சம்மதம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்ற போதிலும், இதற்காக இவருக்கு உண்மையான மனைவியாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது நடைமுறையில் சங்கடமாக இருக்கிறது.

தன் மனதில் இவர் என்னதான் சிரித்துப் பிடிபட்டிருக்கிறார், பக்குவமாக பேசினாலும் நல்லவர் என்று நினைத்த மட்டும்தான் தோன்றுகிறதே ஒழிய... என் னால் என்று பிரியமோ, உரிமையோ ஏற்படவில்லை.

தன்னைத்தான் எத்தனை நாள் தொடருமோ? தன்னைத்தான் விலகாமோ? அதுவரை இவர் பொறுமையோடு இருப்பாரா?

தன்னைத்தான் சட்டென்று இழுத்துக் கொண்டு போனாலும் இவர் முகம் கறுத்துப் போனது.

தன்னைத்தான் எத்தனை ஏமாற்றமாக உணர்ந்திருப்பார்? தன்னைத்தான் கோணத்தில் அவர் இயல்பாகத்தானே இருப்பார், பழகுகிறார். என்னால்தான் மனம் தளர்த்திப் பேச முடியவில்லை.

தன்னைத்தான் சேது இப்படி ஒரு புதுமையான மன நிலைகளை எனக்கு ஏற்படுத்தினீர்கள்? என்னால்

உங்களின் அதிர்வுகளிலிருந்து விலக்கிக் கொண்டு முடியவில்லையே.

அவர் என்னைத் தொட்டபோது நெருப்புத் தட்டைப் பட்டதுபோல உணர்ந்தேன் சேது. உங்களைத் துரோகம் செய்வது போல ஒரு உறுத்தல் திப்பிழை என் மனதில் சுட்டது சேது.

என் கணவர் என்றால் உங்கள் முகம்தான் எனக்கு வருகிறது. இவரை யாரோ அன்னியமாகக் கருதி நினைக்கத் தோன்றுகிறது. தாலி கட்டியபோது நான் என் நிலையில் இல்லை சேது.

என் கழுத்தில் இருந்து தாலி இறங்கியது எத்தனை வேதனைப்பட்டேனோ அதே அளவு வேதனை தான் இருந்தது தாலி கழுத்தில் ஏறிய போதும்.

தப்பு செய்துவிட்டேனா சேது? உங்களைத் துரோகம் செய்துவிட்டேனா? ஒரு விடுதலை மனைதி போதும் என்று அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்துவிட்டேன்.

அபிநயா தன் பெட்டியைத் திறந்து சேதுவின் மனம் போட்ட புகைப் படத்தை வெளியில் எடுத்தாள்.

அண்ணன் வீட்டில் சாமி மாடத்தின் அடியில் மாட்டப்பட்டிருந்த புகைப்படம். தினம் தினம் அது லேயே பூப்பறித்து மாலை கட்டி அந்தப் படத்தை மாலை போட்டுவிட்டு, ஊதுபத்தி கொளுத்தி வைத்தாள். நிமிடங்கள் மௌனமாக படத்திற்கு முன்பாக கண்கள் மூடி நின்றுவிட்டு அதன் பிறகுதான் காணாமல் சாப்பிடுவதை வழக்கமாக வைத்திருந்தாள்.

இந்தப் படத்தை இந்த வீட்டில் எந்த இடத்தில் மாட்டுவது என்று யோசனை செய்த நிமிடத்திலேயே

சாரதி என்ன சொல்லுவார் என்கிற கேள்வி மனம் வந்து நின்றது.

அது அண்ணன் வீடு. அப்போது என் நிலையும் அது எனக்கு மனதில் இன்னும் உரிமை ஆகாத

தான் பக்குவமான சிந்தனைகளோடுதான் இருக்க வேண்டும் உயர்ந்த சிந்தனைகள் இல்லையென்றால் அது கைக்குழந்தையோடு இருக்கும் ஒரு பெண்ணைத் தவிரச் செய்யத் தோன்றாது. மனதைப் படித்தவர் அது 'சடங்காக சாந்தி முகூர்த்தம் வேண்டாம்' என்று சொல்லமாகப் பேச வராது. ஆனால்... ஆனால்...

அந்தவாறையும் தாண்டி உன்னை உன் அழகுக் கண்ணால் நிரூபணம் செய்துகொண்டேன் என்று இவர் சொன்னதுதான் ஏனோ கொஞ்சம் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

அதையைத் தொட்டு, நான் விலகிக் கொண்டபோது அது மீண்டும் வரவில்லை. நிதானமாகப் பேசினார்.

அந்தவாறாக இவர் ஒரு நல்ல மனிதர். அடுத்தவரின் கைகளைப்புகளையும் ஊடுருவிப் பார்த்து அனுசரணை கொடுத்திருக்கிறாள் தெரிந்தவர்.

என் மனதில் நான் வாழ்ந்த பழைய வாழ்க்கையின் நினைவு இருந்து சங்கடப்படுத்தும் என்பதைப் புரியாதேன்.

அப்போது எதுவும் சொல்லமாட்டார்.

கடத்தின் ஒரு சுவரில் பட்டையாக ஒரு மர ரீப்பர் இருந்தது அதன்மேல் லேசாக முன் நோக்கி சாய்க்கப்பட்ட மரத்தில் சரஸ்வதி, வெங்கடாசலபதி, பிள்ளையார், கணபதி என்று கடவுள் படங்கள் மாட்டி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

அது ஸ்டாண்டு மாதிரி மரப்பலகை. அதில் இரண்டு பக்கம் பித்தளை குத்து விளக்குகள், விபூதிக் கிண்ணம், மஞ்சள் மிண்ணம், ஊதுபத்தி ஸ்டாண்டு.

இந்தப் பக்கம் ஒரு ஆணியில் சாரதியின் அம்மாவின் படம்.

காலையில் அந்தப் படத்தை மாட்டியபோது சாரதி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“நான் பத்தாவது படிச்சிட்டிருந்தப்ப எங்கே இருந்து போனாங்க. என்மேல ரொம்ப பாசமா இருப்பாங்க. தன் மூணு பிள்ளைங்களிலே என்னைக்காவோ ரொம்பப் பிடிக்கும்னு பகிரங்கமா சொல்லவும் பதில் சொல்லாங்க. அப்பா என்னைக் கண்டிக்கிறப்ப என்னைக்காவோ அம்மாதான் ஆறுதலுக்கு வருவாங்க. அப்பாவைத் தெரியாம ரகசியமா எனக்கு டிரெஸ், கிரிக்கெட் போட்டி பிஸ்கெட்னு வாங்கித் தருவாங்க. நான் எங்கப்பாவைச் சரளமா டூப் சொல்வேன். ஆனா அம்மாவின் பதில் வார்த்தை பொய் வராது. அவங்க கண்ணைப் பார்த்தால் ஒரு திருட்டுக்குக்கூட திருந்தி கால்ல விழணும்னு தோணும். எனக்கு நினைவு தெரியறதுக்கு முன்னால்தான் என்னோட ரொம்ப சின்ன வயசுலயே அவங்க இதைத் திருக்கலாம்.

“என்னடா இப்படிச் சொல்றேன்னு பார்க்கறியா? அப்படி அவங்க முகம்கூட எனக்கு ஞாபகத்தில தங்கிய வயசுல இறந்திருந்தா எனக்கு அவங்க பிரிவு பொருள் பாதிச்சிருக்காது. பாசம்னா என்னன்னு எனக்கு மனசுல கொட்டி உணர்த்திட்டு அவங்க ஓய்ஞ்சதால்தான் என் மனசிலேர்ந்து அவங்க பிரிவோட வலியைக் குறைக்கற முடியலை. அவங்க இறந்துபோய் இத்தனை வருஷம் ஆச்சு. இப்பவும் திடீர்னு அம்மாவை நினைக்கிறப்ப வாய்விட்டு அழறதுண்டு அபிநயா.”

இத்தனை சொல்லிவிட்டு சாரதி தன் அம்மாவின் படத்தைத் தொட்டு வணங்கியபோது, இயல்பாக அபிநயாவும் அருகில் சென்று படத்தைத் தொட்டு வணங்கினாள்.

சாரதி ஸ்டாண்டுக்கு வலதுபுறம் அந்த அம்மாவின் படம் தொங்க, இடதுபுறம் ஒரு ஆணியில் தேதி கண்டிர் மாட்டியிருந்தது.

அபிநயா அந்த தேதி காலண்டரை எடுத்து வேறு ஒரு இடம் தேடி மாட்டிவிட்டு, அந்த ஆணியில் சேதுவின் படம் மாட்டினாள்.

கண்மூடி சில நிமிடங்கள் நின்றாள்.

“தாய்வமாய் சென்றுவிட்ட சேது! இந்த புதிய காலண்டரை மன சஞ்சலம் இல்லாமல், நம்பிக்கையுடன், கண்மூடி நடத்துவதற்கான மனோபலத்தை நீங்கள் எனக்குத் தரவேண்டும்.”

அவங்குகே இருந்த சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்தி வைக்கத் துவங்கினாள். துணிகளைத் துவைத்துக் காய்ப்பதில் ஈடுபட்டு வந்தாள். என்ன, என்ன பொருள்கள் எங்கே வேண்டும் என்று ஒரு பேப்பரையும், பேனாவை வைத்துக்கொண்டு பட்டியல் போடத் துவங்கினாள்.

“சாமான்கள் வாங்க நானும் வர வேண்டுமா?” என்று திட்டத்தில் இவருக்கு ஒரு ஏமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பும், அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. போனால் என்ன? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இவரோடு பழகித்தானே தவிரண்டும். ரொம்ப விலகினாலும் ஒரு வெறுப்பு இல்லை.

மீளையில் முகம் கழுவி, உடை மாற்றி தன்னை மீளாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, வினோத்தையும் ரெடி செய்து அபிநயா காத்திருந்தாள்.

ஸ்கூட்டர் சப்தம் கேட்டதும் போய் கதவை திறந்தாள்.

கள்ளே வந்த சாரதியிடம், “கடைத் தெருவுக்கு என்ன வர்றேன். முதல்ல காபி சாப்பிடறீங்களா? ஒரு

78 □ ...என்றாள் அவள்

நிமிஷம்” என்று சமையலறை சென்று காபியோடு உணர்ந்திரும்பிய போது...

அவள் புதிதாக மாட்டியிருந்த சேதுவின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சாரதி.

11

கையில் ஆவி நெளியும் காப்பியுடன் அமைதியாக நின்றிருந்தாள் அபிநயா. சாரதி சுவாமிப் பாதங்களில் அருகில் அவள் மாட்டி வைத்திருந்த சேதுவின் படத்தையே சில விநாடிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அவர் பேரென்ன?” என்றான் மெதுவாக.

“சே... சேது” என்றாள்.

“காப்பி கொடு” என்று அவள் கையிலிருந்து வாங்கிப் பருகி முடித்துவிட்டு, “முகம் சுழுவியிருக்கிறது” என்றாள் சாரதி.

முகம் சுழுவினான். வேறு உடை மாற்றிக் கொண்டான். பணம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டான்.

“போலாமா?” என்றான்.

அபிநயா வினோத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு தயாராக நின்றவள் தலையசைத்தாள். வீட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும் பூட்டினான்.

“என்னோட ஸ்கூட்டர்ல வர்றியா? சங்கடமாக இருந்தா ஆட்டோ பிடிச்சுக்கலாம். என்ன சொல்றீயா?” என்றான் சாரதி.

“ஸ்கூட்டர்ல போய்டலாம்” என்றாள்.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர் □ 79

சேதுவின் படத்தைப் பார்த்ததில் இருந்து அவன் மனம் இல்லை என்பது முகத்தில் தெரிந்தது. அன்று அமைதியாகி விட்டது போலத் தோன்றியது. அன்று உணர்வை அவன் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது.

அந்த உணர்வு என்ன? கோபமா? வெறுப்பா?

வீட்டில் அவள் அமர்ந்து கொண்டதும் புறப் பட்ட சாரதி. வழியில் எதுவும் பேசவில்லை.

அந்த பெரிய ஷாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ் வந்தார்கள். அங்கைகள், பிளாஸ்டிக் பொருள்கள், மளிகை சாமான் களங்கள் அயிட்டம்ஸ், அழகுப் பொருள்கள், அலங்காரப் பொருள்கள் என்று எல்லாம் தனித்தனிப் பிரிவுகளில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

பின்னாத்தை என்கிட்ட கொடு” என்றான். வாங்கி தன் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

அந்த இடத்துக்கு பாரு, ஒரு தள்ளு டிராலி எடுத்து வா. உனக்கு எதெது வேணுமோ எடுத்துப் போட்டுக்கோ. லிஸ்ட் போட்டியா?”

“எல்லாம் எடுத்துப் போட்டுக்கோ” என்றான்.

அவள் டிராலி தள்ளிக் கொண்டே ஒவ்வொரு பொருளை எடுத்து, அவன் பின்னாலேயே நடந்து வந்தான்.

“தனிக்கிற சோப் நான் ஹமாம் போட்டுக்குவேன். அது என்ன சோப் யூஸ் பண்ணுவிங்க?” என்று கேட்டாள்.

“வீட்டில்” என்றான் சாரதி.

ஹமாமில் இரண்டு, லிரிலில் இரண்டு என்ன
போட்டுக் கொண்டாள்.

“பவுடர்...” என்று இழுத்தாள்.

“நீ என்ன பவுடர்?”

“பாண்ட்ஸ்” என்றாள்.

“அதுவும் வாங்கிக்க. எனக்கு லேக்மி” என்று
பிறகு தனக்கான ஷேவிங் க்ரீம். டெட்டால், பி
என்று சில அயிட்டங்களை எடுத்துப் போ
கொண்டாள்.

ஒரு மணிநேரம் அவர்கள் ஷாப்பிங் செய்தபி
பிறகு துணிகள் இருக்கும் பகுதி வந்தார்கள்.

“அபிநயா, உனக்கு ரெண்டு புடவை, பைண்ட்
ரெண்டு ரெடிமேட் டிரெஸ் வாங்கிக்கலாம்.”

“இருக்குங்க. நிறைய இருக்கு.”

“பரவால்லை. நான் வாங்கிக் கொடுக்க
படறேன்.”

அமைதியாக அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

“உனக்கு என்ன மாதிரி புடவை வேணும்
விலையில் இருந்தாலும் பரவால்லை. ஆனா பைண்ட்
கலர்லயும், பச்சை கலர்லயும் செலக்ட் பண்ணு
ரெண்டு கலரும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்.”

அபிநயாவுக்கு அவ்வளவாக நாட்டம்
நிறங்கள் அவை. ஆனாலும் தலையை அசைத்து
பார்க்கத் துவங்கினாள்.

சாரதி சற்றுத் தள்ளி மற்றொரு கவுண்டர்
வினோத்திற்கு ரெடிமேட் சட்டைகள் தேர்வு செய்தாள்.

அவள் இரண்டு புடவைகள் தேர்வு
வைத்ததும், சாரதி வந்து பார்த்துவிட்டு,

“கொஞ்சம் கொசுகொசன்னு இல்லே?” என்றான்.
அந்த கலர்ல கொஞ்சம் சின்னச் சின்னப் பூவாப்
பட்டு இருக்கா பாருங்க” என்றான் செல்ஸ்
மேன்.

செல்ஸ்மேன் வேறு மாற்றி எடுத்துப் போட்ட
பைண்ட் தேர்வு செய்து, “இது பிரமாதமா இல்லே?
கொடுத்துக்கயேன்” என்றான்.

“அரி” என்றாள்.

அவள் பில்களுக்குமாய் சேர்த்து நாலாயிரத்தி
சென்னை வந்தது. பணம் செலுத்தினான். ஏழெட்டு
பைண்ட் சேர்ந்து விட்டன.

இருக்கட்டும், நான் ஆள் அனுப்பி வாங்கிக்கறேன்.
அபிநயா, பக்கத்திலதான் நம்ம ஐஸ்க்ரீம் கடை.
பிடித்து பையனை அனுப்பி இதைல்லாததையும்
கொண்டாந்து சேர்த்துடச் சொல்லலாம். நீயும்
பையப் பார்த்த மாதிரி இருக்கும்.”

பைண்ட்டரில் சாரதி தன் ஐஸ்க்ரீம் கடைக்கு
வந்தது வந்தான்.

“பைண்ட்டை ஐஸ்க்ரீம்ஸ்” என்ற பெயருடன் இருந்த
பைண்ட்டை நேர்த்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.
பைண்ட்டர் ஆஃப் பாரீசில் போலிக் கூரை. அலங்கார
பைண்ட்டர்கள். ஸ்டீரியோக்களிலிருந்து உதிரி உதிரியாய்
பைண்ட்டர்கள் சங்கீதத் தூறல். பனிரெண்டு மேஜைகள்.
பைண்ட்டர்கள் சன்ன வெளிச்சம். உயர்ந்த ரக செண்ட்
பைண்ட்டர்களில் பெய்ண்ட்டிங்ஸ். ஏ.சி. குளிர்.

“பைண்ட்டை” என்று ஒரு மேஜையில் அவளை
பைண்ட்டை சொன்னான். கேஷியரும், நான்கு சப்ளையர்
பைண்ட்டை வர, அவர்களிடம் அவன் அவளை
பைண்ட்டைப்படுத்தி வைத்த போது, “வணக்கம்மா” என்று

கைகூப்பினார்கள். வினோத்தின் கன்னத்தைக் கிஸ்ஸை
கள். கேஷியர் வினோத்தைத் தூக்கிச் சென்றது
கேஷியர் மேஜை மேல் உட்கார வைத்துக் கொண்டு
வினையாடத் துவங்கினான்.

“என்ன ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிடறே அபிநயா? பனம்
சொல்லு” என்று மெனு கார்டை அவளிடம் காட்டினான்.

“எதுவும் வேணாங்க.”

“முதன் முதலா நம்ம கடைக்கு வந்தீங்க
பிஸ்தா சாப்பிடு. நல்லா இருக்கும். பேய், பிஸ்தா
கொண்டா.”

வேபர் ஸ்டிக் செருகி செர்ரி மகுடத்துடன் பிஸ்தா
ஐஸ்க்ரீம் வந்தது. அமைதியாக ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட்டு
முடித்ததும், அவளை உள்பக்கம் ஐஸ்க்ரீம் கடைக்கு
செய்கிற அறை, ஃப்ரீஸர் என்று அழைத்துச் சென்ற
காட்டினான்.

ஒரு பையனை அழைத்து அந்த பில்களைக் கொண்டு
வாங்கிய பொருள்களை எல்லாம் எடுத்து வந்து விட்ட
தரும்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டு ஸ்கூட்டர்
வந்தான். “போலாமா?” என்றான்.

ஸ்கூட்டரை நிதானமாகச் செலுத்தத் துவங்கினான்.

கல்யாணமான புதிதில் சேதுவுடன் ஹமாஸ்
போனதை அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடிய
வில்லை.

“நீ என்ன சோப் அபி?”

“ஹமாம். நீங்க?”

“இனிமே உன்னுடைய ஹமாம்.”

“பச்சி! சொல்லுங்க.”

பிஜுமாதான். எப்படியும் காலைல முதல்
குளிச்சி நீதான் குளிப்பே. நீ குளிச்ச சோப்புல நான்
சாப்பார்க்கறேனே... அப்பவாவது உன் உடம்புல
புணர் பளபளப்பு என் உடம்புக்கும் வருதான்னு
சொல்போம்.”

“சரியஸா சொல்லுங்க. நான் எடுத்து வைக்கணும்.”

“வாங்கு, அதே சோப்பு வாங்கு அபி. நிஜமாதான்
சொல்றேன். பாத்ரூம்ல ரெண்டு சோப்பு டப்பா
புக்காதே. நமக்குள்ளே என்ன? ஒரே போர்வையைப்
புத்திக்கலாம். ஒரே சோப்புல குளிக்கக் கூடாதா?
குளிச்ச இந்த வீட்ல ரெண்டு பிராண்டே கிடையாது.
ஒரே சோப்பு. ஒரே சீப்பு. ஒரே பவுடர். ஒரே ஆயில்.
ஒரே தலையணை.”

“எந்த கலர்ல புடவை எடுத்துக்கட்டும்?”

“எந்த கலருக்கு அதிர்ஷ்டமோ அந்த கலர்ல
எடுத்துக்கோ. அபி, உன் நிறத்துக்கு எந்த நிறத்துல
புடவை கட்டினாலும் எடுப்பா இருக்கும். இதெல்லாம்
புறம் சாய்ஸ்.”

“பார்க்கப்போறது நீங்கதானே?”

“வெளில போனா? அப்போ நான் மட்டும்தான்
பார்க்கப்போறேனா? இதில உன் விருப்பம்தான்
பார்க்கலாம் அபி. உனக்குப் பிடிச்ச நிறம், உனக்குப் பிடிச்ச
புணர்சன்னு உன்னோட தனி ரசனைகள் இருக்கும். அதை
பார்க்க கொடுக்கவே வேணாம். உன் இஷ்டத்துக்கு
பார்க்கிக்கோ.”

“ஒரு பொண்டாட்டிக்கு இவ்வளவு சுதந்திரங்கள்
போலாமா?”

“கேள்வியே தப்பு அபிநயா, ஒரு பொண்ணு கல்யாணமானதும் எல்லா சுதந்திரங்களையும் புறக்கிட்டு, ஒப்படைச்சிட்டு, அப்புறம் அவன் எதை எதை திருப்பித் தர்றானோ அதை மட்டும் தான் அனுபவிக்கணும்னு நினைக்கிற ஐடியாலஜியே தப்பு. ஒப்படைக்க உயிரும் ஒரு தனி ஐடெண்டிடி. என் வாழ்க்கைக்குத் துணையா நீ வந்திருக்கே. உன் வாழ்க்கையையும் வாழ வந்திருக்கே. ‘லைஃப் பார்ட்னர்ஸ்’ங்கிற வார்த்தை ரொம்ப ரொம்பப் பொருத்தமானது தெரியுமா? பார்ட்னர்ஸ் ரெண்டு பேருக்கும் முழு அளவு பாதாபாடில்லாத உரிமைகள் இருக்கு. இருக்கணும். இந்தப் படிக்கலாமா ஃபேன் போட்டுக்கலாமா, காதலுடையலாமான்னு ஒவ்வொண்ணுக்கும் நீ என்னவோ கேக்க வேண்டியதே இல்ல அபிநயா. உனக்கு சரிவரப் பட்டதை செய். சிலது எனக்குப் பிடிக்காமல் போகலாம். ஆனா நான் அதுக்காக வருத்தப்படுவது மாட்டேன். சண்டை போடவும் மாட்டேன். அண்டர்ஸ்டாண்ட் டியர்?”

ஸ்கூட்டர் பிரேக் அடித்து நின்றதும் நினைவுகூர்ந்து இருந்து கலைந்தாள் அபிநயா. வீட்டிற்குள் வந்தாள்.

“ரசம் மட்டும் சுட வெச்சுடறேன்” என்று அவைத்தாள்.

அவனுக்கு சாப்பாடு பரிமாறினாள். பிறகு தான் சாப்பிட்டாள், குழந்தைக்கு பருப்பு சாதம் கொடுத்த முதுகில் தட்டி உறங்க வைத்து விட்டு சமையலறையை சுத்தம் செய்யத் துவங்கினாள்.

சாரதி கையிலும், பனியனுமாய் மாறியிருந்தாள் கடைப் பையன் கொண்டு வந்திருந்த வாங்கிய பொருள்களைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வேலைகளை முடித்து விட்டு கை நன்றி துடைத்துக்கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தபோது தூய்மை

தூய்மை ஒரு பாய் விரிக்கப்பட்டு, தலையணையும், கைவலையும் போடப்பட்டிருந்தது.

தாற்காலியில் அமர்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்த சாரதி, “நான் உள் ரூம்ல படுத்துக்கறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு வினோத் பக்கத்தில படுத்துக்கலாம் அபிநயா. அப்புறம்... ஒரு முக்கியமான காரியம் உன்கிட்ட நான் பேசியே ஆகணும்” என்றான்.

அபிநயா என்ன என்பது போலப் பார்த்தாள்.

சாரதியின் பார்வை சுவரில் மாட்டியிருந்த சேதுவின் புகைப்படத்தைப் பக்கம் சென்றது.

அபிநயா, உன்னோட உணர்வுகளை நான் புரிந்துகொள்ள விரும்புறேன். அதே சமயத்தில என்னோட உணர்வுகளையும் நீ கொஞ்சம் நினைச்சுப் பார்க்கணும். உன் உன்னை முழுமனசோட விரும்பித்தான் நான் உன்னைப் பண்ணிட்டிருக்கேன். என்னைப் பொறுத்தவரக்கும் நீ ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆனவங்கிறதை நான் விரும்புறேன். நீ என் மனைவிங்கிற உரிமையில உன்னைப் பார்க்க விரும்புறேன். அடுத்தவனோட மனைவிங்கிற ஒரு எண்ணத்தை எனக்கு நீ ஏற்படுத்தறது சரியா சொல்லு? சேதுவோட படத்தை மட்டுமில்லை, உன்னையும் நீ உன் மனசிலேர்ந்து கழட்டிடணும்னு நான் விரும்புறேன்” என்றான் சாரதி அமைதியாக.

12

அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து சாரதியைப் பார்த்தாள் அபிநயா.

சேதுவின் புகைப்படத்தைக் கழற்றி விடுவதோடு, உன்னை மனதிலிருந்தும் கழற்றி விடு’ என்பதை நிதான

மாக அவன் சொன்னபோதிலும், அணுகுண்டு வீசிப் போலிருந்தது அவளுக்கு.

அமைதியாக தரையில் அமர்ந்து கவரில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“நான் சொன்னதில் எதாவது தப்பிவிட்டது அபிநயா?”

நாற்காலியிலிருந்து எழுந்த சாரதி மின்விசிறியைப் போட்டுவிட்டு மெதுவாக உலாத்தினாள். அவளுடைய நிழல் உட்கார்ந்திருந்த அபிநயாவின் மேல் படர்ந்து சென்று திரும்பி மீண்டும் கடந்தது.

“நீ பதில் சொன்னதான் உன் மனசுல என்ன இருக்குன்னு என்னால புரிஞ்சிக்க முடியும் அபிநயா. நான் சொன்னது நியாயம்தானே?”

அவள் அருகில் வந்து நின்றாள்.

அபிநயா பேசாமல் இருந்தாள்.

“வினோத்தோட எதிர்காலத்தை உத்தேசிச்சதான் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு நீ சம்மதிச்சதா சொன்னே. அது ஒரு காரணமா இருக்கலாம். ஆனா எல்லா மனுஷனுக்கும் வாழனுங்கற அர்ஜ் அடிப்படையானது. சோகத்தை யாரும் விரும்பறதில்லை. சோகத்தை மறக்கணும்னுதான் யாரும் ஆசைப்படுவாங்க. இந்த சின்ன வயசுல கல் வாழ்க்கை நடந்த திருப்பம் சோகமானது. ஒரு வருஷம் கூட சரியா வாழலை நீ. உனக்கு இளமை இல்லை இருக்கு. உனக்காகவும் நீ வாழ்ந்தாகணும். அதுக்காகத்தான் இந்த இரண்டாம் வாழ்க்கை. இதில நீ ஒரு புது மனுஷியா சந்தோஷமா குடித்தனம் நடத்தணும்னு நான் ஆசைப்படறது தப்பா? சோகத்தை நினைவுபடுத்திக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன அபிநயா?”

அவள் எச்சில் விழுங்கினாள்.

கவரமிப் படங்களோட சேதுவோட படத்தையும் பார்த்திருக்கே. தப்பில்லை. இறந்தவங்க எல்லாருமே உனக்கு சமம்னு சொல்லுவாங்க. ஆனா தினம் தினம் படத்தைப் பார்க்கிறப்ப சேதுவோட வாழ்ந்த முக்கை ஞாபகத்துக்கு வரும். அரோட மரணம் உனக்கு வரும். மனசுல உற்சாகம் உடையும். உன் மனதான் கேக்கறேன் தேவையா இது?”

நீங்க தப்பா நினைக்கலன்னா நான் கொஞ்சம் காரணமா” என்றாள் மெதுவான குரலில், நிமிர்ந்து இருக்காமல்.

“சொல்லு அபிநயா. நீ பேசணும்னுதானே நான் சொப்பாடறேன்.”

நீங்க என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க முன்வந்தது உன் துணியாத ஒரு காரியம். நாட்டில எவ்வளவோ மனுஷன் பொண்ணுங்க இருக்காங்க. என்னைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டது உங்களோட பெரிய மனசைத் தான் காட்டுது. அதைவிட என் மனசைப் புரிஞ்சுகிட்டு உன் கல்யாண சிந்தனையோட நீங்க பேசறது எனக்கு தெரியப்பிடிச்சிருக்கு. உங்கமேல அபாரமான மரியாதை இருக்கிறது. உங்களைக் கையெடுத்துக் கும்புடத் தான்னு” னம்மினாள்.

“எமோஷனலாகாதே. நான் எதுவும் புரட்சி செய்யுட்தா எனக்குப் படலை. என்னை நீ புரிஞ்சுக்க வாய்ப்பிச்சதுக்கு சந்தோஷம். நீ சொல்ல வந்ததை சொல்லு.”

“அவரோட சாவுதான் சோகமே ஒழிய, எனக்கு கல்யாண வாழ்க்கையே சோகம் இல்லைங்க. ஒரு கல்யாணமான பொண்ணு என்னைவிட அதிகமா கல்யாணமா வாழ்ந்திருக்க முடியாதுங்க. ரொம்ப கல்யாண வாழ்க்கை. பெருமைப்பட வேண்டிய வாழ்க்கை. நிச்சயமா மறக்க முடியாத வாழ்க்கை.”

சாரதி அவளுக்கு எதிரில் சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்தாள். முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அவள் பேசுவதைக் கேட்டாள்.

“அவர் இறந்துட்டார். இது உண்மை. புத்தகம் உறைக்குது. ஆனா மனசு ஏத்துக்கவே மாட்டேங்குது. வெளியூருக்குப் போயிருக்கார். இதோ வந்துருவார். மாதிரியே ஒரு நினைப்பு.”

“எவ்வளவு தூரம் நீ அவர் மேல பிரியமா இருக்கேன்னு புரியுது.”

“நான் ஒரு பிரமிப்புலேயே இருந்தேன். என்னை? அவர் காட்டின பிரியம் தாங்காம தவிச்சேன். இவ்வளவு பிரியம் வைக்கிற அளவுக்கு நான் என்ன செஞ்சு? டேன்னு ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையே சமயமாக ஏற்பட்டும். உங்கம்மா படத்தைக் கும்புட்டுட்டு நீ ஒண்ணு சொன்னீங்க, ஞாபகம் இருக்குதா?”

“என்ன சொன்னேன்?”

“அவங்க முகம்கூட என் ஞாபகத்தில தங்கி என்னோட சின்ன வயசிலேயே அவங்க இறந்திருக்க எனக்கு அவங்க பிரிவு பெரிசா பாதிச்சிருக்காதுன்னு சொன்னீங்க. அதே மாதிரி... கல்யாணமாகி முகம் ராத்திரிகூட முடியாம அவர் செத்துப் போயிருந்தா என் மனசுல அவர் தங்கியிருக்க மாட்டார். இல்லைன்னா ஒரு கொடுமைக்கார புருஷனா அவர் நடந்திருந்தா அவரோட சாவு எனக்கு ஒரு விடுதலை உணர்வைத் தரும் ஏற்படுத்தியிருக்கும். ஒரு உன்னதமான புருஷன் இப்படித்தான் இருக்கணுங்கற மாதிரி ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, கல்லுல செதுக்கின மாதிரி அவரை என் மனசுல பதிச்சுட்டுப் போய்ட்டார்.”

சாரதிக்கு என்ன பேசுவதென்று புரியவில்லை.

அந்த சேதுவைப் பற்றி உயர்வாக அவள் சொல்லச் சொல்ல அந்த சேது மேல் ‘இவனுக்கா இப்படி காயத்தில் சாவு வந்திருக்க வேண்டும்’ என்று ஒரு தாக்க உணர்வே ஏற்பட்டது. ‘இப்படி ஒரு நல்ல மனசை இழந்த இவள் நிலை கொடுமைதான்’ என்று கல்யாண மேல் ஒரு பரிதாப உணர்வு ஏற்பட்டது.

அதே சமயம் தன்னுடைய மனைவி இன்னொரு மனப்போக்குப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளே என்று ஒரு எரிச்சலும் ஏற்பட்டது.

“அண்ணன் வீட்ல இருந்தப்ப தினமும் அவரோட சேதுக்கு மாலை போட்டுட்டு, மனசுருக கொஞ்ச மன அமைதியா நின்னுட்டு அப்புறம்தான் மத்த மக்களைச் செய்துகிட்டு இருந்தேன். அதில என் மனசுக்கு ஒரு அமைதி கிடைக்குது. அவருக்கு நான் செய்துதற ஒரு சின்ன மரியாதையா நினைக்கிறேன். அது செஞ்சி எனக்கு இங்கேயும் அதுக்கு அனுமதி கொடுக்க, ப்ளீஸ்...” என்றாள் கெஞ்சலாக.

அவனுக்கு லேசாக கோபம் வந்தது.

தன்னுடைய உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசுகிறாள். சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் என்னைப் பற்றி... என்னுடைய உணர்வுகளைப் பற்றி நினைக்க மறுப்பது நியாயமா?

திருமணம் செய்து கொண்டதற்கு விசாலமான திருக்கிறது என்று பாராட்டி விட்டால் போதுமா? அந்த கணவனுக்கு சில எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாதா?

இவளின் சோகத்தோடு நானும் சேர்ந்துகொண்டு இருக்கிறேன். பாடிக்கொண்டிருப்பது முறையா அல்லது தன்னுடைய உற்சாகப் பாதைக்கு இவளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது முறையா?

வாழ்ந்த வாழ்க்கை சிறப்பானதாக இருக்கலாம். அதற்காக? அதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் போதுமா? இந்த இரண்டாம் வாழ்க்கைகளைச் சிறப்பானதாக அமைக்க முயலலாமே...

இவளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் மாற்றியது வேண்டும். இன்னும் பழைய கணவனோடு மனநிலை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவளுக்குள் என்ன மெதுவாகத்தான் பதிய வைக்க வேண்டும்.

அதற்காக எனக்கு ஈடுபாடில்லாத விஷயங்களில் விட்டுக்கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டுமோ?

“அபிநயா, அந்தப் படத்தைக் கழட்டித் தான் ஆகணும்னு நான் பிடிவாதம் பிடிக்கலை. பழைய ஞாபகப்படுத்திக்கணுமான்னு கேட்டேன். நான் செலுத்தற மரியாதைன்னு சொல்றே. செய். கம்ப்யூட்டரை செய். உன் இஷ்டம். இதிலே என் கருத்து வேறா இருந்தாக்கூட வற்புறுத்தல் அநாகரீகம்னு புரிஞ்சுக்கோ. தினமும் நானும் சேர்ந்துகும்புடணும்னு சொல்ல மாட்டியே?” என்றான்.

சரேல் என்று சாட்டையால் அடித்த மாதிரி வலித்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இதமாகப் பேசிக் கொண்டே வந்து சுருக்கென்று குத்தலாகச் சொல்ல விட்டாரே...

“ஸாரி, நான் சொன்னது புண்படுத்தியிருக்கலாம் ஸாரி” என்ற சாரதி எழுந்து தன்னுடைய அறைக்கு நடந்தாள்.

திடீரென்று அந்த வீட்டில் தன்னைப் பொருத்த மில்லாமல் உணர்ந்தாள் அபிநயா. கடைசியாக அவள் கேட்டது சங்கடமாகவே இருந்தது.

தொண்டைக்குழி வரை எழுப்பின வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தி அமைதியாகப் பேசியிருக்கிறாள்.

புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது நிச்சயம்.

அந்த ஆண் இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்ளும்போது, இறந்து போன முதல் மனைவியின் புகழ் பூஜையறையில் மாட்டி வைப்பதில்லையா? மனமானதுமே அந்தப் படத்திற்கு முன்பாக விழச் செய்தி வணங்குவதில்லையா?

அந்த இரண்டாவது மனைவியாவது அதை எவ்வாறாக நினைக்கிறாளா? தெய்வமாக நினைத்து, ‘அக்கா’வின் படத்தைக் கும்பிடுவதில்லையா? ‘அந்தப் படம் வாழ்க்கையை சுத்தமாக மறந்து விடுங்களேன்’ என்று சொல்கிறாளா? படம் எதற்கு மாட்டினீர்கள் என்று வருத்தப்படுகிறாளா?

ஆனால்... ஏற்கனவே வாழ்ந்தவள் என்று தெரிந்தும் மனம் செய்ய முன்வரும் பக்குவம் உள்ளவர்க்கூட அவளின் முன்னாள் கணவன் ஒரு குத்தலாகத்தான் படுகிறது.

படித்துக் கொண்ட அபிநயா நீண்ட நேரம் கைமல் விழித்திருந்தாள்.

சிறிதளவு அதிகாலையில் எழுந்து வெள்ளை பனியனும், பழம் திராரும் அணிந்து, ஷூ அணிந்தாள்.

வாசல் தெளித்து முடித்து கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்த அபிநயாவிடம், “நான் தினமும் உங்களுக்குப்போய் ஓடிட்டு வருவேன். போய்டு வரேன்” என்று ஸ்கூட்டரை ஸ்டாண்ட் செய்தாள்.

“அபி சாப்பிட்டுட்டுப் போறீங்களா?”

“வேணாம். வந்து சாப்பிடறேன்.”

“என்ன டிபன் செய்யட்டும்?”

“எதுவும் சாப்பிடுவேன். உன் இஷ்டப்படி சென்ரு.”

ஸ்கூட்டரை நகர்த்தி அமர்ந்து கொண்ட சாரதி குனிந்து கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்த அபிநயா பார்த்தான்.

தலைகுனித்து அதன் ஈரம் காய துண்டு கட்டி சலவைப் புடவை கட்டி, கழுத்தில் செயின் வைத்து அவள் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்த நிலை அவன் பரவசப்படுத்தியது.

உள்ளே அள்ளிக் கொண்டு சென்று இடை அணைத்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட எழுந்த அவன் அடக்கிக் கொண்டான்.

கடற்கரைக்குச் சென்று வியர்வை வழிய ஓடிவிட்டு கொஞ்ச நேரம் ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு வீட்டிற்கு புறப்பட்டான்.

வந்துசேர்ந்து, காபி குடித்துவிட்டு குனிந்தவன் ஈரத்துண்டை இடுப்பில் சுற்றியபடி கன்னம் பதங்களுக்கு முன்பு வந்து நின்றான்.

ஊதுபத்தி கொளுத்தி ஸ்டாண்டில் வைத்துவிட்டு திரும்பிய போதுதான் நேற்று மாட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் சேதுவின் படம் இல்லாததைப் பார்த்தான்.

தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று உணர்ந்ததும் கரையில் விட்டதைப் புரிந்துகொண்ட சாரதிக்கு சந்தோஷம் இருந்தது.

“அபிநயா” என்று உற்சாகமாக அழைத்தவன் சமையலறைக்குள் நுழைந்தவனின் உற்சாகம் உடனடி வடிந்தது.

சேதுவின் படம் சமையலறை சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தப் படத்திற்கு பூ போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அபிநயா.

13

சாரதியின் அழைப்புக்குத் திரும்பிப் பார்த்தவன், “என்னங்க?” என்றாள் பூச்சரத்தை சேதுவின் கைற்குப் போட்டு முடித்து விட்டு.

புகத்தில் உற்சாகம் வடிந்து போயிருக்க மௌனமாக நின்ற சாரதி. ஒருமுறை சேதுவின் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“உங்களோட தர்மசங்கடத்தைத் தவிர்க்கிறதுக்காகத் தான் அங்கேர்ந்து கழட்டி இங்கே மாட்டிட்டேன்” என்று அபிநயா.

“சரி” என்று அவனுக்கே கேட்காமல் சொல்லிவிட்டு சமையலறையை விட்டு வெளியே வந்தான் சாரதி.

தன் ஐஸ்க்ரீம் பார்லர் கல்லா மேஜையில் அமர்ந்து வந்தான் சாரதி. வாங்கப்பட்ட கஸ்டர்ட் பவுடர், பனம் போன்றவற்றின் பில்லை கால்குலேட்டர் கொண்டு சரிபார்த்தபடி இருந்தான்.

கல்லா மேஜைகளும் நிரம்பியிருந்தது, கேஷியர் மேஜை நின்றபடி பில்லுக்கு பணம் வாங்கி பாக்கி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாலை நேரம் இன்னும் மிச்சமிருந்தது. ஆனாலும் சாரதி விளக்குகள் அவசியமாய் இருந்தன.

வள்ளியப்பன் சைக்கிளில் வந்து இறங்கி ஸ்டாண்ட் போட்டார். உள்ளே வந்து, “என்னப்பா சாரதி, இங்கே இருக்கே?” என்றார்.

தமிழ்நாடு சாரதி உடனே எழுந்து கொண்டு, “வாங்க, உங்க நாளை உங்க வீட்டுக்கு வரணும்னு இருந்தேன். உங்க ஈரம் சாப்பிடறீங்களா? முதல்ல உக்காருங்க” என்று.

“இருக்கட்டும். இந்தப் பக்கமாப் போய் பார்த்து நாளாச்சேன்னு உள்ளே வந்தேன். அப்படி எப்படி இருக்கு?”

“நல்லா இருக்கான்னு சொல்றதா நல்லா காங்கன்னு சொல்றதா?”

“என்னப்பா, பொண்டாட்டிக்கு எதுக்கு போங்க?”

“உங்களுக்கு நேரமிருக்குமா? கொஞ்சம் போய் பார்த்துக்கப்பா” என்று அவரோடு புறப்பட்டுச் சாரதி.

இரண்டு பேரும் மௌனமாக நடந்தார்கள்.

நாகேஸ்வரராவ் பூங்காவுக்குள் நுழைந்து சிமெண்ட் பெஞ்சில் முதலில் வள்ளியப்பனை அமர்ந்து சொல்லி, அமர்ந்தான்.

“அபிநயாவை மரியாதை கொடுத்துச் சொல்றதான் நான் கேட்டது விளையாட்டுக்கில்லை சார், நிஜமாகக் கல்யாணமாகி மூணு வாரம் ஓடிடுச்சி சார். இன்னும் தேதி வரைக்கும் எனக்கு அபிநயா என் மனைவியாக உரிமை ஏற்படலை.”

“என்னப்பா இப்படிச் சொல்றே.”

“அவளுக்கு நான் ஒரு கார்டியன். கேர்டுக்கு ஒரு காவல்காரன். அப்படித்தான் போய்க்விட்டிருக்கேன்.”

“ஏதாவது மனஸ்தாபமா?”

“பேசினாத்தானே மனஸ்தாபம் வந்தது. இன்னைக்கு என்ன சமைக்கட்டும்? வினோத்துக்கு உடப்பா வேணும், இந்த சட்டையை சலவைக்க வேண்டுமா? போட்டுட்டமா? இதெல்லாம் ஒரு பேச்சா உரிமையா மனசு விட்டுப் பேசறதில்லை. நானா போய் கொடுத்தாலும் அமைதி ஆய்டறா. சேதுவா...”

...வெள்கிட்டிருக்கா. தப்புன்னு சொல்லலை. எப்போதும் இந்த வாழ்க்கையில் ஓட்டறது?”

“சாரதி, அந்தப் பொண்ணு கொஞ்சம் சென்சிடீவ். தப்பாகிட்டே, இந்தக் கல்யாணத்துல அவளுக்கு முழு மனதும் இல்லை. வேதநாயகம் எடுத்துச் சொல்லி கொஞ்சம் வற்புறுத்திதான் சம்மதிக்க வெச்சார். கொஞ்சம் பொனா சரியாப் போய்டும்.”

“என்னையும் நீங்க நினைச்சப் பார்க்கணும். தாலி கட்டி கல்யாணம் செஞ்சி வீட்ல கொண்டாந்து வச்சி கொண்டு போட்டு... ஆனா பொண்டாட்டிங்கிற உரிமையில் பிச்சுக் கூடாது, தொடக்கூடாதுன்னா...”

“கஷ்டம்தான். உங்களுக்குள்ளே சாந்திமுகூர்த்தம்..”

“முகூர்த்தமே தப்போன்னு யோசிச்சுட்டு இருக்கேன் தப்போ..”

“வேதநாயகம் சொன்னார். சம்பிரதாயப்படி சாந்திமுகூர்த்தம் எதுவும் நடத்த வேணாம்னு நீ சொன்னியாம்..”

“நான்தான் சொன்னேன். உணர்ந்து பார்த்து சொன்னேன். அபிநயாவுக்கு சங்கடமா இருக்கும்னு வருது. சடங்கா இல்லாம இயல்பா எங்களோட வாழ்ந்தியம் ஆரம்பிக்கட்டும்தான் நினைச்சேன்.”

“அப்படி நினைச்சது தப்போன்னு நான் நினைக்கிறேன் சாரதி. முன்னே பின்னே அறிமுகமில்லாத ஒரு பொம்பளைக்கும் பொம்பளைக்கும் காலைல தாலி கட்டின உரிமை ஏற்பட்டதும் ராத்திரியே முதலிரவு நடந்தறாங்களே... ஒருவகையில் அதில அர்த்தம் இருக்கு. உடல் ரீதியா இணைஞ்சதுக்கப்பறம் மன நெருக்கம் சம்பிரமா ஏற்படும்.”

“நீங்க சொல்றது பொதுவா நடக்கறது. அபிநயாவுக்கு இது ரெண்டாம் கல்யாணம்..”

“இருக்கட்டுமே. இந்த மன இடைவெளி நொறுக்கிப் போயிருக்கும். இது என் கருத்து. அதுவும் இள வயது பொண்ணு வாழ்ந்தவ. உன்கிட்ட ஒரு எல்லாம் மேல பேச என்னால் முடியாதுப்பா. எங்கயாவது அழைச்சிட்டுப் போக வேண்டியதுதானே?”

“உனடிக்குப் போய்ட்டு வரலாம்னு கூப்பிட்டேன் குழந்தைக்கு ஒத்துக்காதுன்னு சொல்லி மறுத்துட்டாள் என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க?”

“சின்னக் குழந்தைதானேப்பா? அண்ணன் வீட்ல விட்டுட்டுப் போலாமே. தாய்ப்பாலா?”

“இல்லை.”

“பின்னே என்ன? ஒரு நாலு நாளைக்குப் பார்த்துக் காட்டாங்களா? விபரம் தெரிஞ்ச குழந்தைன்னா தான் அழும். நானும் வர்றேன்னு அடம் பிடிக்கும். அவன் அண்ணன் வீட்ல சங்கடமா நினைச்சா நம்ம வீட்ல கொண்டாந்து விடுங்க. ஜோரா பார்த்துக்கறோம்.”

“எனக்குத் தோணலை.”

“அதான் இப்ப சொல்லிட்டேனே. ஏற்பாடுகள் பண்ணிட்டு கிளம்புங்க. நீ சின்ன வயசுப் பையன் எல்லாம் புரிஞ்சவன். எப்படி பக்குவமா இதமா அந்த பொண்ணை உற்சாகமாக்கி உன்மேல அன்பு காட்ட வைக்கணும்னு நான் சொல்லித் தரவா முடியும்?” என்று சிரித்தார் வள்ளியப்பன்.

அன்றிரவு கடையை மூடிக்கொண்டு ஸ்கூல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த சாரதி அபிநயாவிடம் மல்லிகைப் பூ பொட்டலத்தைக் கொடுத்தான்.

கை, கால் கழுவிக்கொண்டு சாப்பிட உட்கார் அவள் தட்டு வைத்துப் பரிமாறினாள்.

“நீ சாப்பிட்டியா?”

“இன்னும் இல்லைங்க.”

“என்னை எதிர்பார்க்காம சாப்பிட்டுன்னு சொல்லுக்கேனே”

“பரவால்லை.”

“அடுத்த வாரத்தில நாலு நாள் ஊட்டி போய்ட்டு வரலாமா?”

“அன்னைக்கே கேட்டிங்களே.”

“கேட்டேன். வினோத்துக்கு குளிர் ஒத்துக்காதுன்னு சொன்னே. அழைச்சுட்டுப் போனாதானே ஒத்துக்காது? அண்ணன் வீட்ல விட்டுட்டுப் போகலாம்.”

“வேணாங்க. ஒரு வருஷம் போகட்டும்.”

“ஏன்? அண்ணன் வீட்ல விடறதில என்ன துன்பம்?”

“அதுக்கில்லை. வேணாம்.”

“எனக்கு நேரடியா பதில் சொல்லு.”

“என்னை விட்டுட்டு இருக்க மாட்டாங்க.”

“எல்லாம் இருப்பான்.”

“நேரடியா கத்தி தீர்த்துடுவான்.”

“ஒண்ணும் ஆய்டாது. எல்லாம் பார்த்துக்குவாங்க.”

“எங்கண்ணியைப் பத்தி எனக்குதான் தெரியும்.”

“சரி. வேணாம். உங்க அண்ணன் வீட்ல வேணாம். அங்கே சரியாப் பார்த்துக்க மாட்டாங்க. வள்ளியப்பன் வீட்ல விட்டுட்டுப் போகலாம். குழந்தை இல்லாத தாய் பாசமா அக்கறையா பார்த்துக்குவாங்க.”

அமைதியாக இருந்தாள்.

“என்ன சொல்றே?”

“வேணாங்க, எதுக்கு அவங்களுக்கு தொந்தரவு கொடுக்கணும்?”

“கடைக்கு வந்திருந்தார் வள்ளியப்பன். அவரே சொன்னாரு குழந்தைய வெச்சுக்கறேன்னு. தொந்தரவு நினைக்கிறவங்க இல்லை.”

சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்து கைகழுவிக்கொண்டாள் சாரதி.

“கோயமுத்தாருக்கு ரயில் டிக்கெட் ரிசைவ் செஞ்சிட்டாருமா?”

அபிநயா தன் தட்டில் சாதம் பரிமாறி ரசம் கைநீர் பிசைந்து கொண்டாள்.

“உன்னைத்தான் கேக்கறேன் அபிநயா.”

“இல்லைங்க. இப்ப எங்கயும் போக வேணாம்.”

“அதான் ஏன்?”

மௌனமாக சாப்பிட்டாள். அவளிடமிருந்து வந்த பதிலும் வரவில்லை. ஹாலுக்கு வந்து உட்கார்ந்தாள் சாரதி.

அவள் சாப்பிட்டு முடித்து தட்டுகளைக் கழுவச் சமையலறையைச் சுத்தம் செய்துவிட்டு அமைதியாக ஹாலுக்கு வந்தாள்.

பொம்மைகள் நடுவே குப்புறப் படுத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த வினோத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு கை தோளில் அவனைச் சாய்த்து மெதுவாகத் தூக்கி கொடுத்து உறங்கச் செய்தபடி மெதுவாக உலாத்திரை அபிநயா.

“என் கேள்விக்கு இன்னும் பதில் இல்லை அபிநயா.”

“கொஞ்ச நாள் போகட்டுங்க” என்றாள்.

“என்னை என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே நீ? நான் மரக்கட்டையா? தொட்டுத் தாலி கட்டின பொண்டாட்டியை வீட்டுக்குள்ளே வச்சிக்கிட்டுத் தெளியட்டும்து எத்தனை நாள் பொறுமையா வச்சிட்டிருக்கிறது? உனக்கு உன்னோட உணர்வுகள் எங்கான் முக்கியமா? என்னைப் பத்தி நினைச்சிப் பிட்டுக்கியா நீ? அன்பா, ஆசையா ஒரு வார்த்தை உனக்கு நாள்ல பேசியிருக்கியா? இன்னைக்கு சரியாப் போய்டும்து, நாளைக்கு சரியாப் போய்டும்து நானும் உன்னைப் பொறுமையாப் போறேன். ரொம்ப நாளை எப்படி?”

பாபடவென்று பேசின சாரதியை அதிர்ச்சியோடு பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அபிநயா.

பாபட்டியும் வேணாம். ஒண்ணும் வேணாம். எனக்கு உங்களை முழு உரிமையும் வேணும். நான் வந்தாச்சு. இதுக்கு மேலும் காத்திருக்க முடியாது. உன் விஷம் குடிக்கச் சொல்லலை. வாழச் சொன்னேன். அது தப்பா? இத பாரு! நாள், நட்சத்திரம் எல்லாம் பார்க்கத் தேவையில்லை. ஹால்ல படுத்தது போதும். வினோத்தை தூங்க வச்சிட்டு ருமுக்குள்ளே பித்தை உரிமையோட சொல்றதா எடுத்துக்கிட்டா சரி! உத்தரவா சொல்றதா எடுத்துக்கிட்டாலும் என்னுவிட்டு தன் படுக்கையறைக்குள் சென்று படுக்கையில் அமர்ந்த சாரதி அவளுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

14

வியர்த்துப் போனாள் அபிநயா. வயிற்றைப் பிடித்தது. மனம் படபடத்தது. இரத்த ஓட்டம் விரைந்தது.

அறைக்குள் கட்டிலில் அமர்ந்து புத்தகம் படிக்கத் துவங்கியிருந்த சாரதியைப் பார்க்க அச்சமாக இருந்தாள்.

‘கடவுளே! இது ஏன் இப்படி எனக்கு மனம் விசித்திரமான நரகமாய் இருக்கிறது? எதற்காகச் சென்று நினைவுகளை என்னுள் அழுத்தமாகப் பதித்தாய்!’

சாரதியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நன்றியைக் கைகூப்பி கோவில் சன்னிதானத்தில் போல மனம் நிற்கத்தான் தோன்றுகிறதே தவிர.....

என்னால் உரிமையுள்ள கணவனாக நினைக்க முடியவில்லையே... அவர் சற்று உற்றுப் பார்த்துக் கூசுகிறது. அறியாமல் கை பட்டாலும் சுடுகிறது.

நான் என்ன செய்வேன்? எனக்குள் இரண்டு புத்தகமும் இருக்கின்றனவே. ஒன்று தன்னிலை உணரும் புத்தகம் சாரதியின் தவிப்பைப் புரிந்து, கொள்ளும் புத்தகம் அவருடைய காத்திருப்பு நியாயமில்லாதது என்பதை அவரின் கோபம் நியாயமானது என்றும் உணரும் புத்தகம்.

மற்றொரு புத்தி வெறும் உணர்ச்சித் தரும்பல்தான் ஆன புத்தி. எந்த நியாயத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தவிக்கிற புத்தி.

ச்சே! நான் ஒரு வகையில் ராங்கிக்காரியா? விடுவாள் காரியா? நானும் அவஸ்தைப்பட்டுக் கெட்டு, மற்றவர்களையும் அவஸ்தைப்படுத்திக் கொண்டு...

“தூங்கிட்டானா?”

படுக்கையறையிலிருந்து குரல் கொடுத்தான் சாரதி.

“ம்” என்றாள்.

“தூளில் படுக்க வச்சிட்டு ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் எடுத்துட்டு வா.”

குழந்தையைப் படுக்க வைத்தபோது கைகள் வலி, சமையல் அறை சென்று தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு தயக்கத்துடன் படுக்கையறை வாசலில் நின்றாள்.

“கொண்டா.”

அவள் குரலில் உத்தரவு இருந்தது.

மெதுவாக உள்ளே வந்து நீட்டினாள்.

புத்தகத்தை மடக்கி அருகில் வைத்துவிட்டு, தண்ணீரை வாங்கிக் கொண்ட சாரதி, தலைகுனிந்தபடி படுக்கையறையே இமைக்காமல் பார்த்தாள்.

அவள் முகத்தில் பாதி வெளிச்சம் மட்டும் பட்டு ஒரு பகுதி போலத்தான் தெரிந்தாள். மேலுதட்டிற்கு மேல் படிசாக வியர்த்திருந்து மனிதப் பிறவிதான் என்றது.

“உக்காரு” என்று கட்டிலில் தன் அருகில் தட்டிச் சொன்னாள்.

“பரவால்லை” என்று நின்றாள்.

“உக்காருன்னு சொன்னேன்.”

குரலில் கடுமை சேர்ந்ததும் உட்கார்ந்தாள்.

“அபிநயா, நீ எவ்வளவு அழகா இருக்கே தெரியுமா? உன் நிமிர்னு வரவழைச்சுக்கறியே ஒரு சோகம் அது உன் முகத்தைக் கெடுக்குது.”

மெதுவாக அவள் வலது கையை எடுத்துக் கொண்டு, அவளுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. உறுவிக் கொள்ள மனம் துடித்தது.

அவள் கையின் வளையல்களை நிமிண்டியபடி, “நீனை உனக்கு நிஜமாப் பிடிச்சிருக்கா?” என்றாள்.

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

“ஸாரி, படபடன்னு பேசிட்டேன். இல்லே? அபி, உன் சந்தம் போட்டது நியாயமா இல்லையா?”

யோசிச்சுப் பாரு என் அவஸ்தையை. நடு ராத்திரி தூங்க வராம எந்திரிச்சி கூடத்துக்குப் பூனை மாநிரி வந்த தூங்குற உன்னைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்து இருந்துட்டு தண்ணி குடிச்சிட்டு வந்து படுத்துக்கொண்ட உனக்குத் தெரியாது. ஆனா இது தினம் நடக்கற கதை நான் யாரு? உனக்குத் தாலி கட்டினவன். உன் புருஷன் எத்தனை நாளைக்குத் திருட்டுத்தனமாப் பார்த்து கிட்டிருக்கிறது? அதுக்கு என்ன அவசியம்? ம்?"

அவள் கையை மெதுவாக உயர்த்தி முன்னங்கொண்ட மென்மையாக முத்தமிட்டாள்.

அபிநயா முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பி கொண்டாள்.

"உனக்கு இந்த வீட்ல என்ன குறைச்சல்? சொல் வீடு. இல்லைன்னு சொல்லாம எல்லா சாமான்களையும் வாங்கித் தர்றேன். நாலு இடத்துக்கு அழைச்சுப் போகணும்னு துடிப்பா இருக்கேன். உன்னை சந்தோஷப் படுத்துவச்சிக்கணுங்கறதில் உண்மையா இருக்கேன். இப்ப இருக்கிறப்ப இன்னும் நீ பட்டும் படாம கொண்டு விலகியே இருந்தா எப்படி? இந்த இடைக்காலம் இன்னையோட ஒழிஞ்சு போய்டணும். உன்னைப் பற்றி சொல்லிக் கூப்புடக்கூட சில சமயம் தயக்கமா இருக்க இந்தத் தயக்கம் உடையணும். அதனாலதான்..."

சாரதி அவளுக்கு மிக நெருக்கமாக அமர்ந்தாள்.

இரண்டு கைகளையும் அவள் தோள்களில் வைத்தாள். தன் பக்கம் திருப்பி தன் மார்பின் மேல் சரித்து கொண்டபோது... அவள் விழிகளில் வழியும் கண்ணீரும் பார்த்துப் பதறிப் போனாள்.

"ஏய்! என்ன இது? எதுக்காக இப்ப அழறே?"

"என்னை எதுவும் கேக்காதீங்க. நான் அழறதைப் பொருட்படுத்தாதீங்க. உங்களுக்கு உரிமை இருக்கே தொடுங்க."

ஆனால் அவன் கைகள் அவளை விட்டு விலகின.

"என்னை என்ன வெறி பிடிச்சவன்னு நினைச்சியா? உம்பத்யம் இப்படி அழுகையில் ஆரம்பமாகக் கூடாது அபிநயா. ரெண்டு பேர் மனசும் நிறைஞ்சிருக்கணும். உங்கல ஒரு ஈடுபாடு இருக்கணும்."

"ஈடுபாடுங்கிறது தானா வரணும். என்னை நினைச்சிருங்க. உங்களைப் பார்த்தா எனக்கு உடம்ப பா இருக்கு. நீங்க தொடர்பு நான் சேதுவுக்கு உடம்பம் செய்யற மாதிரி ஒரு உணர்வு ஏற்படறதை நினைவால தவிர்க்க முடியலை. ஆனா உங்க தவிப்பும், உங்க மனம் நியாயமானது. கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சி என் வாங்கிட்டப்ப நான் நூறு தடவை யோசிச்சிருக்கேன். இப்ப புழுங்கறதில் அர்த்தம் இல்லை. இந்த வீட்ல நீங்க எனக்கு எல்லா உரிமையும் கொடுத்திருக்கீங்க. ஆனா நான் உங்ககிட்ட நல்லபடியா நடந்துக்கலை. உங்ககே தெரியுது. சமைச்சிப் போடறதோட ஒரு மூலாண்டாட்டியோட கடமை முடிஞ்சு போகலை. உங்ககையும் கடமை இருக்கு. என் சங்கடத்தைப் பத்தியோ, அந்ததைப் பத்தியோ நினைக்காதீங்க. விளக்கை நினைச்சிருங்க."

சாரதி தவித்தாள்.

என்ன பெண் இவள்? தெளிவாகப் பேசுகிறாள். உங்கல ஈடுபாடு இல்லை என்கிறாள். ஆனால் இது என் உரிமை என்பதால் தன்னை ஈடுபாடு இல்லை என்றாலும் உணர்ச்சிப்பணிக்கிறேன் என்கிறாள்.

ஆனால்... என் வேட்கை இவள் உடலுக்காக மட்டும் வராது? இவள் என்னை நேசிக்க வேண்டும் என்றுதானே நினைக்கிறாள். இவள் மனது எனக்கு உரிமையா கிடைக்கும்? அன்றைக்கு இவள் முழுதாய் உரிமையாகப் போதும்.

எழுந்து கொண்டான் சாரதி.

“அபிநயா, நீ போய் குழந்தைக்குப் பக்கத்திலிருந்து படுத்துக்க.”

நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“நான் அவசரப்பட்டுட்டேன்னு நினைக்கிறது எனக்கு நீ முழுசா வேணும் அபிநயா. நீ என்ன நினைக்கணும். புருஷன்னு மனசார விரும்பமான அதுக்கப்பறம் நாம தாம்பத்யம் ஆரம்பிச்சாப் போன ஒரு கடமையான மனைவியா இந்தக் கட்டில்ல உத்தர வேணாம். உரிமையான மனைவியாதான் நான் உன்னைத் தொட விரும்பறேன். இனிமே நான் அவசரப்பட மாட்டேன். ஆத்திரப்படவும் மாட்டேன். உன் மனசு பழசுலேர்ந்து முழுசா மாறட்டும். அதுவரைக்க நான் காத்திருக்கேன்.”

“இல்லைங்க. புரவால்லை.”

“கூடத்தில போய் படுத்துக்கோன்னு சொன்னேன். உத்தரவாகச் சொல்லிவிட்டு சாரதி படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை எடுத்து மீண்டும் படிக்கத் துவங்கினாள்.

சில நிமிடங்கள் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்து விட்டு மெதுவாக வெளியேறி தாளி அருகில் படுத்துக் கொண்டாள் அபிநயா.

பொங்கிப் பொங்கி அழுகை வந்தது.

சிந்தனையில் உறுத்தல் இருந்தது. நீண்ட நேரம் யோசித்தபடி இருந்தாள். உறக்கம் வரவே இல்லை.

கூரலையில் சாரதி எழுந்து கடற்கரைக்குச் சென்று ஓடிவிட்டு வந்தபிறகு, காபி கொடுத்த அபிநயாவிடம் கண்கள் சிவந்திருப்பதைப் பார்த்தாள்.

“ராத்திரி சரியாத் தூங்கலையா? அழுதியா? முதல்ல இந்த அழுகையை நிறுத்தப் பாரு அபிநயா. ரொம்ப சலிந்திவா இருக்காதே. இது பிராக்டிகல் உலகம். உணர்ச்சிகளுக்கு ரொம்ப அடிமையாகாதே. மனசையும், உடம்பையும் வருத்திக்காதே” என்றான்.

அவன் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டு ஸ்கூட்டர் எடுத்துக் கொண்டு கடைக்குச் சென்றதும்... வினோத்தைக் கிப்பாட்டி உடை மாற்றினாள். புடவை மாற்றிக் கொண்டு, பின்னலிட்டுக் கொண்டு, வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள் அபிநயா.

மெதுவாக நடந்தாள்.

வழக்கமாக காய்கறி வாங்கும் கடையைத் தாண்டி இருந்த அந்த அன்னை தெரஸா அனாதை இல்லத்தின் கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

உள்ளே வந்து வாட்ச்மேனிடம் இல்லத்தின் தலைவியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னாள்.

அவன் காட்டின தனியறையை நோக்கிச் சென்று வாசலில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றில் அமர்ந்தாள்.

அறைக்குள்ளிருந்து ஒரு பெரிய மனிதர் வெளியேறிச் சென்றதும், “நீங்க உள்ளே போங்கம்மா” என்றான் பூன்.

உள்ளே வந்தாள்.

பெரிய மேஜைக்கு அந்தப் பக்கம் புன்னகை சிந்தும் முகத்துடன் இல்லத்தின் தலைவி மதர் காத்தரின் அமர்ந்திருந்தார். அவர் தலைக்கு மேல் சிலுவையில் அறையப் பட்ட, தலையில் முள்கிரீடம் சுமந்த, உடம்பெங்கும் பச்சை வழிகிற ஜீசஸ் படம்.

“வணக்கம்” என்றாள்.

“வணக்கம்மா. உக்காரும்மா.”

“என் பேரு அபிநயா. இது என் குழந்தை வினோத் வாசல்ல ‘அனாதைக் குழந்தைகளை அன்போடு கவனித்துக்கொள்ள பெண்கள் தேவை’ன்னு போர்டு எழுதி வெச்சிருக்கிங்களே, அதைப் பார்த்தேன். அது சம்பந்தமா பேசத்தான் வந்தேன்.”

“சொல்லும்மா. உனக்குத் தெரிஞ்சவங்க யாராங்க இருக்காங்களா?”

ஒரு சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்தாள் அபிநயா.

“நானே வரலாம்னு விரும்பறேன் மதர்” என்றாள் அமைதியாக.

15

வேதநாயகம் தரையில் அமர்ந்து இணைப்பு விட்டிருந்த அந்த ஸ்டூலின் காலை ஒரு ஆணி வைத்து சுத்தியலால் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

வாசலில் நிழலாட... நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

கையில் வினோத்துடன் அபிநயா வந்து கொண்டிருக்க... முகம் மலர்ந்து போனவர் அப்படியே போய் விட்டு எழுந்து, “வாம்மா, வாம்மா. டேய் சிங்கக் குட்டிப் பயலே” என்று வினோத்தை வாங்கிக் கொண்டார்.

“எப்படிப்பா இருக்கிங்க?”

“எப்பவும் போல இருக்கேன். உக்காரு பஸ் வந்தியா?”

“ஆமாம்.”

“மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்காரு?”

“நல்லா இருக்காங்கப்பா” என்று தரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். “அண்ணி இல்லை?”

“மளிகைக் கடைக்குப் போயிருக்கா” என்றவர் அவள் எதிரில் தரையில் அமர்ந்தார். வினோத்தை மடியில் வைத்துக் கொண்டார். “நானே இன்னைக்கு இன்னைப் பார்க்க வரலாம்னு இருந்தேன்” என்றவர் சற்றுத் தள்ளி இருந்த பனை ஓலை விசிறியை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தார். “விசிறிக்கோ. கரண்டி இல்லை.”

“இருக்கட்டும்.”

“நேத்து வள்ளியப்பன் வந்திருந்தார். சில விஷயங்கள் பெரிட்டிருந்தோம். நேத்து மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துப் பெரிட்டிருந்தாராம் அவர். அவர் சொன்ன சில சமரசாரங்கள் வருத்தமா இருந்திச்சி.”

அபிநயா தன் விரல் நகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“அபிநயா, எப்படிக் கேக்கறதுன்னு புரியலை. மாப்பிள்ளையை உனக்குப் பிடிக்கலையாம்மா?” என்றார் தயக்கத்துடன்.

“அய்யோ! அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைப்பா. மாம்ப நல்லவருப்பா அவர். எந்தத் தப்பும் சொல்ல முடியாது.”

“பின்னே ஏன் அவர் மனசு நொந்துசொல்ற அளவுக்கு நடந்துக்கறே? சரியாப் பேசறதில்லையாம். சரியாப் புகறதில்லையாம் மூணாவது மனுஷர்கிட்ட நடந்துக்கற மாநிரி நடந்துக்கறியாம். ஒரு ஒட்டுதலே இல்லாம...”

“உண்மைதான். அவர் சொல்லியிருக்கிறது பூரா உண்மை.”

“ஏம்மா?”

அபிநயா தலைதாழ்த்தி தரையைப் பார்த்தாள்.

“அப்பா, ஆனா நான் எதையும் வேணும்னு நிப்பா போட்டுச் செய்யலைப்பா. தப்பு பண்ணிட்டேன். மேலோட்டமா யோசிச்சி நான் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக் கிட்டது பெரிய தப்பு.”

பத்றிப் போனார் வேதநாயகம்.

“என்னம்மா பேசறே நீ? இந்த மாதிரி உன் மாப்பிள்ளையோ, இந்த மாதிரி ஒரு வாழ்க்கையோ மறுபடி அமைய நீ கொடுத்து வெச்சிருக்கணும்மா.”

“தயவு செஞ்சி தப்பா எடுத்துக்காதீங்க. நூறு வருஷ காலையான பதார்த்தங்களை தட்டுகளில் வச்சிருக்காங்க. அதோட சுவையைப் பத்தி யாரும் தப்பாச் சொல்ல முடியாது. ஆனா அந்த தட்டுக்களுக்கு முன்னால வந்த நிறைய சாப்பிட்டு முடிச்சி திருப்தியா ஏப்பம் விட்டு முடிச்ச ஒருத்தனைக் கொண்டு வந்து உக்கார வச்சா எப்படி இருக்கும்? அந்த நிலைமையிலதான் நான் இருக்கேன்.”

“நீ பேசறது எனக்கு ஒண்ணும் சரியாப் படலையாம். ‘சின்ன வயசுப் பொண்ணு நீ. கைல கைக்குழந்தை இங்கே அண்ணன் வீட்ல சரியான கவனிப்பும் இல்லை. மரியாதையும் இல்லை. உனக்கும், உன் குழந்தைக்கும் ஒரு நல்ல எதிர்காலம் அவசியம்.’ இப்படி பாவிஷயங்களை யோசனை செஞ்சிதானே உன்னை மறுபடி கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொன்னேன்? அதுவும் பண்பாடான நல்ல பையன். அவனாவே முன் வந்ததால்தானே படிச்ச பொண்ணு நீ. மனசை சமாதானம் பண்ணிக்கிட்டு சந்தோஷமா இருப்பியா? அதை விட்டுட்டு எதையோ மனசுல பாரமா உக்கார வெச்சுக்கிட்டு அர்த்தமில்லாத பேசினா எப்படி?”

“எதையோ இல்லைப்பா. சேதுவோட வாழ்ந்த வாழ்க்கையைத் தான் மனசுல வெச்சிருக்கேன். அது எனக்கு பாரமா இல்லைப்பா. சுசுமா இருக்கு. அதை விட்டு என்னால வெளில வர முடியலைப்பா.”

“எத்தனை நாளைக்குமா?”

“என் உசுரு போற வரைக்கும் என்னால வர முடியாதுப்பா.”

வேதநாயகத்திற்கு சற்றே கோபம் வந்துவிட்டது.

“இப்ப என்ன செய்யணுங்கறே அதுக்கு? அல்பாயுசுல போனவனையே ஆயுசு முழுக்க நினைச்சிட்டு இருப்பேன்னா... உனக்கு வாழ்க்கை கொடுக்கணும்னு மரியாதை மனசோட முன்வந்து தாலி கட்டினானே, அவன் என்ன பைத்தியக்காரனா? உன்னையும், உன் குழந்தைகளையும் ஒரு விருந்தாளி மாதிரி வீட்ல வச்சி சோறு போடணும்னு அவனுக்கென்ன வேண்டுதலா? இவன் முடிஷன் இல்லையா? கோயில்ல சாமிக்கு முன்னாடி தாலி கட்டலை? இவனுக்கு என்ன மரியாதை கொடுக்கறே நீ? ஒரு பொண்டாட்டியா லட்சணமா அனுசரணையா என்று வார்த்தை பேசியிருக்கியா நீ? நீயும் கஷ்டப் பட்டுக்கிட்டு நல்ல மனசோட வந்த அவனையும் எதுக்காக இப்படிச் கஷ்டப்படுத்திக்கிட்டிருக்கே?”

அபிநயாவின் விழிகளில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது.

“நான் எதையுமே மறுக்கலைப்பா. இந்த அவஸ்தை இனிமேயும் தொடர வேணாம்னு நினைச்சி ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வந்துட்டேன். அதை உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு, அப்புறம் அந்த நல்ல மனுஷர்கிட்டயும் சொல்லிடறேன்.”

“என்ன தீர்மானம்?”

“என்னோட ஃபிரண்டு கலா வக்கீலா இருக்கா.. கங்களுக்குத் தெரியுமே. இப்போ அவளைப் பார்த்துப்

பேசிட்டுதான் வர்றேன். ரெண்டு பேரும் மனசொப்பி மியூச்சுவல் கன்செண்ட்டோட விண்ணப்பிச்சா குடுப்ப கோர்ட்டுல சுலபமா விவாகரத்து வாங்கிடலாமாம்.”

தலையில் இடி விழுந்தது போல அதிர்ந்து போனாள் வேதநாயகம்.

“விவாகரத்தா?”

“ஆமாம்ப்பா. மிஸ்டர் சாரதி ரொம்ப நல்லவர். என் அளவுக்கு மேல் அவருக்கு தொல்லை கொடுக்கறதையோ பாரமா இருக்கறதையோ நான் விரும்பலைப்பா. எல்லா தவறுகளுக்கும் பிராயச்சித்தம் இருக்குப்பா. நான் இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சது பெரிய தப்பு. அதுக்கு பிராயச்சித்தம் விவாகரத்தைத் தவிர வேற இருக்க முடியாதுப்பா.”

“என்ன மடத்தனமாப் பேசறே நீ? விவாகரத்து பண்ணிட்டு மறுபடி உங்க அண்ணன், அண்ணிகிட்ட பாட்டு வாங்கிட்டு ஒரு அடிமை மாதிரி இருப்பியா?”

“இல்லைப்பா. யாருக்கும் பாரமா இருக்க மாட்டேன். அன்னை தெரசா அனாதை இல்லத்தின் பேசிட்டேன். அங்கேயே தங்கிகிட்டு அங்கே இருக்கிற குழந்தைகளைப் பராமரிச்சிகிட்டு, என் சுதந்திரம் கெடாம வாழ முடிவு செஞ்சுட்டேன்.”

“அபிநயா!” என்றார் நா தழுதழுக்க. “என்னம்மா இது? கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சது அவசரப்பட்டு எடுத்த முடிவுன்னு சொன்னியே, இப்ப நீ சொல்றதுதான் எனக்கு அவசரப்பட்டு எடுக்கற முடிவாப் படுதும்மா.”

“என்னை மன்னிச்சிடுங்கப்பா. என்னை பைத்தியக் காரின்னு யாரும் நினைக்கட்டும். முட்டாள்தனம் யாரும் நினைக்கட்டும். விவேகமில்லாதவன்னு யாரும் நினைக்கட்டும். ஆனா என் மனசுக்கு இந்த முடிவு நிறைவாப் படுது. தயவுசெஞ்சி இதுக்கு மேல் எதுவும் சொல்ல வேணாம். நான் சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். வர்றேன்ப்பா.”

அபிநயா எழுந்துகொண்டு, வினோத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்ல, அதிர்ச்சி மாறாமல் சிலை போல அமர்ந்திருந்தார் வேதநாயகம்.

ஸ்கூட்டரை நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்த அபிநயா பார்த்ததும் எழுந்து கொண்டாள் அபிநயா. அங்கில் ஒரு பெரிய சூட்கேசம், லெதர் பேகும் பேக் செய்யப்பட்டுத் தயாராக இருப்பதைப் பார்த்துக் கழிப்பதில் அவளைப் பார்த்தான்.

“இதுல... இதுல... என் மனசு பூராவையும்...” என்று வாக்கியம் முடிக்காமல் ஒரு மடக்கப்பட்ட கடிதத்தை மெனமமாக நீட்டினாள் அபிநயா.

சாரதி வாங்கி விரித்துப் படித்தான்.

‘அன்புள்ள உன்னதமான மனிதருக்கு...

நம் திருமணம் உங்களுக்கு நிறைய எதிர்பார்ப்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு குழப்பமான, நிர்ப்பந்தமான சூழ்நிலையில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு மோசமான முடிவு.

நான் உங்களை மதிக்கிறேன் நீங்கள் மேன்மையானவர்.

ஆனால் என்னால் என் சேதுலையோ, அவரோடு வாழ்ந்த நாட்களையோ என் நெஞ்சை விட்டு அகற்ற முடியவில்லை. அவரோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கை அப்படி. உங்களின் ஒவ்வொரு செயல்களையும் சேதுவோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற மனதின் அவஸ்தை எனக்குத்தான் புரியும். உங்களோடு ஒரு வார்த்தை பேசினால்கூட அதில் எனக்கு ஏனோ ஒரு குற்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. ஏதோ தவிராகம் செய்வது போன்ற தவிப்பு.

இந்த அவஸ்தை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மனசைக் கட்டிப் போட்டதைப் போல உணர்கிறேன். இந்தக் குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து எனக்கு விடுதலை தேவை.

112 □ ...என்றாள் அவள்

உங்களை ஈடுபாட்டுடன் நேசித்த ஒரு உரிமையாள மனைவியாக என்னால் மாறவே முடியாது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

நான் தனிமை விரும்புகிறேன். அது நான் சேரப் போகிற அனாதை இல்லத்தில் கிடைக்கும். வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுகளிலேயே என் நாட்களை நகர்த்த முடியும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. எனக்கு அதுதான் பிடித்தும் இருக்கிறது.

சட்டபூர்வமாக நாம் பிரிந்து விடலாம் என்பது எனக்கு மட்டுமல்ல, வேண்டுகோள்! உங்கள் வாழ்வில் ஒரு கறுப்பு அத்தியாயமாக என்னை நினைத்து ஒதுக்கி விடுங்கள். ஒரு நல்ல பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டு மகிழ்வோடு இருங்கள்.

என்னால் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட மனச்சங்கடங்களுக்கும், கஷ்டங்களுக்கும் மனப்பூர்வமாக மன்னிப்புக் கோருகிறேன். தயவு செய்து எனது இந்தத் தீர்மானம் குறித்து மறுக்கவோ, வாதம் செய்யவோ வேண்டாம்.

எனக்கு என் மனசைப் பிடித்திருக்கிறது. அந்த மதிக்கத் தோன்றுகிறது. அதன் உணர்வுகளுக்குக் கீழ்ப்படிய விருப்பமாக இருக்கிறது. நீங்கள் காட்டிய மனிதாபிமானத்திற்கும், அன்புக்கும், இரக்கத்திற்கும் பொறுமைக்கும், தோழமைக்கும்... இந்தத் தோழியில் இதய நன்றி. —அபிநயா

கண்கள் கலங்க நிமிர்ந்து அவனைப்பார்த்த சாரதிக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியாமல் தடுமாறி நின்றான். வினோத்தைத் தூக்கிக் கொண்ட அபிநயா அவனைப் பார்த்துக் கரம் கூப்பினாள் தலும்பும் விழிகளோடு.

“அபிநயா, நான் சொல்றதை...” என்று துவங்கிய அவனை இடைமறித்து, “ப்ளீஸ்... எதுவும் சொல்ல வேணாம், இது சரியான முடிவா இல்லாம இருக்கலாம் மத்தவங்க பார்வைக்கு. ஆனா... எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு துக்கா தீங்க. வர்றேன்” ...என்றாள் அவள்.